

ထိုက်လှမ်းသွားရမည်

မဟာဓမ္မ အကျိုးဆောင်ကြီး

မြန်မာ့နိုင်ငံရေး

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်ညီ၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊
 ပုံနှိပ်သူ - အောင်မာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁၇၉၊ မရိဆိပ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
 ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ပြန်လည်စိုက်ပျိုးခြင်း၊ ၁၉၆၁၊ အကြောင်းကြမ်းစာပေတိုက်၏ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀
 ရောင်းစား ၁၇၀၀၀ ကျပ်

အကျိုးသောင်ကြီး

မဟာသွေ - ရန်ကုန်၊

စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ပြန်လည်စိုက်ပျိုးခြင်း၊ ၂၀၁၅၊

အမျိုးအမည် ၁၃၃၊ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီမီ x ၂၀.၅ စင်တီမီ

(၁) အကျိုးသောင်ကြီး

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

■■■■■■■■■■

အကျိုးဆောင်ကြီး
မဟာဆွေ

ပြန်လည်ရိုက်ခိုင်းခြင်း၊

နိဒါန်း

ဗမာပြည်-စာပေမှေးတာမို့၊ “မဟာဆွေ” ခါတလေ ရေးပြန်တော့၊ ခါနာ “လွေး” ရန်မျှမဖူလုံ။ တိုင်းတခြားမှာဖြင့်၊ နှိုင်းစားကာ- သွားရည် ယိုမိပြန်တော့၊ ရွှေဆိုလျှင် စာတစ်စောင်လုပ်ကာနှင့်၊ ထောင်ထုပ် အသာဝင်ကြ၊ မြန်မာတွင် သည်သဘောကို ပြော၍မယုံ၊ “ခါနာ” မှာ မစုံစေ့သော်လဲ၊ ဝါသနာအထုံမွေ့သူမို့၊ ဘုံလေ့သိသာရုံ၊ ညီကာခြံပါလို့၊ တစ်စာတ်ခင်း။ လွတ်မှုကိုရည်၊ ဝတ္ထုဒဏ္ဍာရီတမင့် မြန်မာပြည် ကျွန် သပေါက်ရယ်က၊ လွန်မြောက်ရန် နယူပဒေနှင့်၊ ဇမ္ဗူမြေ-တို့တိုင်းရယ်လို့၊ ရစ်ဝိုင်းကာ ပမာဆင်ခဲ့၊ စာမြင်လျှင်-မြန်အကျိုးကို၊ တိုး၍ညာဏ်သွင်း။ ။

“ဗျို-ဗျို-ဆရာကြီး၊ ဘာတွေများ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်နေတာလဲ”

“ဟဲ့လို-ကိုသိန်းမောင်ပါလား၊ လာလေထိုင်ပါဦး။ ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ် ရေးစမ်းမယ်လို့ဟာ စိတ်ကူးမတွေ့နိုင်တာနဲ့ပဲ”

“ခင်ဗျားက အလွန်အပင်ပန်းခံတာကိုးဗျ။ ဗမာပြည်မှာ စာရေးဆရာ များ ခေတ်မှမကောင်းသေးဘဲ၊ သက်သာတဲ့ နည်းနဲ့ရေးမှပေါ့”

“အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတွေက ဘာသာပြန်ထည့်ဖို့လား”

“ဟုတ်တယ် ဒါမှ သက်သာတော့မပေါ့။ ဝတ္ထုကောင်းလည်း ရနိုင်တာပဲ”

“ကျွန်တော့်စိတ်ကူးက တစ်မျိုးပဲဗျာ။ ဝတ္ထုရေးသားခ ဘယ်လောက်နည်းနည်း၊ ကိုယ့်စိတ်ကူးကိုသာ အသုံးပြုမယ်လို့ အောက်မေ့တာပဲ။ နိုင်ငံခြားများမှာတော့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲနဲ့ သူဌေးဖြစ်တာလည်း ရှိတယ်။ တချို့စာရေးဆရာကြီးများဟာ တစ်နှစ်ရွှေဒင်္ဂါးသောင်းသိန်းချီပြီး ဝင်ငွေရကြတယ်။ ဗမာပြည်ဘုရင်ခံရဲ့ လစာထက်တောင် သာသေးတယ်။ ကျွန်တော် တို့မြန်မာပြည်မှာတော့ ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ်ကို ၁၅ဝိ၊ ၂၀ဝိ ရလျှင် အလွန်တော်တယ် အောက်မေ့နေရတာပဲ။ ဒီလိုအရနည်းလို့ ဘာသာပြန်ထည့်မယ်ဆိုရင်လည်း စိတ်ကူးညဏ်တိုးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“မတိုးပေမဲ့ ငွေမှများများမရဘဲဗျာ”

“တစ်ခုလည်းရှိသေးတယ်။ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတွေကတော့ တစ်နှစ်ခွဲခန့်ပဲရင် သောင်းသိန်းချီပြီး ပုံနှိပ်ရတယ်။ ဒီတော့ စာရေးဆရာကို ငွေများများပေးနိုင်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဗမာပြည်မှာတော့ စာအုပ် ပထမတစ်ကြိမ် တစ်ထောင် နှိပ်ပုံတဲ့ တိုက်ဟာ တော်တော်စွန့်လိုက်တာပဲ။ စာတတ်ပေါသလောက် စာကြည့်တဲ့သူမှမပေါတဲ့ပြည်ကို အနောက်နိုင်ငံနဲ့ နှိုင်းယှဉ်လို့မရပေဘူးပေါ့ဗျာ။ စာအုပ်မတွင်တော့ စာရေးဆရာတွေ ဝင်ငွေမမြှင့်တာပေါ့။ မြှင့်အောင်လည်း မချိုးမြှင့်နိုင်ကြပေဖူး”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားသာ အပင်ပန်းခံနေရတာ။ အချို့နိုင်ငံကျော်ဆရာကြီးတွေဟာ ဘာသာပြန်ရေးကြတာပဲ မဟုတ်လား။ တစ်ခါတုန်းက ဒါဘယ်ဝတ္ထုက ပြန်တယ်လို့ ခင်ဗျားပဲပြောပြောနေသေးတယ်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက်ဖြင့် ကျော်ပေဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတွေဟာ ဘာသာပြန်တာလိုချည်းပဲတွေ့ရတယ်။ ဥပမာ (She) ရှိ ဆိုတဲ့ဝတ္ထုက ရူပနန္ဒီ၊ သည်-အားသားဂဲလ် (The Other Girl) က “နေရီရီ”，အိစ်လင်း (East Lynne) က “ရတနာပုံ”，ပရီးဇင်းနားအော့ဇင်းဒါး (Prisoner Of Zenda) က “နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်တဲ့၊ ကျွန်တော်ကြည့်ဖူးတဲ့ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာလည်း ဂျိုက်စစ်စတား (White Sister) က “မေဓာဝီ”，ပရီးဇင်းနားအော့ဇင်းဒါးက “မောင့်ဒေဝီ” ဒီပြင်လည်း အများကြီးပဲတွေ့ရတယ်၊ စာရေးဆရာတွေက

သက်သာကြောင်းရှာ၊ ပုံနှိပ်တိုက်ရပ်ရှင် ကုမ္ပဏီတွေကလည်း လက်သင့်ခံ
နေကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါထက် ခင်ဗျား ရေးဖူးတဲ့ “ကြုံဖူးတယ်” နဲ့
“ထောင်နန်းစံ” ဝတ္ထုရှည်တွေကော ဘာသာပြန် မဟုတ်ဘူးလား။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ရေးသမျှ စိတ်ကူးချည်းများတာပါပဲ။” “ပိုင်အို
လက်” ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပဲ အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်က လေဒီအော့ဆင်တန်နှင့်
ရေမွှေးပုလင်း (Lady Ossgon & Scent Bottle) ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကို
ပြန်ထည့်ဖူးပါတယ်။ ဒါမှလည်း ဘာသာပြန်ထည့်ရတာနဲ့ စိတ်ကူး ဘယ်
သင်းက ဘယ်လောက်သက်သာသလဲလို့ လက်တွေ့စမ်းချင်လို့ပါ။ နောက်
ဘယ်တော့မှ ဘာသာမပြန်ဘူး။ စိတ်ကူးကို အသုံးချမယ်လို့ ပိုင်းဖြတ်လိုက်
ပါပြီ”

“အင်း.. . ကြိုးစားစမ်းပါဗျာ”

ကျွန်ုပ်မှာ ဤကဲ့သို့ ထည်ထည်ဝါဝါပြောဆိုမိသော်လည်း တကယ်
တမ်း ဝတ္ထုကောင်းရေးရန်သော်ကား အစရှာမတွေ့အောင် စိတ်ကူး ဉာဏ်
လေးလံလျက်၊ ရက်လအတော်ကြာညောင်း၍ သွားပါကြောင်း၊ နောက်ထပ်
ကံအားလျော်စွာ မကြာမီအတွင်း.. . ။

ညီမောင်ဘဆွေ

ညီမောင်မှာတော့ စုံထောက်ဝတ္ထုရေးရန်အတွက် အရေးကြီးသော
အဖြစ်အပျက်အမှန်ကို စုံထောက်ရုံးဝတ္တရားအတိုင်း ရရှိနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်း
ပါသည်။ ယခု ရေးပေးလိုက်သော အဖြစ်အပျက်မှာ စုံထောက်ခန်း
အနည်းငယ်မျှသာပါရှိသော်လည်း မှတ်သားနည်းယူဖွယ် အချက်
အလက်ပေါင်းများစွာ ပါဝင်သဖြင့် ညီမောင်၏စိတ်တိုင်းကျပြင်ဆင်
၍ ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ်ရေးနိုင်ရန် ပေးပို့လိုက်သည်။ သက်ဆိုင်သူများထံ
မှလည်း နာမည်ပြောင်းလဲ ထည့်လျှင် ကန့်ကွက်မည်မဟုတ်ကြောင်း၊
ဝန်ခံချက်ရ၍ သင့်သလိုချဲ့ထွင်စီစဉ်နိုင်ကြောင်း။

ခင်မောင်ကြီး၊

စုံထောက်ရုံး၊ အင်းစိန်။

အထက်ပါစာနှင့်တကွ မင်နှင့် နှစ်မျက်နှာစီ ရေးသားသော ဝတ္ထု

(၁၀)

ရှည် တစ်ပုဒ်စာလောက်ကို ရရှိ၍ သေချာစွာဖတ်ရှုသောအခါ ဝါကျအထား
အသို၊ သတ်ပုံသတ်ညွှန်း အနည်းငယ်တိမ်းယိမ်းသည်မှအပ အတော်ပင်
ဖတ်ရှုစရာကောင်းသည်အတိုင်း၊ အသစ်တစ်ဖန်ပြင်ဆင်၍ ရေးသားထည့်
သွင်းရခြင်းဖြစ်ရာ၊ သာမန်ဝတ္ထုများကဲ့သို့ ကြည့်တော်မမူကြဘဲ လေးနက်
စွာ စဉ်းစားဖတ်ရှုတော်မူကြရန် တင်ကူး၍ အထူးတောင်းပန်အပ်ပါသ
တည်း။

မဟာဆွေ

၈၄

မြန်မာပြည်ကြီး လွတ်လပ်ချမ်းသာခွင့် မကြာမီရစေသတည်း။

အခန်း-၁

“ကျွန်တော့်လိုလူများ လာပြီးငြိမ်းခြောက်ဝံ့တာ အံ့ဩပါရဲ့ ဝန်မင်းရယ်။ ဘာမဟုတ်တဲ့တောသားတွေ မြောက်ပင်ပေးပြီး လက်နက်မရှိ ဘာမရှိ အရူးထကြတဲ့ အကောင်တွေ။ ငြိမ်းချမ်းသာယာစွာ အုပ်စိုးတော်မူတဲ့ အရှင်အစိုးရကို တော်လှန်နိုင်မှာပေးလို့၊ ကျွန်တော့်ဆီက သေနတ်ရအောင် သင်းတို့အစွမ်းနဲ့ ယူစမ်းပါစေဦး” ဟု လက်ပံတန်း မြို့အရှေ့ပိုင်း မြို့ပိုင်ကြီး ဦးဘသည် လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ ရာဇဝတ်ဝန်နှင့် နှစ်ယောက်သား တီးတိုးတိုင်ပင်ရာမှ အထက်ပါ ဒေါသအစိုးလွှတ်သံများကို ကြားရခြင်းဖြစ်လေ၏။

ရာဇဝတ်ဝန် မစွတာ ကရော့စဘီကာ မြို့ပိုင်၏ ဒေါသနေပုံကို ခေါင်းညိတ်၍ အနည်းငယ်ပြုံးယောင်ပြုပြီးမှ ဦးဘစိတ်ဆိုး၍ ခြေမွထားသောစာရွက်ကို ဖြန့်ကာ ပြန်လှန်ဖတ်ရှုရင်း လက်ညှိုးတစ်ချောင်းနှင့် စားပွဲပေါ်ကို ခေါက်၍ ခေါက်၍နေလေ၏။

လက်ပံတန်းမြို့အရှေ့ပိုင်း-မြို့ပိုင်မင်းထံ

ယနေ့ည ၉-နာရီအချိန် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း လာရောက်၍
မြို့ပိုင်၏သေနတ်ကို အလှူခံလာခဲ့မည်။ ကာဗိုင်းသေနတ်နှင့် ခြောက်
လုံးပြူးသေနတ်ကို အရံသင့်ထားစေလို၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မြန်မာ
ပြည်ကို မြန်မာတို့ လက်ထဲရောက်အောင် ကြိုးစားနေသူများဖြစ်၍
မြန်မာချင်းဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ကူညီလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။
ဤအကြောင်းကို မည်သူနှင့်မျှ မတိုင်ပင်ရ။ တိုင်ပင်ခဲ့သော် သင့်
လျော်သော အပြစ်ဒဏ်များခံရလိမ့်မည်။

အကျိုးဆောင် ဂဠုန်ရာဇာအဖွဲ့
အလံကောင်ရွာန

ထိုစဉ်အခါက သူပုန်တို့မှာ ချိန်းဆိုသည့်အတိုင်း ရဲရဲထွင်းတင်း
စကားမပျက် လုပ်တတ်သည်ဟု လူအများ၏စိတ်၌ ယုံကြည်ကြသောအခါ
ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် လက်ပံတန်းမြို့မှာ ရုံးဂါတ်အပျော်တမ်းစစ်တပ်အဖွဲ့
နှင့်တကွ လက်နက်ကိုင်အစောင့်အရှောက် အတော်များသော မြို့ဖြစ်သဖြင့်
အကျိုးဆောင်ဆိုသူ တစ်ယောက်တည်းလာမည်ဆိုသောစကားကို နှစ်ဦး
စလုံးမယုံကြည်ကြချေ။ တစ်ဖန် ထပ်မံစဉ်းစားကြပြန်သောအခါ ဂဠုန်
တို့မှာ ဆေးဝါးမန္တရား အင်းအိုင်ခလဲ့လက်ဖွဲ့တို့ကို ယုံကြည်သူများဖြစ်
၏။ ၎င်းတို့ကိုယ်ကို တုတ်နှင့်ဓားပြီးသည်ဟု အထင်ရောက်ကာ လာလို
က လာကြမည်ဟုလည်း ထင်ကြလေ၏။

“သူတို့ကိုယ်သူတို့ ပြီးတယ်ထင်ပြီး စွန့်လာမယ်မထင်ဘူးလား”

“အလကားပါ၊ လူတစ်ထောင်တစ်ယောက် မပြီးကြပါဘူး။ ကျွန်တော်
အယုံမရှိဘူး။ လာပါစေ ရမိအောင် ဖမ်းပြမယ်”

“လက်ပံတန်းမြို့ဟာ အရေးကြီးတယ်၊ သာယာဝတီ မသိမ်းခင်
လက်ပံတန်းကို အရင်သိမ်းရလိမ့်မယ်လို့ သတင်းရလို့ ကျွန်ုပ်တောင် ပုလိပ်
မင်းကြီးအမိန့်နဲ့ လာနေတာကြည့်ပါ။ တစ်ခု စဉ်းစားစရာက လူအများ
လာဦးမယ်မထင်ဘူး။ တစ်ယောက်တည်းပဲ လာလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဒါဖြင့် အစောင့်တယ်နဲ့ယောက် ယူမလဲ”

“တစ်ယောက်ထဲ လာမှာပဲ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်နိုင်ရမယ်”

“ဒီလို မရဲနဲ့လေ၊ ရာဇဝတ်အုပ် တစ်ယောက်လောက်တော့ အကူအညီ ယူဦးမှပေါ့။ ဒီလိုမဟုတ်ရင် သေနတ်တွေ ဂါတ်ပို့ထားပါလား။”

“ဝန်မင်း ကျွန်တော် ‘တီဒီအမ်’ ဘွဲ့ရတာ သိတယ်မဟုတ်လား။ ကြည့် ဒါတစ်ခုတည်းနဲ့ ဖမ်းမယ်” ဟု အရောင်ပြောင်လက်တောက်ပသော ခြောက်လုံးပြူးကိုထုတ်ကာ လှုပ်ကိုင်ပြီး စားပွဲပေါ်တွင် ချထားလေ၏။

ရာဇဝတ်ဝန်ကား စကားပြန်မပြောသေးဘဲ တိုင်ကပ်နာရီကြီးကိုမော့ ကြည့်ရာ ၅ နာရီ ၃ မိနစ်မျှ စွန်းသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

ထိုအတွင်း ၎င်းတို့ဘေးဘက်မှ ချောက်ခနဲ အသံတစ်ခုကြားရသဖြင့် ရာဇဝတ်ဝန်သည် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ တံခါးကိုဖွင့်၍ ကြည့်လေ၏။ သို့ရာတွင် ဘာတစ်ခုမျှ အရိပ်အယောင်မမြင်ရချေ။

၎င်းတို့နှီးနှောသော အဆောက်အဦမှာ ရာဇဝတ်အုပ်အိမ်များနှင့် ကျော့ချင်းကပ်လျက်ရှိရာ တစ်ဖက်အပြင်မှ ဆူညံသံများကြားသဖြင့် နှစ်ဦးစလုံး သို့အခန်းထဲက ထွက်သွားကြလေ၏။

ပုလိပ်သား တစ်ယောက်သည် အဘိုးကြီးကို ဆွဲငင်ဆွဲဆဲနေသည်ကို မြင်ကြသဖြင့် အနားသို့ အပြေးကလေး သွားကြကာ ပုလိပ်တွန်းလိုက်၍ အားအင်ချည့်နဲ့ လဲလျောင်းနေသော အဘိုးကြီးအား ဆွဲထူကြလေ၏။

(ပုလိပ်သားဘက်သို့လှည့်၍) “ဟေ့- ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ဘယ်နှာလဲ”

“အဘိုးကြီးဘုရား၊ အရှင်ဘုရားတို့ နောက်ဖေးက ထွက်လာတယ်”

“ဝင်တုန်းက မင်းတို့မသိဘူးလား”

“ဘယ်သူမှ မမြင်ဘူး၊ ထွက်လာမှ သိကြတယ်”

“ခွေးမသားတွေ... ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့အထဲ ဘာမှ ဂရုမစိုက် ဖူး... ရှာစမ်း၊ ဒီအဘိုးကြီးထဲ”

“ကျွန်... ကျွန်... ကျွန်တော်မျိုးတောကပါ ဘုရား။ ချမ်း-ချမ်းသာ သေးတော်မူကြပါ” ဟု အသက် ၇၀ ခန့် ပါးရေတွန့်လျက် ဖုတ်လူးနေသော ပါးစပ်ကို လက်နှင့်သပ်ရင်း တုန်တုန်ရီရီ ကောင်းပန်ရှာရာ အဘိုးကြီး၏ အထုပ်ထဲတွင် ဘာဘူစောင်အဟောင်းတစ်ထည်၊ လက်ပံတန်းက မှော် ဇာသွားမီးရထား လက်မှတ်တစ်စောင်၊ မူးစေ့မတ်စေ့ ပိုက်ဆံအကြွ တစ်ကျပ်

မူးတင်း ၂- ပြားသာတွေ့ရှိရလေသည်။

အဘိုးကြီးသည် လက်အုပ်ကို ပါးစပ်နားကပ်ခါချီလျက် မှော်စာက တောရွာတစ်ရွာ သွားမလို့ လက်မှတ်ယူပြီး အိမ်သာတက်နေတုန်း မီးရထားထွက်သွားတာနဲ့ မီးရထားခထပ်မံရရှိရန် မြို့ထဲသို့ လိုက်လံတောင်းရမ်းရင်း ဒီနေရာရောက်လာကြောင်းများ လျှောက်ထားနေစဉ်၊ ရာဇဝတ်အုပ်ကတော်တစ်ဦးက ဒီအဘိုးကြီးအား သနား၍ ငွေတစ်မတ်ပေးလိုက်ကြောင်း ပြောဆိုသောအခါမှ . . .။

“သွား. . . အဘိုးကြီး” ဟု ငေါက်ငမ်း၍ လွှတ်လိုက်သဖြင့် အဘိုးကြီးမှာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းအထုပ်ကလေးကို ဆွဲကာထွက်ခွာသွားလေ၏။

နှစ်ယောက်သားလည်း အခန်းထဲသို့ သွားရောက်ထိုင်မိကြသော အခါ . . .။

“ရှေးအဘိုးကြီးပေမယ့် မယုံရဘူး ဝန်မင်းရဲ့၊ လူတို့ စိတ်ထဲမှာ ဗမာဘုရင် တစ်နေ့နေ့အုပ်စိုးလိမ့်ဦးမယ်လို့ အမြဲယုံကြည်နေကြတာ၊ အသက်အရွယ်ကြီးလို့ ဂဠုန်ထဲမပါနဲ့ဦး။ အကြံဉာဏ်ပေးတော့ ပါကြမှာပဲ။ အဘိုးကြီးတွေ ကြပ်ကြပ်သတိထားကြဖို့ လိုတယ်။ ကိုင်း- နေလည်း အတော်ကျသွားပြီ၊ ကျွန်တော်ပြန်ရန် ခွင့်ပြုပါဦး။”

“ကောင်းပါပြီ၊ ရာဇဝတ်အုပ် မောင်ဉာဏ်ကို နာရီခွဲမှာ လွှတ်လိုက်မယ်၊ သတိ ဝီရိယနှင့်နေပါ။ ဂါတ်နဲ့လည်း ခရာတုတ်ရင် ကြားနိုင် တာပဲ။”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး” ဟုပြောကာ ရာဇဝတ်ဝန်နှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့လေ၏။ မြို့ပိုင်ကြီးမှာ ညနေစာကိုမျှ ကောင်းကောင်းမစားနိုင်ဘဲ မိမိမှာ ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံ၍ သူရသတ္တိရှိသူလည်း ဖြစ်သဖြင့် အစိုးရ၏ချီးမြှင့်ချိန်များတွင် အများအားဖြင့် ပုလိပ်နှင့်စစ်အမှုထမ်းကောင်းများသာ ရရှိလေ့ရှိသော “သူရဲကောင်း ငွေစားရမင်း” ဟဲ့တံဆိပ်ကို ရရှိသူဖြစ်ခဲ့ရာ ဤအကြိမ်၌ မိမိတစ်ကိုယ်တည်း သူပုန်အကျိုးဆောင်ကို ဖမ်းဆီးမိလျှင် လခရာထူးဂုဏ်တိုးမည် အမှန်ဟု မျှော်ကိုးလျက် အားကြိုးမာန် တက်လျက်ရှိလေ၏။

ည ၇ နာရီအချိန်လောက်၌ မိမိသားမယားနှင့် အစေခံများအား အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် အသာနေကြရန် တီးတိုးမှာထားလျက် မိမိမူကား သူပုန်

အကျိုးဆောင်လာလျှင် အလွယ်တကူဝင်နိုင်ရန် ဝင်းတံခါးကို စေ့ရုံသာ
လှေထား၍ အိမ်အောက်ထပ်အုတ်နံရံမှအဝင် တံခါးမကိုလည်း တစ်ဖက်
ကဖွင့်၍ ထားလေ၏။ စ နာရီခွဲသောအခါ ရာဇဝတ်အုပ်မောင်ဉာဏ်
သည် ဖွင့်ထားသော တံခါးတစ်ဖက်မှဝင်ခဲ့ပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ်မည်လုပ်
ရာ . .။

“ဟေ့ -မောင်ဉာဏ်မပိတ်နဲ့. . လာသာလာခဲ” ဟု လှမ်း၍ပြော
လိုက်သဖြင့် မောင်ဉာဏ်အနားသို့ ရောက်သွားသောအခါ. .။

“ကိုယ်တော်ဟာ မရဲလွန်းဘူးလား. . ဒီက ကောင်တွေ သတ္တိက
သိပ်ပြီးနည်းတာမဟုတ်ဘူး”

“မင်းကြောက်သလား၊ ငါ့လိုလူ အိမ်လာလို့မှ တံခါးပိတ်ထားလို့
သင်းတို့ပြန်သွားတယ်ရှိရောမယ်၊ ဟောဒီမယ် ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ကာဘိုင်
သေနတ်တွေ ငါ့ကိုသတ်မှ ရနိုင်တယ်၊ ငါ့အလိုသာဖြင့် ဘယ်သူမှ တိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး။ သင်းတို့က သူများပြောရင် အပြစ်ဒဏ်ပေးမယ်ဆိုလို့ မစွ
တာ ကရောစဘိကို သွားပြောတာ. . ကိုင်း အချိန်နီးပြီ။ မင်း ဟောဟို
အိမ်တောင်ဘက်က ပန်းရုံထဲက အသာထိုင်နေ လိုမှပဲ ကူပေတော့”

မောင်ဉာဏ်သည် ကျောချမ်းသကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီးမှ ခါးက ခြောက်လုံး
ပြူးကိုစမ်းကာ “ကောင်းပါပြီ”

“ဟေ့-မင်းကြည့်ရတာ ပုလိပ်နဲ့ မတူဘူး။ ကြောက်ပုံရတယ်”

“မကြောက်ပါဘူး၊ ဟိုဒင်းလေးရှိရင် တစ်ကျိုက်လောက်”

“ရော ရော သောက်ကွာ. . သတိနဲ့နေ။ ငါနဲ့လည်း အနီးကလေး
ပဲဟာ”

မောင်ဉာဏ်သည်ကား ကုလားထိုင်အောက်တွင် တုန်လှုပ်နေသော
ဒူးများကို လက်နှင့် ခြေအိတ်ပြင်ဆွဲသလို ဖိလျက် အခန်းထဲမှညွှန်ပြသော
နေရာသို့ထွက်သွားလေ၏။

မြို့ပိုင်သည် စနာရီနှင့် ၄၆ မိနစ်သို့ ရောက်နေသော နာရီကို စူးစိုက်
ကြည့်ရှုနေလေ၏။

မောင်ဉာဏ် ပုန်းအောင်းစောင့်စားရမည်ဖြစ်သော ပန်းရုံမှာ သစ်ပင်
ကြီးများအောက် မှောင်ရိပ်တွင်ရှိရာ ပန်းရုံဘေးသို့ ကပ်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်

နက် ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ပျံ၍ ထွက်သွားသည်ကို အလန့်ကြီးလန့်၍ ခုန်ပြီးမှ ၎င်းကိုလည်းကောင်း အပြစ်တင်လေ၏။

လက်ပံတန်းမြို့ကို သူပုန်တို့ လက်ရသိမ်းယူလိမ့်မည်ဟူသော ကောလာဟလ သတင်းစကားကြောင့် တစ်မြို့လုံးကျီးလန့်စားစားသကဲ့သို့ တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့်နေကြရသည်တွင် နေဝင်လျှင် လမ်းမလျှောက် ရဟူသော ဥပဒေကြောင့်လည်း ညအချိန်တိုင်လျှင် လူသူမရှိသော အိမ်ပြည် ပိရမစ်အဆောက်အဦများကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေလေ၏။

မြို့ပိုင်ကြီးကား မိမိကိုယ်စွမ်းကို အားကိုးကာ နာရီ၊ ခြောက်လုံးပြူး၊ ကာတိုင်သေနတ်တို့ကိုသာ အမြဲဂရုစိုက်၍ ကြည့်ရှုလေ၏။ တချက်ချက် နှင့် ကျယ်လောင်စွာမြည်၍နေသောစားပွဲတင်နာရီသည် ၈ နာရီနှင့် ၅၉ မိနစ်ခန့်တွင် ရောက်၍နေရာ အိမ်အပေါ်ထပ် တိုင်ကပ်နာရီကြီးမှလည်း ၁၆- ၁၆- ၁၆ဟု ၉ ချက်တီးလျက်ရှိစဉ် အိမ်အပေါ်ထပ်မှ လူစုရှားသံ များ အနည်းငယ်ကြားရသဖြင့် နားစွင့်သောအခါ ချိန်းထားသော အချိန် ကျ၍ အိမ်သားများ လှုပ်ရှားနေတာပဲဟု တွေးတောဟန်ရှိနေခိုက် ရာဇဝတ် အုပ်သည် အိမ်အောက်ထပ် ယခင်ဖွင့်ထားသော အပေါက်သို့ တစ်စုံတစ်ခု ကို သေနတ်ဖြင့်ချိန်ထားသည့်လက္ခဏာနှင့် နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ် ဝင်၍ကပ်လေ၏။ မြို့ပိုင်သည် နေရာကုလားထိုင်မှထကာ ရာဇဝတ် အုပ်ဆီသို့လာပြီးလျှင် “လာပြီလား လာပြီလား..” ဟုတီးတိုးမေးလေ ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်သည် မြို့ပိုင်အား ကျောပေးလျက်ပင် မှောင်ရိပ်တစ်ခု ဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်၍ပြလေ၏။ မြို့ပိုင်လည်း လက်ညှိုးညွှန်ရာဆီသို့ စိုက်၍ကြည့်ရှုနေစဉ် သန်မာသောရာဇဝတ်အုပ်လက်သည် မြို့ပိုင်၏ ခြောက်လုံးပြူးကိုငံထားသော လက်ကောက်ဝတ်နေရာကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လျက် ဘယ်လက်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုသော အနံ့ကို နှာဝသို့ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ပြုလုပ်လိုက်ရာ တစ်မိနစ်လောက် အတွင်းမှာပင် ခရာသံ၊ လူသံများ ရောထွေးဆူညံသွားလေ၏။

၃ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ မြို့ပိုင်၏အိမ်အောက်၌ ရာဇဝတ်ဝန်သည် မြို့ပိုင်၏ဘယ်လက်သန်းကို ဆေးထည့်ကာ ကိုယ်တိုင်စည်းနှောင်ရင်း

"ဘယ့်နှယ့်လဲ. . ပါသွားလား. . ပါသွားလား" ဟု အရေးတကြီး မေးလေ၏။

"နှစ်လက်စလုံး ပါသွားပြီ၊ မောင်ညဏ်ကို ရှာကြပါဦး။ ဟိုဘက်ပန်းရုံမှာ အစောင့်ခိုင်းထားတယ်" ပြောမှ ရာဇဝတ်ဝန်နှင့် ပုလိပ်သားအချို့ ထွက်၍ လက်နှိပ်စာတ်မီးနှင့် ထိုးပြီးကြည့်ကြရာ ကြီးနှင့်တုပ်ထားသော အဘိုးကြီး တစ်ယောက်လဲနေသည်ကို မြင်သဖြင့် ပြေး၍ကြည့်ရှုကြသော အခါ အဝတ်များမှာ ညနေက အဘိုးကြီး၏ အဝတ်အစားဖြစ်၍နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ လဲနေသော အဘိုးကြီးကား ပါးစပ်တွင် အဝတ်ဆိုထားသဖြင့် ကြိုးပတ်ထဲတွင် လွန်၍သာနေလေ၏။ အနီးသို့ချဉ်းကပ်ကြသော အခါ နှုတ်ခမ်းမွေး အငှားတပ်ထားသော ရာဇဝတ်အုပ်မောင်ညဏ်ဖြစ်နေသဖြင့် ကြိုးများကိုဖြေပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးသောအခါ ဖုတ်လှိုက် ဖုတ်လှိုက်နှင့် အသက်ရှူနေရာမှ. . .။

"ကျွန်- ကျွန်တော်မျိုး မြို့ပိုင်အမိန့်နဲ့ ဒီပန်းရုံဘေးက စောင့်နေတဲ့ အခါ ခဏကြာရင် နောက်က သစ်ရွက်ခြောက်နင်းသံကိုကြားရလို့ လှည့်ကြည့်တဲ့အခိုက် ဘာနဲ့ရယ်လို့မသိ နံပြီးသတိမေ့သွားပါတယ်။ အတော်ကြာလို့ သတိရတဲ့အခါ ခါးက ဘောင်းဘီ အင်္ကျီနဲ့ သေနတ်များမရှိတော့ဘဲ ယခုတွေ့ရသလို ချည်ပုဆိုးအနွမ်း ဖျင်ကြမ်းရင်ဖုံးအင်္ကျီနဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးအငှားတပ်ထားတာကို တွေ့ရသော်လည်း ပါးစပ်ထဲအဝတ်ဆိုထားလို့ မအော်နိုင်တော့ပါ" ဟု ပြန်ပြောရာ ပုလိပ်သားအချို့တို့မှာ ရာဇဝတ်ဝန် မသိအောင်ကျိတ်၍ရယ်ကြလေ၏။

တစ်ဖန် မြို့ပိုင်၏အခန်းဆီသို့ ပြန်၍လာကြပြီးလျှင် မေးမြန်းရာ "မိမိလည်း သတိဝီရိယနှင့်စောင့်စားနေတဲ့အခိုက် မောင်ညဏ်တံခါးဆီသို့ နောက်ဆုတ်လာတာနဲ့ သွားပြီးအမေး၊ လက်ကိုနာကျင်အောင် ဆုပ်ကိုင်မှ သူဆိုးမှန်းသိရတယ်။ ထိုအခါ အလွတ်ရုန်းသော်လည်း ထိုသူမှာ အလွန်သန်မာပြီး အနံ့တစ်ခုကြောင့် မေ့သွားရာ ဘယ်လက်သန်းဆီက အလွန်နာကျင်မှ သတိရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခရာတုတ်ရကြောင်း" များပြန်ပြောနေစဉ် ဒေါက်ခနဲ တစ်စုံတစ်ရာသည် ၎င်းတို့အလယ်သို့ ပုလိပ်တစ်ယောက်၏ခေါင်းကို မှန်ပြီးမှ ကျလာရာ ပုလိပ်သည် လန့်၍ခုန်လေ

၏။ ကောက်ယူကြည့်ရှုသောအခါ ကျောက်ခဲငယ်နှင့် ထုပ်ထားသော စာရွက်တစ်ရွက်တွင် . . .။

အသင်သည် ကျွန်ုပ်တို့စကားကို နားမထောင်၍ ယခု တစ်ကြိမ်ဆုံးမသောအနေနှင့် ဘယ်ဘက်လက်သန်းကို ဖြတ်တောက်ခြင်း အပြစ်ဒဏ်ခံရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကားအမျိုးသားကောင်းစားရန်အသက်စွန့်သူများဖြစ်၍ ပြောတိုင်းလုပ်ရသည်ကို သင့်အား လက်တွေ့ပြပြ။ မြန်မာအမျိုးသားချင်းဖြစ်၍ အသက်ကို ညှာလိုက်သည်။ ကြပ်ကြပ်စဉ်းစားလေ။

အကျိုးဆောင်
ဂဠုန်ရာဇာအဖွဲ့

လူတို့သဘောကား အရေးကြီးသော အထူးအဆန်းအဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုမြဲဖြစ်သည့်အတိုင်း ရာဇဝတ်ဝန်နှင့်တကွ ပုလိပ်အမှုထမ်းအားလုံး မြို့ပိုင်အိမ်အောက်ထပ်တွင် အဖြစ်အပျက်ကို ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြရာ “ဟေ့ . . . အပြင်မှာ ဘယ်သူစောင့်သလဲဆိုမှ” ထွက်ကြည့်သောအခါ၌ အစအနတစ်စုံတစ်ရာမျှ မတွေ့ဘဲနေလေ၏။

“မြို့ပိုင်မင်း နောက်ကို မရဲလွန်းပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်မချလို့ ပတ်တရောင်တွေထားပြီး မြို့ပိုင်အိမ်အနားမှာ နေပါတယ်။ ဝင်းတံခါး ဆီတော့ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မလာပါဘူး။ အို . . . စဉ်းစားမိပြီတောင်ဘက်ထောင့် ဝင်းထရံနားက မှောင်ရိပ်ကျတယ်။ အဲဒီကလာရင် ကွယ်စရာပန်း ရုံတွေလည်းရှိတယ်” ဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် “သူခိုးပြေးမှ ပုလိပ်လိုက်” ဟု သကဲ့သို့ ပုလိပ်အမှုထမ်း ၁၀ ယောက်ကို အစောင့်ထားခဲ့၍ ပြန်သွားရာ မြို့ပိုင်မှာ လက်ကလည်းနာ၊ ရှက်လည်းရှက်သဖြင့် အကြိတ်၍သာ နေရရှာလေ၏။

အခန်း-၂

သူပုန်အရေးနှင့်ပတ်သက်၍ သတင်းစာများ၌ တာဝန်သက်ဆိုင်သူ အစိုးရများထံမှ သတင်းကိုသာ ထည့်သွင်း၍ အစိုးရဘက်နစ်နာ၍ သူပုန် ဘက်စိတ်ညွတ်စေသော အခြားသတင်းများကိုမူ ထည့်သွင်းခွင့်မရကြ ချေ။

အထက်ပါသတင်းမှာ သတင်းစာရွက်များတွင် မပျံ့နှံ့သော်လည်း လက်ပံတန်းမှ သာယာဝတီအထိ အနီးအနားတစ်လျှောက်တွင် အတော် ပင်ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။ ဆရာစံကိုလည်း မမိသေး။ သူပုန်များ အားကောင်းနေ ခိုက်လည်းဖြစ်သဖြင့် သူပုန်များသည် မန်ကျည်းရွက်တစ်ခါ မန်းလိုက်လျှင် စစ်သားတစ်သန်းခန့်ဖြစ်နိုင်သည်။ ရှိန်းပြီးသည်။ ဓားလှံသေနတ်ပြီးသည် ဟူသော စကားများကို အချို့မြို့ကြီးသားများပင် ယုံကြည်လာကြလေ၏။

လက်ပံတန်းမြို့ပိုင်အိမ်က ဂဠုန်အကျိုးဆောင်တစ်ဦး ယူသွားပြီး နောက် သေနတ်ရှိကြသော အရာရှိများမှာ မိမိတို့သေနတ်အတွက် အထူးစိုး ရိမိကြရန်ရှိလေ၏။ လေတိုက်၍ သစ်ကိုင်းလုပ်သံ ကြားရလေသည်ကို ပင် သူပုန်တွေလာပြီဟု ထင်မှတ်ကာ သေနတ်ကိုထ၍ စမ်းမိလောက်အောင် အိပ်ရေးပျက်လျက်ရှိကြရာ သာယာဝတီမြို့မှ ချစ်တီးတစ်ယောက်

သည် အရေးပိုင်ရုံးခန်းဆီသို့ စိုးရိမ်ပူပန်သော မျက်နှာနှင့် လာရောက်လေ၏။ နာရီဝက်ခန့်ကြာလျှင် နဖူးတွင် တားထားသော အဖြူရောင်များကို ချွေးများဖြတ်စီးလျက် အရေးပိုင်ရုံးခန်းမှ ထွက်သွားလေ၏။ အရေးပိုင်လည်း ခေတ္တရုံးထိုင်နေသော စုံထောက်မင်းကြီးနှင့် ရာဇဝတ်ဝန်ထံသို့ သွားရောက်ခါ နှစ်ကိုယ်ကြားထိုင်ပင်ပြီးလျှင် ရုံးဆင်းချိန်လည်း တိုင်သဖြင့် မိမိအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ထို့နေ့၌ သာယာဝတီမြို့တွင် ပုလိပ်များ အရာရှိများသွားလာကူးသန်းပုံ အခြေအနေခါတိုင်းထက် ထူးခြားသဖြင့် ညဉ့်အချိန်တွင် တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ပျက်မည်ဟု တွေးတောပူပန်လျက်နေကြဟန်နှင့်တူလေ၏။ ရာဇဝတ်ဝန်ကား မိမိ၏တိုက်ခံအိမ်အောက်ထပ်တွင် ကျရောက်သော တာဝန်အတွက် စုံထောက်မင်းကြီး အရေးပိုင်စသည်တို့နှင့် တိုင်ပင်ထားသည့် အကြောင်းများကို တစ်ယောက်တည်းစဉ်းစား၍နေလေ၏။ ထိုအခိုက် တရုတ်တစ်ယောက်သည် မယောင်မလည်နှင့် ရာဇဝတ်ဝန်နေသော အခန်းတံခါးကို ၃၊ ၄ ချက်ခေါက်လိုက်ရာ ရာဇဝတ်ဝန်ကိုယ်တိုင် တံခါးကိုထ၍ ဖွင့်လေ၏။ တရုတ်သည် မိမိကုတ်အင်္ကျီတစ်ဖက်ကို မ၍ပြလိုက်သဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာအမှတ်သညာကို လက်ညှိုးညွှန်လျက် “ဘာကိစ္စလဲ . . . အကြောင်းထူးပေလား” ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့်မေးရာ “စုံထောက်ကြီးကခိုင်းလို့ပါ” ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ပီသစွာ ပြောသော အခါကျမှ စုံထောက်ဘက်ကဟု ဆုံးဖြတ်လေ၏။

“ဘာကိစ္စနှင့်ခိုင်းလိုက်သလဲ”

“ဘယ်လိုစီစဉ်ထားပါသလဲလို့”

“ချစ်တီးတိုက်နားက အိမ်တွေမှာ သေနတ်ကိုင်အမှုထမ်းတွေ တစ်ယောက်ချင်း အမှတ်တမဲ့သွားပြီး လူ ၃၀ လောက်ထားမယ်၊ ချစ်တီးတိုက်ပေါက်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့် အက်စ်-အိုင် ၄ယောက်စောင့်မယ်”

“ဘယ်ဘက်ကလဲ ရှေ့ကလား၊ နောက်ကလား”

“နောက်ဖေးက စောင့်မယ် . . . ဒီအကြောင်း စုံထောက်မင်းကြီးဆီ အခုတွင် ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ယောက်လွှတ်ပြီး ခိုင်းလိုက်ပြီ မရောက်သေးဘူးလား”

“မရောက်သေးဘူး။ သူတို့ဘယ်လောက် စွမ်းစွမ်း၊ ဒီမြို့လယ်ကောင်
တော့ လာဝံ့မယ်မထင်ပါဘူး။ ဘယ်နှဦးလာမှာတဲ့လဲ”

“တစ်ယောက်တည်းပဲ လက်ပံတန်းမြို့ပိုင်အိမ်လာတဲ့ အကောင်များ
လား မသိဘူး။ မစွတာ ကရောစတီက သိပ်ညံ့တယ်။ မျက်နှာကို တွန့်
နေအောင် ဆေးခြယ်နိုင်ပေမဲ့ ရင်ဘတ်လှန်ကြည့်ရင် အဘိုးကြီးနဲ့ လူငယ်
ရုပ်ပြောင်းတာ သိနိုင်တာပဲ။ မြို့ထဲ အဘိုးကြီးယောင်ဆောင်ဝင်တာ သူတို့
မသိကြဘူး”

“ဟိုအကောင်ပဲလား။ လက်ရေးချင်းတူသလား”

“မြို့ပိုင်အိမ်ရေးတာက မြန်မာလို ချစ်တီးတိုက်ပေးတာက တိုက်ပရိုက်
တာနှင့် အင်္ဂလိပ်လို ပေးတယ်။ ဒီမှာ ကြည့်ပါလား”

အာရ်အမ်ချစ်တီးယား

မိတ်ဆွေတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှ သိန်းသန်းချီ၍ အတိုး
ငွေများကို ယူကြပြီ။ ယခု ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးများမှာ ဆင်းရဲကြ
လွန်း၍ အင်္ဂလိပ်ကိုပုန်ကန်ရသော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိကြပြီ။
မိတ်ဆွေတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အား ကူညီထိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သူပုန်
စစ်စရိတ်အတွက် ငွေသုံးသောင်းကို ယနေ့ည ၁၂ နာရီအတွင်း
လာရောက်ယူငင်မည်။ မည်ကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့အား ပေးမည်ကို အစိုးရ
များနှင့် တိုင်ပင်ပါ။ အစိုးရအား သတင်းပေးသည့်အတွက် အပြစ်
ဒဏ်ပေးမည်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း လာရောက်၍ ငွေများ
ယူမည်ဖြစ်သည်။

အကျိုးဆောင် ဂဠုန်ရာဇာအဖွဲ့ဟူသော အဓိပ္ပာယ်နှင့် စာကို ဖတ်ပြီး
နောက် စုံထောက်သည် စကားဆက်၍။

“လာဝံ့မယ်မထင်ပါဘူး။ ဘယ်နှဦးမှလာမယ်မဟုတ်ဘူး။ လာရင်
ခံမှာအမှန်ပဲ”

“ဘို မြန်မာပြည် နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး သာယာဝတီနယ်နှင့် ရွှေ

ဘိုနယ်ဟာ အဆိုးဆုံးပဲ။ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဂရုစိုက်ရလိမ့်မယ်။ မြို့စောင့်တပ် စုံထောက်မင်းကြီးရုံး၊ ဂါတ်တဲ သေနတ်ပိုင်ရှင်တွေ အမြောက်အမြားရှိတဲ့အထဲက ချစ်တီးငွေပါသွားတယ်ဆိုရင် သိပ်ရှက်စရာကောင်းတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ အထူးဂရုစိုက်ရမယ်”

“ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းပြန်ပြော လိုက်ပါမယ်။ ဪ အင်္ဂလိပ်စာတတ်ပြီး အလုပ်မရတဲ့ လူငယ်များကြံကောင်းကြံရာ ကြံကြတာထင်ပါရဲ့” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသလိုပြောကာ ထွက်၍သွားလေ၏။

ရာဇဝတ်ဝန်မှာ စဉ်းစားမြဲစဉ်းစား၍နေရာမှ မိမိသည်လည်းကောင်း၊ စုံထောက်သည် လည်းကောင်း၊ စကားရှည်စွာ ပြောဆိုနေကြသည်မှာ လျှို့ဝှက်စွာပြုမူရသောကိစ္စကို ပြောသည်နှင့်မတူ မိတ်သင်္ဂဟအချင်းချင်း အေးဆေးစွာ ပြောသကဲ့သို့ဖြစ်သည်။ ဟု တွေးမိသည့်အပြင် မိမိလူလွတ် ခိုင်းပါလျက် စုံထောက်ကို အဘယ်ကြောင့်နောက်ထပ်ခိုင်းရအလဲဟု စိတ်စနောင့်စနင်းဖြစ်ပြီးလျှင် စုံထောက်မင်းကြီးဆီသို့ ထ၍သွားပြန်လေ၏။

“ဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် လာရသလား၊ စီစဉ်ပြီးပြီလား”

“မင်းကြီးဆီ စုံထောက်ပြန်မရောက်သေးဘူးလား”

“ဘယ်ကစုံထောက်လဲ”

“မင်းကြီးဆီက လွှတ်လို့ဆို၊ မင်းကြီးနဲ့ ကျုပ်နဲ့သာသိတဲ့ အမှတ်တံဆိပ်လဲပါတယ်”

“ဝန်ကြီးလွဲပြီး ငွေစက္ကူတောင် အတုလုပ်နိုင်တယ်၊ ဒီလို အမှတ်တံဆိပ်ကို လုံးဝတူအောင် မလုပ်နိုင်ပေမဲ့ အတုဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်မယ်”

“သူ့ကို စီစဉ်ပုံပြောလိုက်ပြီ၊ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဒီအတိုင်းပဲထား၊ ညကျမှ စုံထောက်တစ်ယောက် အမှတ်မဲ့လွှတ်လိုက်မယ်”

“တံဆိပ်တုနဲ့ စုံထောက်ဖြစ်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ မင်းကြီးတို့ အလုပ်ကဘယ်သူစုံထောက်၊ ဘယ်သူအရပ်သားလို့ အစိုးရအရာရှိတောင် မသိရတော့ ခက်တာပဲ”

“အစိုးရအရာရှိ မသိပေမဲ့ ကျွန်ုပ်သိတယ်။ တံဆိပ်မပါပေမဲ့ လျှို့ဝှက်

“အသိမ်းအမှတ်ရှိတယ်”

“ဒီအမှတ်အသားကို ကျွန်တော်မသိရဘူးလား”

“သိနိုင်ဘူး။ ဒီကိစ္စအတွက် လွတ်တဲ့ စုံထောက်ကို ကျွန်ုပ်လက်မှတ်
စာပေးလိုက်မယ်။ ရာဇဝတ်အုပ်ပေးလိုက်တဲ့ စာထဲအတိုင်း စိစဉ်ပြီး
ပြီလားလို့ ကျွန်ုပ်အစက မေးတယ်”

“အခုချက်ချင်း ပြန်ပြီးစိစဉ်ပါ့မယ်။ ဂွတ်အီးဗီးနင်းဆာ”ဟု နှုတ်
ဆက်ခါ ခြေလှမ်းခပ်ကြံကြံလှမ်း၍ သွားလေ၏။

နေမင်းသည်ကား ရဲရဲနီသော ဘောလုံးကြီးအသွင်ဖြင့် ညိုညိုမှိုင်း
မှိုင်းနေသော တောင်တန်းများပေါ်မှ ၎င်းလျှိုး၍ သွားလေ၏။ လမ်းမီး
ရောင်များသည် ထိန်ထိန်လင်းလျက်ရှိရာ ချစ်တီးယားတိုက်အနီး၌ ဆောင်း
ဘီတို ကာကီရောင်ဝတ်ထားသူများ တစ်ယောက်ချင်း ကူးသန်း၍နေသည်
ကို သတိထားသူများမြင်နိုင်လေ၏။ မြို့ကိုပတ္တရောင် အမြဲလှည့်နေသဖြင့်
လည်း ထိုကဲ့သို့ ပုလိပ်များကူးသန်းသွားလာနေခြင်းများကို မည်သူမျှ
ရရှိစိတ်ကြည့်ကြတော့မည် မဟုတ်ချေ။ ချစ်တီးယား တိုက်၌ကား မျက်
နှာဖြူရာဇဝတ်ဝန်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ် ၃၊ ၄ ဦး၊ ချစ်တီးယားလူမျိုး ၂ ယောက်
စကားတီးတိုးပြောလျက် သေနတ်များကို ခဏခဏစမ်း၍နေကြလေ၏။

သာယာဝတီမြို့ ခေတ္တစုံထောက်ခန်းထဲ၌ စုံထောက် ၁၀ ယောက်ခန့်
ကုလားထိုင်ကိုယ်စီနှင့် ထိုင်၍ တိတ်ဆိတ်စွာနေကြရာ စုံထောက်မင်း
ကြီးဝင်၍ လာသောခါ မတ်ရပ်အရိအသေပေးပြီးလျှင် ပြန်၍ထိုင်ကြလေ
၏။ စုံထောက်မင်းကြီးသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ စက္ကူရွက်ကလေး
တွေတစ်ခုစီ လျှောက်၍ဝေလေ၏။ စုံထောက်များသည်ကား စက္ကူများ
ကို တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးမမြင်ရအောင် ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ထို့နောက် မင်း
ကြီးသည် မင်းတို့အားလုံးကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ကျေပွန်အောင် လုပ်ဖို့အရေး
ကြီးတယ်ဟု ဩဝါဒ ပေးပြီးလျှင် ထွက်သွားရာ စုံထောက်အသီးသီးတို့
လည်း မိမိတို့ဆိုင်ရာဝတ္တရားအတွက် ဆောင်ရွက်ရန်ရုံးခန်းမှ ထွက်ခွာ
ကြလေ၏။ ၎င်းတို့ဝတ္တရားကား အလွန်ကြီးလေးလျှို့ဝှက်ရသဖြင့် တစ်
ဦးဆောင်ရွက်သည်ကို အခြားတစ်ဦးက စုံထောက်အချင်းချင်းပင် မသိရ
ချေ။

ဂါတ်တန်းများမှ နာရီပြောင်းသံချောင်းသံသည် ရှစ်ချက်မြည်လျက်ရှိစဉ် အင်္ဂလိပ်လို ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်သည် ချစ်တီးယားတိုက် နောက်ဖေးသို့ ရောက်လာရာ ရာဇဝတ်ဝန်က “ဂျူးကမ်းဘဲယား ဟိုက ဘယ်သူလဲ” ဟုလှမ်း၍ မေးလျှင် “ဖရင်းဒ် မိတ်ဆွေ” ဟုပြန်ပြောရင်း အနားသို့ကပ်မိလေ၏။ ထို့နောက် ရာဇဝတ်ဝန်အား စီအိုင်ဒီအမှတ်အသား ကိုပြပြီးနောက် စာတစ်စောင်ကိုထုတ်ပြရာ။

“ယခုလွှတ်လိုက်သူ နံထောက်နံပါတ် ၃ နှင့် ချစ်တီးယားနှစ်ယောက် ကို တိုက်ထဲက မီးခံသေတ္တာအနားမှာ အစောင့်ထားပါ။ ခင်ဗျားတို့လူစု တိုက်အရှေ့ဘက်ပြောင်းပြီးစောင့်ပါ။ တိုက်နောက်ဖေးတံခါးကို အတွင်း ဘက်က သေချာစွာစောင့်ပါ။”

မစ္စတာ ဝဲလ်ပိတ်။

နံထောက်မင်းကြီး။

နံထောက်မင်းကြီး လက်မှတ်နှင့်တကွ ဖတ်ရှုရမှ ယုံကြည်စိတ်ချ ပြီးလျှင် စာပါအတိုင်း ပြောင်းလဲစီစဉ်ရလေ၏။

ရာဇဝတ်ဝန်တို့လူဦးရေကား အနီးအနားမှာ အတော်များသဖြင့် အကယ်၍ ဂဠုန်အများလာရောက်စေကာမူ ကောင်းစွာတိုက်ခိုက်ဖမ်းဆီးနိုင် မည်ဖြစ်လေ၏။ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်မှု သာ၍ပင် လွယ်ကူလျက် အရှင်ရ အောင် ဖမ်းဆီးမည်ဟု အောက်မေ့သည့်လက္ခဏာနှင့် လမ်းသွားလမ်းလာ များရှိ၊ မရှိ အကဲခတ်ကြည့်ရှုစောင့်စားလျက် နေကြလေ၏။ အလွန်နှမြော၍ ကုပ်ကပ်သော ချစ်တီးများသည် စီးကရက်၊ ဝိစကီ၊ လင်မနစ် စားသောက်ဖွယ်တို့ဖြင့် ပျော်ပွဲစားဇည့်ခံသကဲ့သို့ ပြုစုကြလေ၏။ ရာဇဝတ် ဝန်ကြီးသည် အတွင်းခန်းဆီသို့ တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်မချသော အမှုအရာနှင့် လှည့်၍ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ချစ်တီးများနှင့်နံထောက်မှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားမပြောဘဲ တိုက် ရှေ့တံခါးပေါက်ဆီသို့သာ ခဏခဏလှမ်း၍ကြည့်ကြလေ၏။ ထို့နောက် တစ်ဖန် လမ်းဘက်မှ မမြင်နိုင်သော နေရာတစ်ခုသို့ သုံးဦးသားရွှေ့၍ ထိုင်ကြပြီးလျှင် ဆိတ်ငြိမ်စွာနေကြပြန်လေ၏။ ရာဇဝတ်ဝန်သည် အတွင်း

တံခါးပိတ်ထားသဖြင့် တိုက်နောက်ဖေးဘက်ကို စိတ်ချစပြုလာပြီးလျှင် မိမိဘက်ကိုသာ အထူးဂရုစိုက်လေ၏။

အချိန်သဘောကား အလုပ်တစ်ခုကို စွဲမြဲစောင့်စားသူများ၌ ကုန်မှန်း မသိကုန်ခဲ့ရာ ၁၀ နာရီထိုးသည့်တိုင်အောင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မပေါ်လာသဖြင့်။

“ဟေ့. . .တို့ကို သက်သက်ဒုက္ခပေးတာ ထင်ပါရဲ့ကွယ်။ မြို့လယ် ကောင်ကြီးကို ဘယ်သူကလာမလဲ. . .လာရင် ပတ္တရောင်နဲ့ အရင်တွေမှာ ပဲ။ သို့သော် သူချိန်တာက အချိန်မကန့်သတ်ဘဲ ၁၂ နာရီအတွင်းဆိုတော့ ၁၂ နာရီထိအောင် စောင့်ရဦးမယ်” ဟု ရာဇဝတ်ဝန်က တိုးတိုးပြောရင်း ဆိုဒါစပ်ထားသော ဝိစကီတစ်ဖန်ခွက်ကို မော့၍ရဲဆေးတင်ပြန်လေ၏။

ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ယောက်က ကျွန်တော်မျိုးအထင်တော့ လာဝံ့မယ် မဟုတ်ဘူး ထင်တာပဲဟု ပြောနေစဉ် ပတ္တရောင် ၅ ယောက်နှင့် အရပ်သားနှင့် တူသည့် လူတစ်ယောက်သည် ခြေလှမ်းကြံကြံနင်းကာ ဘယ်ညာညီအောင် လျှောက်၍ လာကြသည်ကိုမြင်ကြသဖြင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုး၍ကြည့်ရာ မိမိ၏ ပတ္တရောင်များဟု သိရှိလေ၏။

“ဘာလဲ ဘယ်ကလူကို ဖမ်းလာသလဲ”

“စုံထောက်ရုံးက သူ့ကိုလူဆိုးများက ဖမ်းပြီး ကြိုးနဲ့လက်ပြန်တုပ်ထားတာတွေလို့ ကြိုးဖြေပြီး”

“အို. . .မင်းနံပါတ်ဘယ်လောက်လဲ”

“ကျွန်တော် နံပါတ် ၃”

“ဟိုက်. . .ဒါဖြင့် နံပါတ် ၃ နှစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ တိုက်ထဲက စုံထောက် ဝင်ကြည့်စမ်းစို့” ဟုပြောကာ တိုက်ထဲသို့ ကဗျာကယာဝင်သွားရာ ချစ်တီးနှစ်ယောက်မှာ ပါးစပ်အဝတ်ဆိုကြိုးများနှင့် အတုပ်ခံရလျက် မီးခံသေတ္တာမှာ သေတုတန်းလန်းနှင့်ပွင့်၍နေလေ၏။ စုံထောက်ဆိုသူအား အစအနမူ မမြင်ကြရတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့ သိပ်အံ့သြစရာ ကောင်းတယ်။ ဘာသံမှ မကြားရဘူး။ ကိုင်းမြန်မြန်ကြိုးကိုဖြေကြဟု ပြောရင်း နောက်ဖေးတံခါးကိုဆွဲ၍ ကြည့်ရာ အလွယ်တကူနှင့်ပင် ပွင့်၍သွားလေ၏။ ချစ်တီးနှစ်ယောက်သည် ကြိုး

ပြေလျှင်ပြေချင်း မီးခံသေတ္တာကို ကြည့်ရှုပြီးနောက် နဖူးကို လက်နှင့်ထုကာ
ငိုကြလေ၏။

“ဘယ်လောက် ပါသွားသလဲ ပြောကြစမ်းပါဦး”

“အများကြီး ဆပ် စိန်ရော၊ ရွှေရော၊ ငွေစက္ကူရော သုံးသောင်းဖိုးကျော်
မယ် ဆပ်၊ အများကြီး ခက်တယ် ဆပ်” ဟု ပြောကာငိုကြပြန်သဖြင့် ဝန်
ကြီးမှာ မကြာမီရအောင် စုံထောက်မည်အကြောင်းများနှင့် ဖျောင်းဖျာပြော
ဆိုရလေ၏။

နံနက်လင်းသောအခါ၌ ဤအဖြစ်အပျက်ကို သိရှိရိပ်မိကြသော မြို့
သူမြို့သားတို့သည် ရင်သပ်အံ့သြလျက် တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ခေါင်းချင်း
ညိတ်ခါ ပြောဆို၍နေကြလေ၏။

အခန်း-၃

သာယာဝတီနယ်၌ တောချုံပိတ်ပေါင်း ထူထပ်၍ မမြင့်လွန်းသော တောင်များပေါ်တွင် သူပုန်များ၏ခိုအောင်းရာ တိုင်းပြည်သဖွယ်ဖြစ်၍ နေလေ၏။ ပဒင်းပင် အရေးကိစ္စနှင့် လူခွန်တော်ကောက်ခံရေးတွင် အစိုးရပုလိပ်များပြုမူခဲ့သော ကိစ္စတို့သည် တောသူတောင်သားတို့စိတ်၌ ပခုအံ့တုတ်နှင့်ထိုးသလို ရိုးတိုးရွာတနှင့် ဖြစ်နေသည့်အခိုက် ဆန်စပါးနိမ့်ကျ၍ ဆင်းရဲသားတောင်သူတို့ အငတ်အပြတ်ကြုံကြသောအခါ မီးလောင်ရာ လေပင့်သကဲ့သို့ အစိုးရမင်းကို ပုန်ကန်တိုက်ခိုက်ရန် သွေးဆောင်ဖို့ အရေးတွင် အထူးလွယ်ကူ၍ သွားတော့၏။

အကယ်၍ ထိုတောင်တန်းများပေါ်၌ လေယာဉ်ပျံနှင့်ဝဲ၍ ကြည့်ရှုနိုင်ပါမူကား အချို့သော လူတစ်စုတို့သည် မီးရထားလမ်းဆားက ဖြတ်ယူသမ်းဆောင်ခဲ့သော ကြေးနန်းတိုင်များကို အရည်ကျိုလျက် ဝံသာနုအမြောက်ကြီးများသွန်းလုပ်နေခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အချို့မှာ အလောတော်ပိုက်ပြန်များကိုဖြတ်၍ သေနတ်ပြောင်းလုပ်နေကြခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အချို့မှာ ယမ်းစိမ်းများကိုချက်၍ ကန့်အစရှိသော ဓာတ်တို့နှင့် ဆေးစပ်နေ

သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အချို့မှာ ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်ကိုင်နေကြသည်ကိုလည်းကောင်း၊ အချို့မှာ အင်းအိုင်ခလဲ့လက်ဖွဲ့ဆေးများ စီစဉ်နေသည်ကိုလည်းကောင်း မြင်တွေ့ရမည်ဖြစ်လေ၏။

မိုးမင်းသည်ကား ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ချွန်းမြည်ဟည်းလျက် အဆိုပါတောင်တန်းရှိ မြင့်မားမတ်စောက်သော သစ်ပင်များပေါ်သို့ ရွံ့ရွံ့စိုစို ချောင်းရေစီးလောက်အောင် သွန်းလောင်းလျက်ရှိရာ အလံတောင်တက် ဆင်ခြေလျှောနေသော မြေပြန့်များတွင်ရှိသည့် လူ ၅ ယောက်ခန့်မှ ၁၀၀၊ ၂၀၀ အထိ နေနိုင်သော တဲကြီးတဲငယ်အသွယ်သွယ်များအတွင်း၌ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်နေကြသည့် သူပုန်များမှာ ထွက်တိုက်ရန် အရေးကို အနားပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။

မြန်မာဘုရင်မင်းများ လက်ထက်က အမှုတော်ထမ်းခဲဖူးသော အဘိုးကြီးများလည်း သူပုန်ထကြရာတွင် ပါဝင်ကြသဖြင့် ရှေးမြန်မာမင်းလက်ထက်က သုံးစွဲခဲ့သော ဓား၊ လှံ၊ သေနတ်၊ အမြောက် လက်နက်များ လုပ်ကိုင်ပုံစနစ်ကို ကျနစွာသင်ပြနိုင်လေ၏။ အင်္ဂလိပ်စစ်မှုထမ်းဖူးသော စစ်သားအဟောင်းများခေတ်ကာလ လူငယ်များလည်း ပါဝင်သဖြင့် ခေတ်အလျောက် ကြံပုံစည်ပုံများမှာ အစိုးရများပင်အံ့ဩလောက်အောင် ဖြစ်၍ နေလေ၏။

မိုးမင်းသည် အရွာမစဲ တဖွဲဖွဲနှင့် ကျမြဲကျနေလေရာ အချို့အဘိုးကြီးများမှာ “နဂါးအနီး၊ ကြွက်မင်းကြီး၊ ခရီးမဝေး၊ ကျားစာကျွေး၊ ဖြည်းဖြည်းနှင့်ထွက်၊ ဆင်ခြင်သို့ကို ပေါင်း၍ယှက်၊ အထက်ကဂဠုန်၊ နဂါးလမ်းကို၊ ထောင့်တမ်းခြုံ၊ မယုံဘူးလား ယုံမှာလား၊ တစ်ဆင့်နှစ်ဆင့် မီးကိုမြင့်လျှင် အချိန်သင့်သင့်၊ ဆယ်နှင့်ဆင်တော့၊ မနောမယိဒ္ဓိ၊ ရောက်မိထိုပြာ၊ ထုံးပမာ” စသော ပထမဦးအောင်၏ လုပ်ထုံးအတိုင်း နှလုံးပြုကာ ဖာဖိုတွင်ထိုင်လျက် ဖိုထိုး၍နေကြလေ၏။

အချို့ အဘိုးကြီးများမှာကား၊ အဋ္ဌာရာသ၊ နဝပြည့်ခြင်း ကိုးနဝင်းသတ်မှတ်လေအပြီး၊ ဂဠုန်ကြီးပင်၊ ဆေးရွှေစင်ကို၊ လှံတွင်ခပ်သွင်း၊ ချော်ငြိမ်းလင်းမှ၊ ထည့်ခြင်းအာကာ၊ ထပ်ခါဆေးအုပ်၊ အယုတ်ထိုးမြဲ၊ စသည့် လက်ယာ အောင်မြေလမ်းအတိုင်း၊ ရွတ်ဖတ်ချိန်ဆခါ ပဒါးသေ တစ်ပြေ

မက-ဝန်သည်ဟု ကြံဆကြလေ၏။

အချို့မှာလည်း အကျွမ်းအဆွေး၊ မျှော်ထောက် တွေးလော့။ ဆိုရေး မကုန်၊ ဂဠုန်နဂါး၊ ဓာတ်နှစ်ပါးတွင်၊ ချင့်ထားအနေ၊ သိတတ်စေဟု စသော တြိနေတြလုပ်ထုံး။ ဣန္ဒာစရိယလုပ်ထုံး စသည်တို့ဖြင့် ဂဠုန်ခေါင်းဆောင် ဆရာစံရေးသော ဉာတောဒီယျ ကျမ်းနှင့် ညှိနှိုင်းကာ ယနေ့ နက်ဖြန် ဝိဇ္ဇာ ဝိရိမလောက် အားကြိုးမာန်တက် မီးသွေးနှင့် ဓာတ်သတ္တုများကို ဖြုန်း လျက်ရှိကြရာ။

အချို့ အတိုးကြီးများမှာ ဘုရားသိုက်၊ သိကြားသိုက် မှန်ကန်းသိုက်၊ ဂဝံပတေသိုက်၊ စသော သိုက်စာညွန့်ပေါင်းစကားဖြင့် နှီးနှောလျက် ကုန်း ဘောင်ဆက်-၁၅ ဆက်ရှိတယ်။ အခု ၁၁-ဆက်နဲ့ ထီးနန်းပြတ်နေတော့ လေးဆက်နောက်ထပ် အမှန်လာရဦးမယ်။ အင်းကိုဟသံသဆင်းလတ္တံ့ ဟသံသ မုဆိုးလေးနှင့် ခွင်းလတ္တံ့၊ မုဆိုးထီးရိုးနဲ့ရိုက်၊ ထီးရိုးမိုးကြိုးစစ် ဆိုတာတွေ စဉ်းစားကြည့်တော့ အင်းဆိုတဲ့ အင်းဝမင်းကို ဟသံသညီနောင် ဗျာဒိတ်ပေးတဲ့ ဟံသာဝတီတလိုင် တိုက်သိမ်းလို့ပြုတ်ခဲ့ပြီ။ အဲဒီလိုဟင်း ဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေကို မုဆိုးလေးနဲ့ခွင်းဆိုတာလို မုဆိုးဖိုသား ဦးအောင် ဇေယျတိုက်သိမ်းတယ်။ အဲဒီ ဦးအောင်ဇေယျရဲ့ မုဆိုးဆက် ၁၁-ဆက် မြောက်ကြတော့ ထီးရိုးစနေနဲ့ ကုလားဖြူတွေတိုက် လို့ သိပေါပါသွား ပကော-နောက်နောက်က အကုန်မှန်ခဲ့တယ်။ ဟော- စနေကုလားဖြူ တွေကို ကျုပ်တို့က မိုးကြိုးနဲ့ ပစ်ရတော့မည်ဟု လိုရာဆွဲ၍ ပြောလျက် ရှိကြလေ၏။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရနှင့် ပြိုင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရမည် ဖြစ်သော သူပုန်စစ်သား များကိုလည်း မဟာထုံသင်းကြီးဆေး စမ္ပါနဝအင်း။ အဋ္ဌမုခ်အင်း။ ဉံ၊ သောဉာတ္တိ ဒုမနိသမနိစသော လက်ဖွဲ့စသည်တို့ဖြင့် စီမံလျက်ရှိကြ လေ၏။

အဆိုပါတဲများတွင် အတော်သပ်ရပ်သော တဲတစ်တဲအတွင်း၌ အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိသော လူရွယ်တစ်ယောက်သည် “ကင့်ပကော” ခေါ် တစ်ယောက်အိပ်ခူတင်ငယ်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ တံတောင်ဆစ်နှစ်ဖက်ကို ပေါင်ပေါ်တွင် ထားလျက် မေးထောက်ခါ တစ်စုံတစ်ရာကိုလေးနက်စွာ

စဉ်းစားနေဟန်ရှိလေ၏။ ၎င်း၏စိတ်၌ မြန်မာပြည်ကြီး တစ်ပြည်လုံးကို လက်ဝါးပေါ်တွင် တင်လျက် အဖြစ်အပျက်ကို ကသိုင်းစွာ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဆက်လက်တွေးတောနေဟန် ရှိလေ၏။

စိတ်အား ထက်သန်လျက်ရှိသော ဂဠုန်တို့၏ရည်ရွယ်ကြံစည်ပုံမှာ အရှည်တွေးလိုက်သောအခါ စိတ်မအေးဖွယ်ရာများသည်ဟု မှတ်ထင် သည့်အတိုင်း ၎င်း၏ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြောပြန်လျှင်လည်း အစိုးရသူလျှို့ ဟု အထင်ခံရမည်များကိုလည်း စိုးရိမ်သောကြောင့် ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ၊ သေအတူရှင်အမျှ အကြောင်းမထူးတော့ပါဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ခါ သက်ပြင်းရှူ ချလိုက်လေ၏။ မိမိ၏ညစ်ညူးရှုပ်ပွေနေသော စိတ်ကိုလည်း သက်သာရာ ရအောင် ပြုပြင်လိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် တစ်စုံတစ်ခုသော နောက်နောင် က အကြောင်းတစ်ခုသည် ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ မိမိသည် ဂဠုန်အချင်း ချင်း သူရသတ္တိအကြံဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသူဟု ချီးမွမ်းခြင်းခံရသူဖြစ်ပါလျက် စူးရှထက်မြက်သော မျက်လုံးအိမ်မှာ တဖွဲဖွဲရွာကျသော မိုးရေနှင့်ဂုဏ်ပြိုင် ကာ အသာအနိုင်ကို ယူသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ ထိုအတွင်း လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး “ဆရာ ဗိုလ်မင်းက ခဏတဲ့” ဟု လာခေါ်သဖြင့် ဂဠုန်ဗိုလ် များနေသော အထက်တောင်ကုန်းတဲကြီးတစ်တဲဆီသို့ အဝတ်တစ်ထည် နှင့် ခေါင်းကိုပတ်၍ သွားလေ၏။

ဗိုလ်များနေသော တဲကြီးမှာ အတော်ကျယ်ဝန်းလျက် ကြမ်းကွပ်အနိမ့် အမြင့် ၂ ဆင့်ထိုးထားရာ ရာထူးကြီးသော ဗိုလ်တို့မှာ အထက်ထပ်တွင် ထိုင်လျက် တစ်စုံတစ်ဦးကို စောင့်ဆိုင်းနေကြဟန်ရှိလေ၏။

ယခင် လူရွယ်သည် တံဝသို့ရောက်လေလျှင်။

“ဟော- မောင်မျိုးချစ်လည်း ရောက်လာပြီ။ ဒီအပေါ်ကို လာကွယ်” ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ဗိုလ်များ၏အနားတွင် ထိုင်မိလေ၏။

“ဘယ့်နယ့်လဲ စိတ်ပျက်ကြသလားကွဲ့. . .မျက်နှာတယ်ပြီး မသာ ပါလား”

“စိတ်မပျက်ပါဘူး ခင်ဗျား”

“ဘာမှ စိတ်ပျက်စရာမရှိပါဘူး မောင်ရဲ့။ သာယာဝတီနယ်တစ် လျှောက်က လူတွေအကုန်လုံးကျုပ်တို့ဘက်ပါမှာပဲ အခုလည်း လူသုံး

ထောင်လောက် ရှိပါပြီ။ အနီးအနားချုပ်စပ်ဖြစ်တဲ့ ပြည်၊ ဟင်္သာတ၊ အင်းစိန်၊ ပဲခူးနယ်များကလည်း အတွင်းစာတွေရကုန်ပြီ။ ကိုမြတ်အောင်၊ ကိုရေချမ်း၊ ဆရာဟံသာ၊ ဆရာမံ၊ ဦးရာဇိန္ဒစတဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေဆီကလည်း စာရပြီ။ သူတို့လည်း ရွာသားများကို တီးတိုးကြိတ်နှိပ်သွေးဆောင်ဆဲ မျှော်လင့်စရာများရှိတယ်။ ကျုပ်တို့အလုပ်ကို ကလေးကစားတာမမှတ်ကြနဲ့။ ဗိုလ်လုပ်သူတွေကပို၍ နားလည်ဖို့လိုတယ်။ ပထမအစာရိက္ခာနဲ့ လူအားလိုတယ်မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား။”

“အခုရှိတဲ့ ဆန်စပါးဟာ တောင်ပေါ်မှာ လူတစ်သောင်းလောက်ကို တစ်နှစ်လောက်စားနိုင်တယ်။ အနီးအနားရပ်ရွာကလည်း ကူညီကြမယ်။ လူဆိုတာလည်း မကြာခင်အောက်မြန်မာပြည်က ယောက်ျားတွေအားလုံး လောက်နဲ့ ရွှေဘိုနယ်ကပါ ပါဝင်ကြမယ်။ အုပ်စိုးတဲ့လူဆိုတာ အုပ်စိုးစံရတဲ့လူကျေနပ်ရင်သာ တာရှည်စွာအုပ်စိုးနိုင်မယ်။ ယခု ကျုပ်တို့ ပုန်ကန်တာဟာ လက်နက်အင်အား မမျှဘူးဆိုတာ ပထမသိရမယ်။ နောက်ကို လက်နက်မျှလာမယ်။ ဥပမာ- တိုင်းရင်းဖြစ်သေနတ် ၂၀၀ လောက်ကိုတော့ ကျုပ်တို့သူပုန်တပ်က လူများဟာ သေနတ်ကိုယ်စီပါတဲ့ ကုလားစစ်သား ၄၀ ကို အကုန်နိုင်အောင် မတိုက်နိုင်ပေဘူးလား။ တိုက်လိုက်ရင် ရိုင်ဖယ်ကာဘိုင်သေနတ်တွေ ရရောပေါ့။ သေနတ်လိုင်စင်ရှိတဲ့လူတွေဆိုတော့ လူ ၁၀ ယောက်၊ ၁၅ ယောက်၊ ၃၊ ၄၀ ရပ်ရွာအင်အား ကြည့်ပြီး သွားတောင်းရမယ်။ တော်တော် လက်နက်အားကောင်းလာရင် လက်နက်တိုက်ရှိတဲ့ မြို့တွေဝင်စီးပြီး လက်နက်တွေယူ၊ ဒီလိုနည်းနဲ့ သေနတ်၊ စက်သေနတ်၊ ဗုံးရှိတဲ့ ခေတ်ကာလ လက်နက်တွေ ကျုပ်တို့လက်ထဲ ရောက်ရင် မြန်မာပြည်ဟာ ကျုပ်တို့လက်ထဲရောက်မှာ အမှန်ပဲ။ ကိုင်းသဘောကျရဲ့လား။”

“ဗိုလ်ကြီး အမိန့်ရှိတာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သဘောကျပါတယ်။ ဗိုလ်ကြီးရဲ့စွမ်းရည်သတ္တိကိုသိလို့ အထက်ဆရာကြီး ဂဠုန်ရာဇာက ဗိုလ်ကြီးကို လွှဲထားတာပဲ။ ကျေနပ်ပါတယ်” ဟု တညီတညာတည်း ပြောဆိုကြ၏။

“ဗိုလ်ကြီး အစီရင်ခံပါရစေ” ဟု အခြား ဗိုလ်တစ်ယောက်က တောင်းပန်ရာ ပြောရန်ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။

“ကိုမျိုးချစ်အတွက် ပြောလိုပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဌာန ရောက်လာတာ သုံးလလောက်ရှိပါပြီ။ အဖွဲ့အစီအစဉ်အတိုင်း (က)၊ (ခ)အမှတ်အသား နံပါတ်စဉ်လည်း မထိုးရသေးပါ။ ပြီးတော့ ဗိုလ်ကေကိုလည်း ကတုံးမရှိတ်ရသေးပါ။”

“မင်းပြောတာမှန်တယ်။ သို့ရာတွင် ကျုပ်စိတ်ကူးနှင့် အရေးကြီးသော ဗိုလ်များနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး အခုအတိုင်းထားခြင်းဖြစ်တယ်။ လူစစ်လိုက်စမ်း... ဒီအထဲမှာ ဗိုလ်တွေချည်းလား- ငယ်သားများပါသေးသလား။”

ဗိုလ် ၅၉ ယောက်နဲ့ ကိုမျိုးချစ်ပါ ၆၀ ဖြစ်ပါတယ်။ ငယ်သား မပါပါခင်ဗျား။”

“ကောင်းပြီ... ဗိုလ်အားလုံး မောင်မျိုးချစ်ရဲ့ စွမ်းရည်အတ္ထိကို သိကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ မသိသေးတာ ကျုပ်ပြောပြမယ်။ အေးချမ်းစွာနေထိုင်သော မြို့သူမြို့သားများနှင့် ခေါင်းဆောင်များထင်မြင်ချက်ကို ရရှိအောင် စုံစမ်းသူမှာ မောင်မျိုးချစ်ဖြစ်တယ်။ သတင်းစာနှင့် အရေးကြီးသော အသုံးအဆောင်များလည်း မောင်မျိုးချစ်ပင် စွန့်စားဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်။ မြို့ပိုင်ငာ လူခွန်တောင်းတုန်းက အစိုးရမျက်နှာလိုအားရဆင်းရဲသားတွေ ခြေနဲ့ကန်တဲ့အကောင်ရဲ့သေနတ်ကို တစ်ယောက်တည်းသွားယူခဲ့တယ်။ ချစ်တီးတိုက်ကငွေ ၃၀၀၀၀ ကျော်လည်း မောင်မျိုးချစ် ယူတာပဲ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အကျိုးဆောင်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ မြို့တိုင်းရွာတိုင်း အထူးပုလိပ်စစ်တပ်တွေ သေနတ်သံတွေကြားက စွန့်စားသွားရောက်ယူဝံ့တဲ့ သတ္တိ၊ ဒီပြင် ဗိုလ်တွေမှာရှိတယ်ထားဦး။ သူလိုရုပ်ပြောင်းရပ်လွှဲ ဖျတ်လတ်လျင်မြန်ပြီး စိတ်ကူးကောင်းချင်မှကောင်းမှာ။ ပြီးတော့ အစိုးရဆေးရုံမှာ ဆရာဝန်လုပ်လာတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာတတ်လည်းဖြစ်တော့ အစိုးရဘက်ကလူများကို လှည့်စားနိုင်တယ်။ ကျုပ်တို့ဘက်က လူနာတွေကို သူပဲကုသနေတယ်မဟုတ်လား။ မြို့ထဲမှာ အရေးတကြီးလွှတ်လိုက်တဲ့အခါ ဂဠုန်အမှတ်အသားပါရင် မခက်ပေဘူးလား။ တစ်ခါတစ်ရံ ကုလားဖြူလိုသဏ္ဌာန် ဆောင်တန်ဆောင်ရတယ်။ ဗိုလ်ကေမပါရင် မခက်လား။ ဒီလိုအချက်တွေကြောင့် ကျုပ်တို့

အဖွဲ့ထုံးစံမှအပ သို့ပြုထားတာကို ဗိုလ်မင်းတို့ကျေနပ်ကြရဲ့လား”

“အခုလိုရှင်းတော့ အားလုံးကျေနပ်ပါတယ်”

“ယခု သူ့ကို ဗိုလ်ရာထူးပေးရင်ကော” ထိုအခါ မောင်မျိုးချစ်က “ကျွန်တော်ဗိုလ်မလုပ်ပါရစေနဲ့။ အရေးကြီးတဲ့နေရာ တိုင်းဗိုလ်တစ်ဦးဦးရဲ့ အကူအညီသဘောနဲ့လိုက်ပါရစေ”

“ဒါဖြင့်လည်းကောင်းပြီလေ၊ ဗိုလ်ရဲကျော်နဲ့ မောင်မျိုးချစ်အကျွမ်းဝင်ကြသားပဲ။ သူနဲ့ တွဲပေတော့။ အခုစည်းဝေးတဲ့ကိစ္စက လူ ၆၀ စလုံး အလောင်းမင်းတရားကြီး မြင်းရည်တက်ရွေးသလို ရွေးရမယ်တဲ့။ အထက်ဆရာကြီးက အမိန့်ရှိတယ်။ . . ဘယ်လိုသဘောကျကြသလဲ”

“ကျွန်တော်တော့ ဘုရင့်နောင်တုန်းကလို ကြိုက်ပါတယ်”

“ဘယ်နှယ်လဲ ကြိုက်ကြရဲ့လား၊ လက်မကြားမှာ သံမှိုစိုက်ပြီးတူနဲ့ ရိုက်ကြည့်တော့ တစ်ဝက်မြုပ်အောင်ခံရလိမ့်မယ် နည်းနည်းတွန့်သွားရင် မျက်နှာပျက်သွားရင် သတ္တိညံ့တဲ့လူတွေပဲ”

“ကျွန်တော့် သဘောတော့ သံတုတ်မူးလုံးတစ်ခုကို ၁၀၀၀ နှစ်အောင် တံဆိပ်လုပ်ပြီးမီးရဲရဲဖုတ် ဘယ်ဘက်လက်မောင်းထိုးပြီး စမ်းရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ နဂါးကို နိုင်တာက ဂဠုန်မို့ နဂါးဂဠုန်သုတ်ဆိုတဲ့ ကိန်းအတိုင်း၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဂဠုန်အမည်ခံကြခြင်းဖြစ်တယ်။ ဂဠုန်ဆိုတဲ့ တနင်္ဂနွေနှင့် ၁၀၀၀ နှစ်မှာလည်း တစ် ၁၀၀၀ နှစ် ဖြစ်တယ်၊ တစ်ချက်မှာလည်း ဒီလိုသတ္တိစမ်းပြီး သူများဟာ ၁-နံပါတ် လက်ရွေးစင်ဖြစ်တဲ့-အကြောင်း အမှတ်အသားလဲ ဖြစ်နိုင်ပါ တယ်”

“ကိုင်း ဗိုလ်နော်ရထာပြောတာ သဘောကျကြသလား”

“ကျွန်တော်တို့ သဘောကျကြပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဗိုလ်ရဲခေါင်က ပန်းပဲဘက်ဆိုင်ရာ လူများဆီ မြန်မြန်သွား။ မူးလုံးသံချောင်းထိပ်က ၁-၁၀၀၀ နှစ်ပြောင်းပြန်လုပ်၊ လက်ကိုင်စရာ သစ်သားရိုးအရင်းက တပ်ပြီးယူခဲ့ပါ”

ဗိုလ်အချင်းချင်းမှာ မိမိလုပ်ရည် ကြံရည်ကို နက်နဲစွာ စဉ်းစားနေကြဟန် တူလေ၏။ နာရီဝက်ခန့်ကြာလျှင် ဗိုလ်ရဲခေါင်သည် သံချောင်း နှစ်ချောင်းကိုယူ၍ လာခဲ့လေ၏။ ဗိုလ်ကြီး၏ အနီးရှိ ဖားဖိုမှ အနီရောင်တောက်

၅ နေသော မီးသွေးခဲများသည် တစ်စတစ်စ အားကောင်းလျက် တစ်ခါ တစ်ခါ အဖြူရောင်မီးတောက်များ ထွက်၍လာလေ၏။

“ကိုင်းနားထောင်ကြဦး။ တိုင်းရေးပြည်ရေး လုပ်ကြံတဲ့လူတို့ မည်သည် မှာ သတ္တိဗျတ္တိနှစ်မျိုးစလုံး ရှိရပေမယ်။ ဗျတ္တိဆိုတဲ့ ပညာအမြော်အမြင် ရှိပေမဲ့ သတ္တိမရှိရင် အရာမတွင်ဘူး။ သတ္တိရှိပေမဲ့ ဗျတ္တိမရှိပြန်ရင် လူမိုက် နှင်းတိုးသလို ဖြစ်တာပဲ။ အခုစမ်းသပ်ခြင်းဟာ သာမန်သတ္တိနဲ့ ခံနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး။ မီးဖွားကလေးကျတာတောင် အလွန်ပူပြီး ထွန်ထွန်လူးနေကြ တာ။ မီးရဲနေတဲ့ သံပူနဲ့ အထိုးခံရမယ်ဆိုရင် သူ့ထက်သူ လူစွမ်းကောင်း များမှ မရှုံ့မမဲ့ ခံနိုင်ကြမယ်။ တစ်ခုခုလုံးသွင်းစေချင်တာကလဲ အင်းဝ မင်းခေါင်ကြီး လက်ထက်ဒလမြို့ကို ဝိုင်းရံထားတဲ့ အခါတုန်းက သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် လေးမြား-သေနတ် စိန်ပြောင်းတို့နဲ့ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်နေရတဲ့ အထဲမှာ ထမင်းစားဖို့အချိန်မရလို့ စစ်တိုက်ရင်းစားကြရတယ်။ ဒီအခါ မြန်မာဘက်က ညီအစ်ကို သုံးဦးဖြစ်တဲ့ စစ်ဗိုလ်များ ဘယကာမဏိ၊ ရာဇ သင်္ကြံ၊ ရန်လိုကျွဲတို့ဟာ ဒေါင်းလန်းတစ်ခုနဲ့ ဝိုင်းပြီး စားနေကြတယ်။ ဒီအခိုက်မှာ တစ်ဖက်က ပစ်လိုက်တဲ့မြားဟာ ဒေါင်းလန်းအလယ်ကောင် ကျလာတော့ ဘယကာမဏိဟာ လန့်ပြီး ထခုန်သတဲ့။ ရာဇသင်္ကြံကတော့ လက်ကိုလန့်ပြီး ရုတ်လိုက်တယ်။ ရန်လိုကျွဲမှတော့ ထမင်းစားမှမပျက်ဖူး တဲ့။ ဒီလိုလန့်တတ်လို့ စစ်ဘက်မှာ အသုံးမကျဘူးလားဆိုတော့ အသုံး မကျမရှိဘူး။ ဘယကာမဏိဟာ စစ်ပွဲ ၃၇-ပွဲ အောင်ဖူးတဲ့ လူကျော်ပေပဲ”

“အခုစမ်းသပ်တဲ့အခါ လန့်၍ဖြစ်စေ နာကျင်၍ဖြစ်စေ တွန့်သွားရင် အပယ်ခံရလိမ့်မယ်။ အပယ်ခံရသော်လည်း ဗိုလ်မှူးရာထူးနဲ့ စစ်ဘက်ကို တော့ အရင်ကအတိုင်း သုံးမည်ဆိုတာ သတိပြုကြစေလိုတယ်။ သို့သော်- ၁-နံပါတ်ထင်နေတာကို ဘေးကဆေးထိုးပြီး “ပျက်” လို့မှတ်ထား ရလိမ့်မည်။ ၁-နံပါတ်ကတော့ ရဲရဲတောက် လူထူးတွေပေါ့-ဟုတ်စ။ ကိုင်း- ကျုပ်က စပြီး စမ်းပေတော့” ဟု ဖျင်အင်္ကျီကိုလှန်၍ချွတ်ပြီးလျှင် ဘယ်လက်မောင်းကို ဆန့်၍ထုတ်ပေးရာ၊ ဗိုလ်ရဲခေါင်သည် မီးရဲရဲတွင် စိုက်၍ထားသော သံချောင်းကိုယူကာ အတွင်းသားကို ထိုးလိုက်လေ၏။ ဗိုလ်ကြီး၏ လက်မောင်းတစ်ခုလုံး သွေးရောင်များတက်လာလျက်

သံပူထိသောနေရာ၌ ၁-ဂဏန်းမှာ အထူးသဖြင့် နိဗ္ဗိဒ္ဓိမှမည်း၍နေလေ၏။
ဗိုလ်အသီးသီးတို့မှာ အသက်ကိုမှန်မှန်မရှုနိုင်ဘဲ စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေကြရာ
ဗိုလ်ကြီးများကား ညာလက်ဖြင့် ကိုင်ထားသော ဆေးပေါ့လိပ်ကို ရှုဖွာ
ခြင်းမျှမပျက်ဘဲ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ခံနိုင်လေ၏။

“ဗိုလ်ရဲခေါင်က လက်ဆဲ-တယ်ကောင်းကိုး . . . ဗိုလ်ရဲခေါင်ပဲ
တံဆိပ်ထိုးပေတော့၊ ဗိုလ်ရဲခေါင်အတွက် နောက်ဆုံးမှ အထိုးခံပေတော့။
ကိုင်း-ဗိုလ်နော်ရထားလာပေတော့” ဟု ခေါ်လိုက်ရာ၊ အကျိုးချွတ်ပြီး
ဘယ်လက်မောင်းအသင့်ဆန့်ကာ ရှေ့သို့တိုး၍လာလေ၏။ ယခင်ဗိုလ်ကြီး
အား ထိုးသည့်အတိုင်းတံဆိပ်ထိုးလိုက်ရာ၊ ဗိုလ်နော်ရထားမှာပုရွက်ဆိတ်
ကိုက်သလောက်မျှ မနာသည့်ဟန်ဖြင့် အခြေမပျက် မိမိနေရာသို့ ပြန်
သွားလေ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ မောင်မျိုးချစ်၊ သဘောကျရဲ့လား။ သစ်တောဘက်က
သူဌေးဆင်များသာ ဒီလိုအမှတ်မျိုး မှတ်သားတယ်မဟုတ်လား၊ သတ္တိနဲ့
အမိုက် ခွဲခြားတာသိမှလဲကောင်းတယ်”

“သဘောကျပါတယ်၊ သည်တစ်ခါကျွန်တော့်ကိုအလှည့်ပေးပါတော့”
ဟု ဆိုကာ ဘယ်လက်မောင်းကို လှန်၍ပေးလေ၏။ ဗိုလ်ရဲခေါင်သည်
ဖိုထဲမှ သံပူချောင်းကိုယူ၍ ထိုးလိုက်ရာ၊ အသည်းခိုက်မျှ ပူလောင်၍ သွား
သော်လည်း နဂိုက စိတ်ကိုတင်း၍ ထားသဖြင့် ဣန္ဒြေမပျက် နေနိုင်လေ၏။

“ကိုင်း . . . ဇေယျကျော်သူ လာပေတော့” ဟု ခေါ်လိုက်လျှင် ကိုယ်လုံး
ကိုယ်ပေါက် သန်မာထွားကြိုင်းသော ဗိုလ်တစ်ယောက် ထွက်၍လာလေ
၏။ ဖားဖိုကြိုးကို ဆွဲလိုက်သောအခါ မီးခဲများသည်အဖြူရောင်တောက်
၍လာစဉ်၊ သံချောင်းကို နှုတ်ယူလိုက်ရာ “ဇေယျကျော်သူ”၏ မျက်နှာ
အနည်းငယ်ပျက်သည်ကို သတိထားသူများ သိလိုက်ကြလေ၏။
လက်မောင်းကို သံပူထိုးလိုက်လျှင်။

“အောင်မယ်-အလယ့်အလဲ”

“ဟေ့ ဗလကျော်ထင်- မင်နက်နဲ့ စုတ်ခွက်ယူခဲ့၊ ဇေယျကျော်သူရဲ့
၁-နံပါတ်ဘေးက ပျက်လို့ ထိုးလိုက်၊ ပူပေစီ အတင်းထိုး”

“ဗိုလ်ရဲခေါင်က သိပ်ပြီးထိုးလို့ အော်မိတာပါ၊ ကျွန်တော်သတ္တိမနည်း

“ဗိုလ်ရဲခေါင်က လက်ဆာလွန်ကောင်းတယ်၊ ဗိုလ်ကြီးထိုးတာနဲ့ အတူတူပဲ၊ ခင်ဗျားသတ္တိနည်းတာ သူများအပြစ်မတင်နဲ့” ဟု ဆူညံစွာ ပြောကြစဉ်-

ဇေယျကျော်သူသည် “ကျုပ်သတ္တိမနည်းပါဘူး ကြည့်ပါ” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဓားမြှောင်တစ်စင်းနှင့် ၎င်း၏ရင်ဝကို ၎င်းကိုယ်တိုင် ပြင်းထန်စွာစိုက်လိုက်ရာ၊ မတ်တတ်က ယိုင်၍ လဲမည်အလုပ်၊ လက်သွက်သူတစ်ဦးက ဖမ်းယူလိုက်လေ၏။ ဗိုလ်များ ရုတ်ရုတ်ရက်ရက်ဖြစ်ကြကာ ဇေယျကျော်သူအားဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြစဉ် ကိုယ်နှစ်ခါလောက်တွန့်ပြီးလျှင် အသက်ပျောက်၍ သွားလေ၏။

“ဟေ့ ဗိုလ်တွေ အားလုံးတိုင်ကြ၊ အင်း... မောင်ထွန်း၊ မောင်ထွန်း တယ်မိုက်တဲ့အကောင်၊ ဒါပဲ သတ္တိနဲ့ မိုက်တာ ခြားနားတဲ့ အချက်တေါ့။ ဘုရင့်နောင် လက်ထက်ကလည်း ဒီလို ဖြစ်ဖူးတယ်။ ကိုင်း... ဗိုလ်များတွင် ရှိတဲ့ ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်တွေ ကျုပ်ခဏအပ်ထားကြဦး၊ အစမ်းမခံရင်လည်း မခံဘဲနေနိုင်တယ်။ အကယ်လို့ အစမ်းခံပြီး အခြေပျက်ရင်လည်း ရှက်စရာမဟုတ်ဘူး။ ဗိုလ်ရဲခေါင် ဆက်သာလုပ်” ဟုအမိန့်ပေးပြီး ဆက်လက်စမ်းသပ်ကြရာ အချို့မှာ ရဲတင်းစွာခံနိုင်ကြလေ၏၊ အချို့မှာကား မျက်နှာရှုံ့ခြင်း၊ လက်မောင်းတွန့်ခြင်း၊ အသံထွက်ခြင်းတို့ကြောင့် အပယ်ခံရလေ၏။ နေမွန်းတည့်ချိန်ကတည်းက စမ်းသပ်နေကြရာ ညနေ ၅ နာရီခန့်၌ မိုးအနည်းငယ်စဉ်တွင် ပြီးစီး၍ စစ်ဆေးလိုက်သောအခါ လက်ရွေးစင် သတ္တိခံ လူ ၄၀ သာကျန်လေ၏။ ဗိုလ်အသီးသီးလည်း မိမိတို့တံဆိပ်သို့ လူစုခွဲကာ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

အခန်း-၄

မောင်မျိုးချစ်ကား တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် သူပုန်ထဲပါဝင် ခဲ့မိခြင်းဖြစ်ရာ ခေတ်ကာလ ဉာဏ်မသေးသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း မိမိနှင့်အကျွမ်းဝင်သော ဗိုလ်လုပ်သူတို့အား ဖျောင်းဖျဆွဲယူ ပြောဆိုသွေး ဆောင်လျက်ရှိ၏။ မိမိကိုယ်တိုင်ကား မြန်မာပြည်၏ အုပ်ချုပ်ရေးအခြေ အနေကို ကျေနပ်ခြင်းမရှိချေ။ သို့ ကျေနပ်ခြင်းမရှိ၍ ပုန်ကန်ထကြွသော ဂဠုန်ထဲသို့ ပါဝင်အသက်စွန့်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသော်လည်း နောက်ဆုံး တစ်နေ့၏အခြေအနေကိုကား သိမြင်လျက်ပင်ဖြစ်လေ၏။

စစ်ခံတစ်ရာ စစ်လာတစ်ထောင်ဟူသကဲ့သို့ မိမိတို့ဂဠုန်တပ်သားများ မှာ တောင်တန်း၊ တောင်စောင်း၊ တောင်လက်မောင်းတို့အကြားက စွန့်စား ခုခံကာကွယ်ရခြင်းဖြစ်သဖြင့် လာသမျှ အစိုးရစစ်တပ်ကို ရှေ့သို့ထွက်၍ တိုးမတက်လာနိုင်အောင် ခုခံတိုက်ခိုက်နိုင်သော်လည်း မြေပြန့်သို့ထွက် ၍ တိုက်သောအခါတွင်မူကား အစိုးရလက်နက်ကို မခံနိုင်၍ တပ်ဆုတ်ခဲ့ ကြသည်ကများလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မိမိတို့ဘက်က လူထုအင်အားများ ပြား၍အစိုးရစစ်တပ်က လူအနည်းငယ်မျှနှင့်တိုက်ရသောအခါ အောင်နိုင် သည်ကများသဖြင့် အချို့ဗိုလ်များအားတက်ကြွခြင်းဖြစ်လေ၏။ တောင် ခြေအနီးရှိ ကျေးရွာများမှလည်း ဆီ၊ ဆန်၊ ငွေကြေးများ အမြဲထောက်ပံ့

လျက်ရှိရာ အချို့အရေးကြီးသည် ထင်သော ရွာများကို ဖုံးကြံခြင်း၊ မီးရှို့ခြင်းများဖြင့် အစိုးရဘက်က ဖျက်ဆီးလျက်ရှိလေ၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ ဗိုလ်ရဲကျော်၊ ကျွန်တော်ပြောတာ မမှန်ဘူးလား၊ အစိုးရဘက်က တော်တော်ကြမ်းလား၊ ရွာတွေဝှံးနဲ့ ကြံ၊ မီးနဲ့ ရှို့လုပ်ကုန်ပြီဗျ။ စင်ကာပူက လေယာဉ်ပျံနှစ်စင်းတောင် ရန်ကုန်ရောက်နေတယ်လို့ သိရတာပဲ။ အခုတော့တယ်၊ ထိုက်တယ်၊ စာအဆိုက ကာလကတ္တားသွားဖို့ ရန်ကုန်ခရီးကားတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ကျွန်တော့်အထင်မှာ ကျွန်တော်တို့ နှိမ်နင်းရန် သုံးဖို့လိုက သုံးနိုင်အောင် အရန်သင့်ထားတယ်လို့ ထင်တာပဲ။”

ထိုကဲ့သို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် ကျယ်လောင်သော ပုစဉ်းမြည်သံကဲ့သို့ အသံများကြားရသဖြင့် “ဟောဒါ လေယာဉ်ပျံရဲ့ အသံပဲ” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှစ်ယောက်သား အပြင်ဘက်သို့ ထွက်၍ မော့ကြည့်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ဘာတစ်ခုမှ မမြင်ရဘဲ လိပ်ပြာများ ပလူများပျံဝဲသလို ဖြူဖြူအရာများ ကောင်းကင်ကဲ၍ လွင့်ကျလာသည်ကို သစ်ပင်များအကြားမှ မြင်ရလေ၏။

၅ မိနစ်ကြာလျှင် ဂဠုန်စစ်သားတစ်ယောက်သည် စာရွက်ငယ်တစ်ခုကို ဗိုလ်ရဲကျော်အား လာ၍ပေးရာ ထိုစာရွက်တွင် “သူပုန်များ လက်နက်ချဝင်ရောက်လျှင် အစိုးရက အပြစ်မှ လွတ်ကင်းချမ်းသာခွင့်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူပုန်ထကြွခြင်းသည် ဖြစ်မြောက်နိုင်သော အကြောင်းမဟုတ်ကြောင်း” စသည်ဖြင့်ပါဝင်သော အစိုးရကြော်ငြာချက်စာရွက်ဖြစ်၍ နေလေ၏။ ထိုအခါကျမှ စာရွက်များကို ကောင်းကင်လေယာဉ်နှင့်ကြို၍ ချကြောင်းကို သိရှိကြလေ၏။

အခြားဗိုလ်များတဲတွေကလည်း စာရွက်တို့ကို ကောက်ယူဖတ်ရှုလျက် “ဘယ်ရမလဲကွာ- တို့ အင်အားကောင်းမှန်း သိလို့ လာချောတာပေါ့။ အချောင်ဝင် လှည့်ဖြားတာ ဘာရမလဲ။” “ရှင်ရွှေထီး သေမြေကြီး” ပေါ့ စသည်ဖြင့် ဆိုလျက်နေကြလေ၏။

နှစ်ယောက်သား မောင်မျိုးချစ်၏ တဲထဲပြန်ဝင်၍ ထိုင်မိကြသောအခါ “ကိုင်း. . . ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ ဗိုလ်ရဲကျော်၊ လေယာဉ်ပျံတွေသုံးမယ့် လက္ခဏာပဲ။ အိန္ဒိယ စစ်တပ်တွေလည်း အတော်ရောက်နေပြီ။ ပြည်လမ်း

ရထားကိုတောင် စစ်ရထားနဲ့ သွားလာနေတယ်။ ကျွန်တော်ကြောက်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ အစိုးရရဲ့အားကို ပြောတာပါ။ ခင်ဗျားလည်း သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ ကြည့်လာဖူးတဲ့ သမ္မာရက္ခိတ အသင်း သားမဟုတ်လား။”

“ကိုမျိုးချစ် ခင်ဗျားပြောတာတွေ ကျွန်တော်အကုန်သဘောကျတယ်။ နို့ပေမဲ့ အခုတော့ မဟန်သေးဘူး” ဟု ပြောနေစဉ် အတွင်းဘောင်းဘီ အပြာရုပ်အင်္ကျီ လက်တိုဝတ်ထားသော စစ်သားတစ်ယောက် ဝင်လာ၍ ဗိုလ်ရဲကျော်က...

“ဘာလဲဟေ့ ညိုကြီး”

“အထက်ဗိုလ်ကြီးက အမြန်လာရောက်ရန် အမိန့်ထုတ်လို့”

“အေး... ကောင်းပြီ” ဟုဆိုပြီးလျှင် ထွက်၍သွားလေ၏။ နာရီဝက် ခန့်ကြာလျှင် ပြန်လာ၍ “ကိုင်း... ကိုမျိုးချစ် ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ပေါ် ပြန်ပြီ။ လယ်ဦးစုရွာကို သွားရမတဲ့။ အဲဒီရွာက သူကြီးသေနတ် လူစွန့် တော် ကောက်ခံထားတဲ့ ငွေ ၃၀၀၀ - ကျော်သွားယူရလိမ့်မယ်။ လူနာတွေ လည်း ခင်ဗျားကြပ်မတ်ကုသနေဖို့မလိုပါဘူး။ ခင်ဗျားသင်ထားတဲ့ လူတွေ ကောင်းကောင်းကုတတ်ကြပါပြီ။ ဗိုလ်ကြီးကလည်း ခင်ဗျားပါခေါ်သွားဖို့ မှာလိုက်တယ်”

“ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ”

“ရိုးမတောင် အနောက်ဘက် ဒီကဆိုတော့ မြောက်ဘက်ကျမှာပေါ့။ တောင်ခြေမယ် တော်တော်စည်ကားတဲ့ ရွာပဲ။ မီးကုန်းနယ်မြေပဲ တစ်နေ့ ခရီးသာ သွားရလိမ့်မယ်။ စစ်သား ၄၀ ယူသွားမယ်”

“ကောင်းပြီလေ- လိုက်တာပေါ့။ ကျွန်တော်တော့ သာယာဝတီနှင့် မိုင် ၂၀ ကျော်ခရီးကို အိမ်ဦးခန်းပြင်လို ကူးနေရလို့ ခရီးသွားဖို့ရာ မကြောက်ပါဘူး။ ဘယ်တော့ ထွက်ရမလဲ”

“ထွက်ဆို နက်ဖြန်နံနက် စောစောထွက်ရမှာပဲ။ ထိုရွာကို ညနေ ၅ နာရီလောက်ရောက်မှာပဲ။ ကိုင်း- ကျွန်တော် သွားလိုက်ဦးမယ်”

နောက်တစ်နေ့နံနက် ၃ - နာရီလောက်တွင် ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။ အချို့သောသူတို့ကား သူပုန်များသွားလာနေထိုင်ရပုံ အလွန်ကျပ်တည်း

ကျဉ်းမြောင်းလိမ့်မည်ဟု ထင်ကြလေ၏။ သူပုန်များကား ဘေးရန်မရှိ၊ အစိုးရစစ်ချီသကဲ့သို့ ၂ ယောက်တစ်တွဲ တစ်လှည့်၊ ၄-ယောက်တစ်တွဲ တစ်လှည့်၊ ခြေလှမ်းမညီတညီလှမ်း၍ လာကြရာ စခန်းသင့်သောရွာထဲသို့ ဝင်ရောက် ထမင်းအစားအစာများ ဆင့်ဆိုစားသောက်လျက် အေးချမ်းစွာ သွားရလေ၏။ လယ်ဦးစုရွာသို့ ရောက်လျှင် ရွာသားတစ်ဦးထွက်ပြေးလာ ၍ သူကြီးအိမ်ပုလိပ် ၆ ယောက်သေနတ်ကိုယ်စီနှင့်စောင့်နေကြောင်း၊ ရွာသားများအတွက် စိတ်ချရကြောင်းများကို ဆီး၍ အစီရင်ခံလေ၏။

“ကိုင်း.. ကိုမျိုးချစ်၊ သူကြီးအိမ်တောက်လျှောက်စီးကြစို့လား။”

“စီးတာပေါ့၊ ဒီပုလိပ်လောက်တော့ ဂရုစိုက်စရာမရှိပါဘူး.. .”

“ဟေ့ ချစ်ကောင်း သူကြီးအိမ်တက် တံခါးအဖွင့်ခိုင်းအသာတကြည် သေနတ်များပေးရင် ဘာမျှပြုလုပ်မည်မဟုတ်ကြောင်းပြော သတိထားတက် နော်” ဟု စစ်သားများဘက်သို့ လှည့်၍ပြောရင်း ရွာတွင်းသို့ဝင်ကြလေ ၏။ သူကြီး၏အိမ်မှာ သွပ်မိုး၊ ပျဉ်ထောင်ကာဖြစ်၍ အတော်ကလေး သပ်ရပ်လေ၏။ သူကြီးအိမ်မှလည်း သူပုန်များအား မြင်သည့်လက္ခဏာ နှင့် တံခါးကိုပိတ်၍ မောင်းကို အတင်းကန်ထုလေ၏။ ရွာသားတို့လည်း နှစ်ဖက်ချွန်လုံ၊ ဓားအသီးသီးဆွဲကိုင်ကာ တစုတရုံးကြီးထွက်ကြရာ...။

“ဟေ့.. .တို့လည်း အစိုးရပဲကွ အသာပြန်ကြ” ဟုပြောကာ ဗိုလ်ရဲ ကျော်သည် လူများအပေါ်သို့ ကျော်၍ သေနတ်တစ်ချက် နှစ်ချက်ဆက်၍ ပစ်လိုက်ရာ ရွာသားအချို့မှာ ဖရိုဖရဲပြေးလွှားသွားကြလေ၏။ သူကြီး နှင့် ဆွေမျိုးမကင်းဟန်တူသော လူ ၃၊ ၄ ဦးမှာ သူပုန်များရှိရာသို့ အတင်း လာကြမည်ပြုရာ “ဟေ့ ချစ်ကောင်း ရှေ့က လူခြေသလုံးပစ်လွှဲလိုက်စမ်း” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒိုင်းဟု ကြားရပြီးနောက် ရွာသား တို့မှာ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ကြလေ၏။ နောက်ဆုံးကျန် ရစ်သော နှစ်ဦး၊ သုံးဦးမှာလည်း လဲနေသောလူတစ်ယောက်ကို တရွတ် တရွတ်ဆွဲ၍ ပြေးကြလေ၏။ သူကြီးအိမ်ကမူကား မောင်းသံလည်း အခါမစဲ ထုလျက် သေနတ်နှင့်စတင်ပစ်ခတ်လေ၏။ သူပုန်များမှာလည်း ကျေကျေ နပ်နပ်မတောင်းနိုင်ဘဲ ရှေ့သို့ တိုးတက်ချီသွားလျက် အပြန်အလှန်ပစ် ခတ်ကြရာ ရှေ့ကနေသော သူပုန်တစ်ယောက်မှာ လဲကျသွားလေ၏။

“ဟေ့ . . . အားလုံး အိမ်သား ဝင်ကပ်လိုက်၊ ပြတင်းပေါက် မှန်းပစ် ဟုပြောရင်း သေနတ်သံများမှာ နားပွင့်လှမတတ် တခိုင်းခိုင်းဖြင့် ဆူညံ ချဉ်းနေလေ၏။ မောင်မျိုးချစ်သည်ကား သူကြီးအိမ်နှင့် ဝါး ၃ ရိုက်ခန့်ကွာ သော အိမ်တစ်ဆောင်ပေါ်သို့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်နှင့် တက်ပြေးလေ၏။ သူကြီးအိမ်က လူများကား အထက်ကစီးလျက် သူပုန်များကိုသာ ဂရုစိုက် ချဉ်းပစ်ခတ်လျက်ရှိကြရာ မိမိတို့အနားက ပုလိပ်သားတစ်ယောက်လဲကျ သွားမှ မောင်မျိုးချစ်ရှိရာသို့ လှမ်း၍ပစ်ကြပြန်လေ၏။ နောက်တစ်လှည့် ၌ မောင်မျိုးချစ်သည် သူကြီးကိုမှန်းပစ်ရာ အောင်မယ်လေးဟု အော်လျက် လဲကျသွားစဉ် မောင်မျိုးချစ်၏ အိမ်ရှင်သည် အတင်းပြေးတက်လာပြီး “ဒါ . . . ငါ့အစ်ကိုကွ” ဟု ဓားနှင့်နောက်က ဝိုင်းလိုက်သော်လည်း ဓားကိုင် သော လက်ကောက်ဝတ်ကို လျင်မြန်စွာဖမ်းဆုပ်လက်ရသိမ်းယူလျက် သေနတ်ဒင်နှင့် နားထင်ကို ဆောင့်လိုက်လေ၏။

ဂဠုန် ၄၊ ၅ဦးသည် သူကြီးအိမ်သားသို့ ကပ်မိလျက် တံခါးကိုထု ခွဲနေကြရာ မကြာခင်သူပုန်တစ်ယောက် ကျွမ်းပျံကျလာလေ၏။

“လှည့် ဝိုင်း လှည့် ဝိုင်း” ဟု မောင်မျိုးချစ် အော်လိုက်သောအခါ သူကြီးအိမ်ပေါ်က ပုလိပ် ၃၊ ၄ယောက် အတင်းခုန်ချလက်လွှတ်ထွက်ပြေး ကြလေရာ ဗိုလ်ရဲကျော်နှင့် မောင်မျိုးချစ်တို့လည်း “ဟေ့မင်းတို့ အိမ်ကို သာ စောင့်ရစ် ဘာမှမလုပ်ကြနဲ့ဦး” ဟု မှာထားခဲ့၍ ပုလိပ်များနောက်သို့ လိုက်၍ပြေးကြလေ၏။ ပုလိပ်များမှာ အိမ်ကြိုအိမ်ကြားမှဖြတ်၍ ပြေး သဖြင့် မျက်ခြည်ပြတ်၍ သွားလေ၏။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ဗိုလ်ရဲကျော် အဝေးကြီးပြေးဝံ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအနား က အိမ်တွေရှာကြစို့” ဟု ပြောကာ အိမ် ၄၊ ၅အိမ်ကို ရှာကြလေ၏။ အိမ်ရှင်များမှာလည်း ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် အသက်ကိုချမ်းသာပေးရန် တောင်းပန်လျက်ရှိကြလေ၏။ ခင်ဗျားတို့စိတ်ချနေ ကျုပ်တို့လည်း ဗမာ တွေပဲ၊ ဗမာအချင်းချင်း မတရားမလုပ်ဘူးဟု ပြောကာ အခြားလူမရှိသော အိမ်တစ်အိမ်သို့ ရှာကြပြန်လေ၏။ ထိုအိမ်မှာ လူဟူ၍ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရသဖြင့် ပြန်ထွက်ကြမည်လုပ်စဉ် မောင်မျိုးချစ်သည် ဗိုလ်ရဲကျော် သက်ဆွဲလျက် အိမ်အတွင်းထောင့်တစ်ခုဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလေ၏။

ထိုအိမ်ထောင်၌ကား စပါးပုတ်ကြီးများ မှောက်လျက်နေလေရာ အနည်းငယ် လှုပ်၍နေသည်ကို မြင်ကြရလေ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး ခြောက် လုံးပြူးကို ထုတ်ကာ ပုတ်ကြီးကို ခြေနှင့်မလိုက်ရာ “ကျွန်မ မိန်းမပါခင် ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုချမ်းသာပေးကြပါ” ဟု တုန်တုန်ရီရီနှင့် လက်အုပ် ချီနေသော လူတစ်ယောက်ကို ရှာတွေ့ကြလေ၏။ ၎င်း၏နဖူးမှ ချွေးစီး များသည် မီးကင်းခန့်စီး၍ ကျဆင်းလျက်ရှိရာ အောက်ပိုင်းက မိန်းမဝတ် အထက်ဆင်နှင့် ထဘီ။ အထက်ပိုင်းက စွပ်ကျယ်အင်္ကျီ ဘိုကေစုတ်ဖွားနှင့် မြင်ရသောအခါ ဗိုလ်ရဲကျော်သည် “ကြည့်ပါဗျာ ပွဲထဲက လူပျက် မိန်းမလုပ် လာတာနဲ့ မတူဘူးလား” ဟု ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလေ၏။

“ဟေ့... ဘယ်မလဲ မင်းအဖော်တွေ၊ မင်းတို့ပုလိပ် ဉာဏ်ဒါပဲလား” ဟု ထဘီကို ဆွဲချွတ်လိုက်ရာ ဘောင်းဘီကာကီရောင်သည် ပေါ်၍လာ လေ၏။ ဒူးများလည်း ဆတ်ဆတ်တုန်လျက်...။

“မ...မ...မ... မသိရပါဘူး။ ခင်...ခင်... ခင်ဗျာ။ ကျွန်... ကျွန်... ကျွန်တော်လည်း အ... အ... အသက်... လွတ်အောင်...”

“မကြောက်ပါနဲ့ကွ။ မင်းကို တို့သတ်မပစ်ပါဘူး သေနတ်ကော”

ကိုင်း- မင်းပြန်ချင်ပြန်ဟု လွှတ်လိုက်ရာ အိမ်ပေါက်သို့ တုန်တုန် ရီရီနှင့်ထွက်ကာ အတင်းပြေးလေတော့၏။

ဂဠုန်ငယ်သားများလည်း အခြားပုလိပ်သားများကို အတင်းဆွဲခေါ် လာသည်ကို မြင်ကြရာ “ဟေ့ ရပ်ကြဦး” ဟုပြောပြီး ထွက်၍ လာကြလေ ၏။ ထို့နောက် ပုလိပ်များအား စစ်မေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ကြလေ၏။

“ကျုပ်တို့ကဲ့ပဲ ကိုမျိုးချစ်ရေ သေနတ် ၇ လက်စလုံး

“ဟေ့... ကျွန်းသေတ္တာ ခွဲလိုက်ကြစမ်း၊ အဲဒါ ပြေစာတွေပဲ ကောက် ခံပြီးငွေတွေ စာရင်းစစ်ရအောင်ယူခဲ့။ အင်း ၃၀၁၃ ကျပ် ၁၄ ပဲ။ ကိုင်းသူ ကြီးကတော် ဒီငွေတွေ ဘယ်မလဲ”

“ရုံးသွင်းပြီးပါပြီရှင်”

“မညာနဲ့ နံပါတ် ၂၃၆၄ က သင်္ဘောကြမ်းပေါ်တက်ရှာလိုက်” ဟုအမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဂဠုန်တစ်ယောက်သည် သင်္ဘောကြမ်းပေါ်သို့ တက်၍ရှာလေ၏။ ခဏမျှကြာလျှင် ကွန်ချာအိတ်တစ်လုံးကို ဆွဲ၍ဆင်း

လာရာ ငွေများရေတွက်သောအခါ ငွေသား ၁၀၀၀ စက္ကူ ၂၀၀၀ မိုးကိုသာ တွေ့ရလျှင် “ငွေလိုသေးတယ် သူကြီးအကျိုးအိတ်ထဲလိုက်ရှာဦး” ဟု ပြောပြန်သဖြင့် ရှာပြန်ရာ ငွေသား ၁၅ နှင့် မူးစေ့မတ်စေ့ အကြွေ ၁၅ ပဲ ကို တွေ့ရလေ၏။ “၁၃ ကျပ် ၁၄ ပဲနတ်ယူ ပိုတာထားခဲ့ ပြေစာတွေ မီး နို့လိုက်” ဟု အစိုးရအရာရှိများ လာရောက်သိမ်းဆည်းသကဲ့သို့ အေးဆေးစွာ သိမ်းဆည်းလျက် ထွက်ခွာပြီးလျှင် ရွာပြင်ဘက်ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ရွာသားများတိတ်တဆိတ်ပို့ထားသည့် ထမင်းများကို ညစာစားကြလေ၏။ ထမင်းစားသောက်ပြီးသောအခါ မောင်မျိုးချစ်သည် အသက်မသေသေးသော ဂဠုန်နှစ်ယောက်၏ ဒဏ်ရာကို ဆေးကုကျပ်စည်း၍နေလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော ထွက်ခွာခဲ့ကြရာ ညနေ လေးနာရီကျော်ကျော်တွင် ဖားရွှေကျော်ရွာ အရှေ့နားဆီသို့ ကပ်မိကြလေ၏။ သစ်တောများမှာ အချို့နေရာ၌ ခပ်ကြဲကြဲ၊ အချို့နေရာ၌ ခပ်စိပ်စိပ်ဖြစ်၍ နေလေ၏။ မောင်မျိုးချစ်သည် တစ်လုံးထိုးမှန်ပြောင်းဖြင့် ဖားရွှေကျော်ရွာဘက်ဆီသို့ ကြည့်လျက်ရှိရာ ဗိုလ်ရဲကျော်၏ လက်သို့မှန်ပြောင်းအပ်ပြီး

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း ပုလိပ်တပ်ထင်တယ်။ လူ ၃၀ လောက် ပါလိမ့်မယ် လှမ်းကြည့်စမ်းပါ”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့ ဟော . . . ဟော ဒီဘက်လာပါကလား။ သူတို့မှာ လည်း မှန်ပြောင်းနဲ့ ပါကလား။ ဘယ်နှယ့်လဲ တိုက်ကြဦးစို့လား”

“မှန်ပြောင်းပေးစမ်း ကျွန်တော်ကြည့်ဦးမယ်။ အင်း ပန်ချာပီစစ်တပ်ဗျို့။ စက်သေနတ် ၅ လက်လောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ သေနတ် ၁၀ လက်သာ အကောင်းပါတယ်။ ကျန်သေနတ်တွေက ရှို့မီးတွေ”

“ဒါဖြင့် တောင်ပေါ်က လူတွေ ခေါ်ကြဦးစို့လား”

“အချိန်မရှိဘူး အခုမှောင်သွားတော့မယ်၊ နောက်ကြုံလိမ့်မပေါ့။ ဒီအကောင်တွေတော့ မကြောက်ပါဘူး။ ကျေလည်း မကျေဘူး။ ကျုပ်တို့ မြန်မာပြည် တိုက်သိမ်းတုန်းက သူတို့လူမျိုးတွေပဲ” ဟုပြောကာ တောင်ပေါ်သို့ချီတက်သွားကြလေ၏။

အခန်း-၅

ဗိုလ်ကြီးလုပ်သူအား တိုက်ခိုက်၍ရသော ပစ္စည်းများကို အပ်နှံပြီး
နောက် မောင်မျိုးချစ်သည် မိမိတံအတွင်းသို့ ဝင်ကာ မိမိ၏ အိပ်စင်ပေါ်တွင်
ထွေရာလေးပါးများကို စဉ်းစားလျက်နေရာ မိမိတို့သည် မဖြစ်နိုင်သော
အလုပ်တစ်ခုကို ဇွတ်မှိတ်၍ လုပ်မိနေကြောင်းများကို အလင်းဝင်၍
လာလေ၏။ ထိုအခါ၌ မိမိတစ်ဦးတည်း လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်
ကြောင်းကို ကြံဖန်ထွက်မြောက်နိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း အများအတွက်မူ
ကား မိမိကဲ့သို့ စွန့်စွန့်စားစားဆောင်ရွက်သူ တစ်ယောက်ကပြောပြမှသာ
လျှင် သဘောပေါက်မည်ကို စဉ်းစားမိသဖြင့် အခွင့်အရေးကို စောင့်
ဆိုင်း၍နေရန် စိတ်ကိုဆုံးဖြတ်လေ၏။ ခရီးကလည်း ပန်းလာသဖြင့် မကြာ
မီပင် မျက်တောင်များစင်းကာ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။

အိပ်ပျော်စဉ်၌လည်း အစိုးရစစ်တပ်နှင့် အကြိမ်ကြိမ်တိုက်ခိုက်သတ်
ဖြတ်ရုံ၊ ဂဠုန်စစ်သားများ အကျအဆုံးများပုံတို့ကိုသာ အိပ်မက်များ မြင်လျက်
တစ်ခါတစ်ခါ အိပ်ရာမှ ယောင်ပြီးထထိုင်မိလေ၏။ ၎င်း၏စွန့်စားသွား
ရောက်သတင်းစာများ ဝယ်ယူခြင်း၊ အစိုးရစစ်တပ် အခြေအနေစုံစမ်းခြင်း

အလုပ်တို့မှာလည်း အလျင်အခါကထက် ခဲယဉ်းနေသည်ကိုလည်း တွေးမိလေ၏။ တစ်နေ့သ၌ကား မိမိဝတ္ထုရာအတိုင်း သာယာဝတီလက်ပံတန်းသို့ စုံထောက်ထွက်ရန် အမိန့်ကျသဖြင့် အလျင်အခါကဲ့သို့ နေ့အချိန်တွင် မသွားသာဘဲ တောလမ်းကဖြတ်ခါ ကင်းဂါတ်များကို ရှောင်ကွင်းလျက် ခဲယဉ်းယဉ်းသွားရလေ၏။

သာယာဝတီမြို့ သတင်းစာကိုယ်စားလှယ် တစ်ဦး၏ဆိုင်ရှေ့၌ တရုတ်တစ်ယောက်သည် သတင်းစာများကို ၃၊ ၄ ပတ်စာ ဝယ်၍သွားလေ၏။ ခဏကလေးမျှကြာလျှင် စုံထောက်နှင့်တူသည့် လူတစ်ယောက်သည် သတင်းစာကိုယ်စားလှယ်နှင့် တီးတိုးမေးမြန်းနေကြဟန်တူလေ၏။ စုံထောက်သည် တရုတ်၏ နောက်သို့ မယောင်မလည်လိုက်၍သွားရာ တရုတ်မှာ ခေါက်ဆွဲဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ခေါက်ဆွဲဝင်၍ စားနေလေ၏။ စုံထောက်သည်လည်း ခေါက်ဆွဲမှာ၍စားပြီး တရုတ်အားအကဲခတ်နေဟန် ရှိလေ၏။ တရုတ်သည် စုံထောက်အနားကကပ်ခါ အပြင်သို့ထွက်သွားရာ စုံထောက်သည် ကပျာကယာထ၍ လိုက်လေ၏။ တရုတ်သည် လမ်းကြားအချိုးတစ်ခုသို့ ဝင်၍ သွားလေ၏။ စုံထောက်သည် လမ်းခြားကို ချိုး၍ဝင်လိုက်ရာ မိမိနှင့်ရင်ဆိုင်လာသော ရွှေကိုင်းမျက်မှန်၊ ပဝါအုပ်ပေါင်းနှင့် မွန်မွန်ရည်ရည် လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့သဖြင့် တရုတ်တစ်ယောက် မမြင်လားမေးရာ အရှေ့ထဲချိုးသွားသည်ကိုမြင်ကြောင်း၊ လက်ထဲမှာ သတင်းစာတွေ ကိုင်သွားကြောင်းများ ပြောပြသဖြင့် လျင်မြန်စွာအဆိုပါ လူညွှန်ပြရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်သွားလေ၏။ တရုတ်ကို အစအနမျှ မမြင်ရသဖြင့် ဘေးက အိမ်တစ်အိမ်ကို ဝင်၍မေးရာ ဘယ်ကတရုတ်မှ ဒီနားက ဖြတ်သွားသည်ကို မမြင်ရကြောင်း ပြောလျှင် ယခင်လူပင် တရုတ်ဖြစ်ကြောင်းရိပ်မိလျက် အလျင်အမြန် ပြန်လိုက်သောအခါ အစအနမှမတွေ့ရဘဲ ရှိလေ၏။ ထိုအခါကျမှ မိမိနှုတ်ခမ်းတွင် လူးနေသောဆီများကိုသုတ်ရန် လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်လိုက်ရာ...

“စုံထောက်ဉာဏ်ထက်မသာဘဲ၊ နေ့ကြောင်တောင်မှာ မြို့လယ်ကောင်သို့ လာမည်မဟုတ်၊ အကျိုးဆောင် ဂဠုန်ရာဇာအဖွဲ့”ဟူသော စာကိုတွေ့လေလျှင် မိမိအနားက ဖြတ်စဉ် စုံထောက်ဖြစ်လျက် အိတ်ထဲစာထည့်သွားသည်ကိုမျှ မသိဟု မိမိကိုယ်မိမိ အပြစ်တင်ဟန်ရှိလေ၏။

ညနေ ၂ နာရီအချိန် လူ ၄၀ ပါဝင်သော ပန်ချာပီစစ်တပ်တစ်တပ်သည် သာယာဝတီအရှေ့ ရိုးမတောင်ခြေသို့ သန်မာထွားကျိုင်းသော မြင်းကိုယ်စီနှင့် ချီတက်လျက်ရှိလေ၏။ မြင်းများမှာ စစ်မြင်းဖြစ်သည့်အတိုင်း မောပန်းခြင်းမရှိဘဲ သူပုန်ထရာတွင် ပါဝင်သော ရွာများကိုကျော် လွန်ကာ တောစပ်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ အချို့နေရာ၌ သစ်ပင်ကြီးများ ကာဆီးလျက်ရှိသဖြင့် သူပုန်များချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်မည်ကို စိုးရိမ်၍ အထူးဂရုစိုက်သွားကြဟန် ရှိလေ၏။ ပန်ချာပီစစ်သားတစ်ယောက်သည် မိမိအနီးရှိ စစ်သား၏ စက်သေနတ်ကိုလုကာ ဟိုမယ် ဟိုမယ်ဟု ပြောပြော ဆိုဆို သေနတ်တစ်ချက်ဖောက်ပြီး ရှေ့သို့မြင်းကို အတင်းစိုင်းရာ အခြားတပ် သားများလည်း နောက်ကထက်ကြပ်လိုက်ကြလေ၏။ ထိုအတွင်း တော သစ်ပင်များအကြားမှ ပြင်းထန်သောသေနတ်သံများ ဆက်ခါဆက်ခါ ကြား ရရာ မြင်းပေါ်မှအားလုံးဆင်းလျက် ပြန်လှန်ပစ်ခတ် ရှေ့သို့အတင်းချီတက် လေ၏။ ခဏမျှကြာလျှင် ယခင်စစ်သားစီးသော မြင်းသည် စစ်တပ်ရှိရာသို့ လူမပါဘဲ ပြေးလာလေ၏။ စစ်ဗိုလ်လုပ်သူက “ဟေ့ လူမပါလာဘူး။ သေနတ်သံလည်း မကြားတော့ဘူး။ ရှေ့ကိုတိုးချီရင် ဒုက္ခရောက်မယ်၊ နောက်တစ်နေ့မှလာကြစို့” ဟု လူများကို ပြန်ရန်အမိန့်ပေးရင်း လူစစ်သော အခါ မိမိတို့ပါလာမြဲလူအတိုင်း လူ ၄၀ ပြည့်လျက် အထိအခိုက်မရှိသဖြင့် များစွာအံ့သြကြလေ၏။ စက်သေနတ်ကိုင် ကုလားများမှာကား မျက်နှာ ညိုလျက် နေလေ၏။ ၎င်းတို့ဗိုလ်မှာကား မိမိငယ်သားများအား လူပိုတစ်ယောက်ပါလာသည်ကို မသိကြကောင်းလားဟု ကြိမ်းဝါးလျက်ရှိ လေ၏။

“ဘယ်နှယ့်လဲ မောင်မျိုးချစ် ဘာများ သတင်းထူးသလဲ၊ ဒီတစ်ခါ တော်တော်ပင်ပန်းတယ်ထင်တယ်။ အင်း.. . စက်သေနတ် တစ်လက် တောင်ရခဲ့သေးသကိုးကွဲ့။”

“ပန်းတယ်ဆို ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ ဗိုလ်ကြီးရဲ့။ အလံတောင်ပေါ် ကို ၂ ရက်၊ ၃ ရက်အတွင်း အတင်းတက်ပြီး တိုက်လိမ့်မယ်။ စက်သေနတ် နဲ့ ဗုံးတပ်လည်းပါတယ်။ သတင်းစာဝယ်ရာမှာလည်း စုံထောက်က လိုက်နေလို့၊ အတော်ကြံခဲ့ရတယ်။ ကိုင်း.. . ကျွန်တော့်ခွင့်ပြုပါဦး။”

မောင်မျိုးချစ်သည် မိမိတံသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ သတင်းစာများ ကြည့်ရှုကာ အရေးကြီးသော သူပုန်သတင်းများကို ခန့်ဖြင့် အောက်မျှင်း တား၍ မှတ်သားလျက်ရှိလေ၏။ သူပုန်ထဲမှာ တော်တော်အရေးအရာ ရောက်သောခေါင်းဆောင်များသေနတ်မှန်၍ အသက်ဆုံးပုံ၊ အချုပ်နှင့် ပါသွားပုံများကို ဓာတ်ပုံနှင့်တကွမြင်ရသောအခါ စုတ်သပ်၍နေလေ၏။ စာရွက်များကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် လှန်လှောနေရာ သာရေးသတင်းတစ်ခု ကို ဖတ်မိသောအခါ သတိလစ်သကဲ့သို့ ဖြစ်၍သွားလေ၏။ ထိုသတင်းမှာ အခြားသူများဖတ်လျှင်မူကား အရေးပိုင်တစ်ဦး၏သား လမ်းဘက်ဆိုင်ရာ ဝန်ထောက်မောင်လှမြင့်(ဘီအက်စီ)ဆိုသူနှင့် အရာရှိတစ်ဦး၏သမီး မခင် မြင့်ဆိုသူ မိန်းကလေးတစ်ဦးတို့၏ လက်ထပ်ရန်ကြော်ငြာမျှဖြစ်သည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်လေ၏။

“ကိုကိုကလွဲရင် တစ်သက်လုံးအိမ်ထောင် မပြုတော့ပါဘူးဆို၊ ကိုကို နဲ့ကွတာ ၄၊ ၅၊ ၆ လလောက် ရှိသေးတယ်။ စိတ်ပြောင်းလွဲ လှချည့်လား ခင်ရဲ့။ ဪ- ငါ့ကိုကလည်း ငါပါပဲ။ လကွယ်နေည သန်းခေါင်အချိန် မီးသွေးတွင်းထဲ ဖွားခဲ့သလို မိုက်အားသန်လှတယ်။ ဟိုကအရေးပိုင်ရဲ့သား ဆိုတော့ ဂုဏ်လည်းမတူပေဘူး။ အို ငါလက်လွှတ်ပြီး လျှော့ခဲ့တဲ့အလုပ် ကို အဟုတ်ခွဲလမ်းနေလို့ အကျိုးမများပါဘူး။ သူထိုက်နဲ့ သူကံသူဖန်ချင်ရာ ဖန်လိမ့်မပေါ့” ဟုတစ်ယောက်တည်း ညည်းတွားလျက်နေရာမှ ဖြေဖျောက် ၍ မရနိုင်ဘဲ ဘီလပ်သို့ပညာသင်သွားရာမှ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်ခါ၊ ကြုံ ခဲ့ရသော ရှေ့ဟောင်းနှောင်းဖြစ်တို့သည် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာ သဖြင့် စိတ်နောက်ကျိစွာ တွေးတော၍နေမိလေ၏။

လန်ဒန်မြို့ ဝိတိုရိယဘူတာရုံကြီးအတွင်းသို့ ဒိုဗာဆိပ်ကမ်းမှထွက်၍ လာသောမီးရထားတစ်စင်းသည် တရုန်းရုန်းတရဲရဲဖြင့် အခိုးများကို ထုတ်လွှတ်ကာ တစ်ရှိန်ထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခရီးသည်တို့မှာ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေကြလေ၏။ အရှေ့နိုင်ငံသားနှင့်တူသော ဘောင်းဘီဝတ် တစ်ယောက်သည်လည်း လူဖြူတွေထဲမှ ရောနှောပါလာရာ “ဟေ့...မောင် မျိုးချစ်” ဟု ပခုံးပုတ်ကာ မိမိအနားသို့ ဘောင်းဘီဝတ်တစ်ယောက် ရောက်လာမှ

“ဆင် ထိုတိုတင်လား၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ရှာလိုက်ရတာ ကိုကိုတင်မတွေ့၊
ချင်တော့ အခက်ပဲလို့အောက်မေ့တယ်”

“ကြေးနန်းရိုက်ထားရက်နဲ့ဟာ” ထိုအတွင်း မြန်မာစကားဖြင့် “ကိုတင်
ခင်ဗျားလူပါရဲ့လား” ဟု လူ ၄၊ ၅ယောက်အနားသို့ တိုး၍လာကြလေ၏။
“ကိုင်း.. .လာဟောသွားကြစို့” ဟုပြောကာ မော်တော်ကားဆီသို့ ထွက်ခွာ
သွားရာ လူများအကုန်တက်မိလျှင် မျက်နှာဖြူခရိုင်ဘာသည် ဝိတိုရိယ
လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်မှ ဟိုတယ်တစ်ခုဆီသို့ မောင်းနှင်သွားလေ၏။
မောင်မျိုးချစ်ကား တိုက်တာအဆောက်အဦ လမ်းပန်းအခြေအနေတို့ကို
ကြည့်ရှုရင်းလိုက်ပါသွားလေ၏။ ဟိုတယ်သို့ရောက်လျှင် လန်ဒန်မြို့ရှိ
မြန်မာကျောင်းသားများဖြစ်ကုန်သော မောင်မောင်တင်၊ မောင်ခင်၊ ကိုမျိုး
သန့်၊ ကိုတင်ညွန့်၊ ကိုသိန်းအောင်တို့ မြန်မာပြည်၏ အခြေအနေမေးမြန်း
ကြသဖြင့် အချိန်အတော်ကြာ ပြောရလေ၏။ မောင်မောင်တင်က စကား
ဖြတ်၍.. .

“ဒါထက် မောင်မျိုးချစ် ဘီအေ ဒီဂရီယူခဲ့ရသေးသလား”

“မယူခဲ့ရဘူး ကိုကိုတင်၊ ကျွန်တော့်အလိုတော့ ဘီအေအောင်မှ လာ
ချင်တာပဲ။ အိမ်ကဆူကြလွန်းလို့ အိုင်အေ စီနီယာနဲ့ပဲ လာခဲ့ရတယ်”

“အင်း.. .မင်းစိတ်နဲ့ မင်းပညာသင်ရမယ့် မြို့နဲ့တော့ အဲကိုက်
နေတာပဲ”

“ဘာလဲဗျ၊ ဆင်းဖိန်းအယူဝါဒလား၊ ပညာသင်လာတာပဲဗျ.. .”

“မျိုးချစ်ဆိုတာ သူပေါ့ ကိုတင်ညွန့်ရဲ့၊ သထုံဟောမှာ သူက အိုင်
အေ ဂျူနီယာတက်ခါစ၊ နိုင်ငံရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပရော်ဖက်ဆာနဲ့ စကား
များတဲ့အကောင်၊ ဟင်္သာတကလာပြီး ရန်ကုန်မြို့မ နေရှင်နယ်လာသင်၊
မြို့မက ဆယ်တန်းအောင်တော့ ယူနီဗာစီတီဆက်လိုက်လာတာ၊ ဟိုမြို့မ
ကျောင်းဆရာတွေကလည်း အမျိုးဇာတိမာန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးသိပ်အားထား
တာကလား။ အဲသူက အတန်းတက်ခါစ လူစွာလုပ်လို့.. .”

“အနို့.. .ကျွန်တော်မှားသလား ကိုကိုတင်ရယ်”

“မမှားပါဘူး အကြောင်းပြောနေတာပါ။ နို့ပေမဲ့ ဒီမှာလာနေတဲ့အခါ
အောက်ကျနောက်ကျမနေချင်ရင် မင်းကိုယ်မင်း ဗမာလို့မပြောနဲ့မောင်”

“ဘာပြုလို့တုန်း၊ ဗမာပဲ ဗမာလို့ပြောတာ ဘာအောက်ကျစရာရှိသလဲ”

“အေး.. . နိုင်ငံရေး ဝါသနာပါတဲ့ လူတစ်ယောက်နားမလည်တာ ပြောပြရသေးတာပေါ့။ ဥပမာ- မင်းက မြို့အုပ် အခြားမင်းအသိ မြို့အုပ် တစ်ယောက်လာရင် မင်းဂရုစိုက်မယ်မဟုတ်လား။ မြို့အုပ်ရဲ့သားအရင်း ဆိုရင်လည်း ဂရုစိုက်ရမှာပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီမြို့အုပ်အိမ်ခိုင်းတဲ့ ကျွန် အစေခံတစ်ယောက် လာရင် မင်းစိတ်ထဲမှာ မြို့အုပ်နှင့်မြို့အုပ်သားလောက် ဂရုစိုက်ချင်ပါ့မလား။ ဒီလိုပဲ ကိုယ့်နိုင်ငံကိုယ်အုပ်စိုးရတဲ့ သခင်နိုင်ငံချင်း ဟာ မြို့အုပ်ချင်းတူသလိုပဲ တို့မှာ သူများလက်အောက် ကျွန်သပေါက်ဖြစ် နေတော့ ဘယ်သူကလူရာသွင်းမလဲ မောင်၊ ဒါကြောင့် ဓာတ်မသိခင် တုန်းက ဘယ်ပြည်ကလဲလို့မေးကြတော့ ဘားမား (Burma) ကလို့ တို့က ပြောတာ ဟားမား (Bahama) ကလားတဲ့ ကိုင်းမင်းစဉ်းစားဖို့ ဗဟား မားကျွန်းစုဟာ အမေရိကန်အရှေ့ဘက် အကျယ်အဝန်းမိုင် ၄၀၀၀ ကျော် လူဦးရေ ၅၀၀၀၀ ကျော်သာရှိတဲ့ ကျွန်းကိုတော့ သူတို့သိကြတယ်။ တို့မြန် မာပြည်ဟာ မိုင်ပေါင်း ၂ သိန်း ၄သောင်းကျော် လူဦးရေ ၁၃ သန်း(မှတ် ချက်-၁၉၃၁ ခုနှစ် သန်းခေါင်စာရင်း မယူခင်ကဖြစ်သည်။ ယခု သန်း ၂၀ သန်းကျော်) ကျော်တာတောင် မသိကြဘူးမောင်။ အိန္ဒိယထဲက ဘား မားလို့ပြောမှ သိကြတယ်။ ဒါတောင် တို့ကို ဟိန္ဒူလား၊ ဗုဒ္ဓစလင်လားလို့ အမေးခံရသေးတယ်”

“ကျွန်တော်ဖြင့် သိပ်ရှက်တာပဲ ကိုကိုတင်”

“ဒါဘာဖြစ်လို့လဲ အိန္ဒိယနဲ့တွဲနေလို့ကွဲ။ အိန္ဒိယနဲ့ခွဲမှ ဗမာပြည်ဆို တာ ဒါပါလားလို့ သိကြလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် တို့ကို ဒီပြင်လူတွေက မေးရင် တရုတ်ပြည်ကလိုလို ဂျပန်ပြည်ကလိုလို ပြောတော့မှ အတော်မျက် နာပန်းလှတော့တယ်။ ဒီပြင်ဟာ မချင့်ပါနဲ့။ မင်းတို့ငါတို့ ယူနီဇာစီတီ မှာ စာသင်တုန်းက ကင်းဝန်မင်းကြီး လန်ဒန်သွားခရီးစဉ်ကြည့်စမ်းပါ။ မြန်မာနိုင်ငံက သံကြီးတမန်ကြီးဆိုပြီး အီတလီ၊ ပြင်သစ်တို့က အထူးကြို ဆိုခန့်ခံတယ်။ ဒီဘိလပ်ဆိုတဲ့ လန်ဒန်ကလည်း ဒီဘာအထိ အထူးစီးရ ထားနဲ့ အမြောက်သံတွေ ဟိန်းလို့ ကြိုဆိုကြတယ်မဟုတ်လား။ ဒါတောင် မြန်မာပြည်တစ်ဝက်သာပိုင်တော့တယ်။ ကိုင်းကွယ် သူတို့ရဲ့ကျွန်ဖြစ်တော့

ဦးထွန်းရှိန်၊ ဦးဘဖေ၊ ဦးပုတို့ကို တစ်နိုင်ငံလုံးက ကိုယ်စားလှယ်လွှတ်
တဲ့အခါတုန်းက ဘယ်သူက ဂရုစိုက်သလဲ။ ကြုံမယ့်လူဆိုတာ ဝေးရော
ခေါင်းဆောင်တွေ အကြံဉာဏ်ကောင်းလို့သာပါလိမ့်ဝင်ခွင့်ရတယ်”

“ဗျို့ ဆရာကြီးတို့ သူများနိုင်ငံလာပြီး ဘာတွေလျှောက်ပြောနေကြ
တာလဲ” ဟု မောင်တင်ညွန့်က မြန်မာပြည်တွင် အလိုတော်ရိ၏သား
တစ်ယောက်ဖြစ်သူအား မျက်ရိပ်ပြကာ စကားစကိုဖြတ်လိုက်လေ၏။

“ဒါထက် ရွှေတိဂုံစိန်ဖူးတင်ပွဲ သိပ်စည်တာပဲ ကိုကိုတင်...”

“အေး... သတင်းစာတွေထဲမှာ ဖတ်ရပါရဲ့၊ အဲဒါတွေ ဖတ်ရတော့
တို့မြန်မာပြည်ကို သိပ်ပြီးလွမ်းတာပဲကွယ်”

“ကိုမျိုးချစ်ကို အရေးကြီးတဲ့နေရာတွေ ပြဦးမယ်ဆို” ဟုပြောမှ
ပစ္စည်းများကို ဟိုတယ်ပေါ်တွင်ထားခဲ့၍ မော်တော်ကားဖြင့် သိမ်းမြစ်
အနောက်ဘက်ကမ်းရှိပါလီမန်အဆောက်အဦ စိန်ဂျိမ်းနန်းတော် ထိုမှ
တစ်ဖန် အနောက်ဘက်သို့ ကားမောင်းလာရာ ဟိုက်ပတ် (Hydepark)
ဥယျာဉ်သို့ ရောက်ကြလေ၏။ ထို့ပြင်လည်း ထင်ရှားသော အသင်းရုံ
ကလပ်ရုံများ အလုပ်တိုက်များသို့ လိုက်လံပြသပြီးလျှင် တည်းခိုရင်း ဟို
တယ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

မောင်မျိုးချစ်၏စိတ်၌ တိုက်တာအိမ်ရာ အဆောက်အဦအလွန်ပင်ကြီး
ကျယ်ခမ်းနား၍ လမ်းကြီးလမ်းမ ဓာတ်ရထားမော်တော်ကား၊ မီးရထားမှ
စ၍ အလွန်စည်ကားရခြင်းမှာ အင်ပိုင်ယာနိုင်ငံ ချဲ့ထွင်ခြင်း၏ ခံစားရ
သော ဒိဋ္ဌလက်တွေ့အကျိုးပဲ ဒီအထဲမှာ တို့မြန်မာပြည်တော့ မွဲကုန်ပြီး
သူတို့မှာတော့ စည်းစိမ်ယစ်ကြတုန်းဟု စိတ်နာသလိုလိုဖြစ်၍နေလေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ မောင်မျိုးချစ်သည် လန်ဒန်မြို့မှ မိမိလိုလားသော
ဆေးအတတ်ပညာများ သင်ကြားရမည်ဖြစ်သည့် အိုင်ယာလန်ပြည်
ဒဗ္ဗလင်မြို့သို့ ထွက်ခွာရန် ဝန်စည်စလယ် ပစ္စည်းများကို ပြင်ဆင်၍နေလေ
၏။ ကျောင်းသားများသည်လည်း မောင်မျိုးချစ်အား နှုတ်ဆက်ရန် မောင်
မောင်တင်၏အခန်းသို့ ရောက်လာကြလေ၏။

“ကိုင်း... မောင်မျိုးချစ်၊ မောင်သန့်စင်လည်း လီဇာပူးကလာပြီး ကြုံ
နေလိမ့်မယ်။ ဟိုကျတော့ ဘာမဆို သတိလက်မလွတ်စေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...စိတ်သာချပါ ကိုကိုတင်။ ကျွန်တော်သတိမလစ်စေရပါဘူး”

“လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ထင်ရှားတဲ့မြို့ဆိုရင် တစ်ဝက်လောက်ရောက်တော့ ကြေးနန်းသတင်းထဲအမြဲပါတဲ့ ရပ်ဂဘီ (Rugby) မြို့တစ်မြို့ပဲရှိတယ်။ ကိုကိုတင်ဆီ စာပေးရင် ဟိုတယ်ကို လိပ်မတပ်နဲ့။ စိန်ဂျိမ်းလမ်း နံပါတ် ၅၇ နယူးယူနီဗာစီတီကတစ်ဆင့် အမ်အမ်တင် (M.M. Tin) လို့လိပ်တပ်”

“အဲဒီ ကထာပ်ကို ဝင်ရဲ့လား”

“ဝင်ရအောင် ကြံရတာပေါ့ကွယ်။ ဝင်ကြေးဂီနီ ၃၀။ နှစ်ကြေး ၉ ဂီနီပေးရတယ်။ ဒါထက် အိုင်ယာလန်ရောက်ရင် ဒီက အင်္ဂလိပ်တွေလို မဟုတ်ဘူးကွဲ့။ မင်းက ကိုယ်လက်ကျန်းမာရေးဝါသနာပါတဲ့လူဖြစ်တော့ အပေါင်းအသင်းများပြီး ဒီဗျာလရာရဲ့ ပါတီကလူတွေနဲ့တွေ့မှာစိုးတယ်။ ကိုင်း ရထားအချိန်နီးပြီ” ဟုဆိုကာ မျက်နှာဖြူအစေခံများအား ဝန်စည်များကို မော်တော်ကားပေါ်သို့ အတင်ခိုင်းလေ၏။

မီးရထားတွဲ စက်ခေါင်းမှစ၍ မြန်မာပြည်နှင့်မတူဘဲ အလွန်သားနားသပ်ရပ်လျက် အသွားလျှင်မြန်သည်ကို ဒိုဘာကတည်းက သိခဲ့ရရာ ရထားထွက်စပြုလျှင်လိုက်၍ပို့ကြသော လန်ဒန်ရှိ မြန်မာကျောင်းသားများသည် လက်ကိုင်ပဝါကလေးများလှုပ်ကာ ဦးထုပ်ချွတ်ကာပြရင်း တစ်စတစ်စ ပြန်၍သွားလေ၏။ လီဗာပူးသို့ရောက်သောအခါ မြန်မာပြည်သားဖြစ်သူ မောင်သန့်စင်နှင့် အခန့်သင့်တွေ့ရှိရာ လီဗာပူးမှ ဒဗ္ဗလင်သို့ တိုက်ရိုက်သွားသော ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောအလတ်စားပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ လီဗာပူးနှင့် ဒဗ္ဗလင်မှာ မိုင် ၁၂၀ သာဝေးသဖြင့် နေ့ချင်းရောက်လေ၏။

မောင်မျိုးချစ်မှာ မိမိသင်ကြားလိုသော ဆေးအတတ်ပညာများကို အထူးကြိုးစားလျက် သင်ကြားရာ ပရောဖက်ဆာ ဘရာကြီးများ၏ ချီးမွမ်းခြင်းများကိုပင် ခံရလေ၏။ ကျောင်းသားဦးရေက များပြားသဖြင့် အခွဲအစိတ်ကုသရသောပညာများကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြရာ စာကိုဖတ်ပြီး စမ်းသပ်သည်ထက် ခရီးတွင်ကျယ်လေ၏။ အင်္ဂလိပ်လက်တွေ့ ထိုးခြင်း၌လည်း မြို့မကျောင်းနေစဉ်က ဗန်တိုဗန်ရှည် စသော သိုင်းပညာများကို ကျနစွာ သင်ခဲ့ဖူးသဖြင့် သာမန်ရိုးရိုးလက်တွေ့ထိုးတတ်သူများထက် ပိုမို၍ မျက်စိ

ရှင်ခြင်း၊ သန်မာဖျတ်လတ်ခြင်း ရှိသဖြင့် လူမျိုးပေါင်းစုံပင် မောင်မျိုးချစ် အားသိကျွမ်းကြလေ၏။ ၎င်းပြင်ရေကူးခြင်း၊ ဘောလုံးကစားခြင်း၊ ဂေါ့(ဖ်) ရိုက်ခြင်းတို့၌လည်း နာမည်ရတစ်ယောက် ဖြစ်၍ မောင်မျိုးချစ် အရင်နေကြသော ကျောင်းသားများသည်လည်း၊ မောင်မျိုးချစ်ရောက်လာမှ အားတစ်မျိုးတိုးကာ များစွာယုယခင်မင်ကြလေ၏။

အချိန်ကို ဂရုမစိုက် အလုပ်ကိုသာဂရုစိုက်သော သူတို့၌ အချိန်သည် ကုန်မှန်းမသိ ကုန်မြဲဖြစ်သည့်အတိုင်း၊ မောင်မျိုးချစ်သည် ဒဗ္ဗလင်မြို့၌ ပညာသင်ကြားနေသည်မှာ တစ်နှစ်စေ့မြောက်၍ ရက်ရှည်ကျောင်းပိတ်သော အချိန်သို့ တိုင်ရောက်ခဲ့လေ၏။ ပညာသင်ကြားနေစဉ် အခါကမူကား ဖရီးစတိတ်အစိုးရ၏ ဒေါ်အိန္ဒန့်လွတ်တော်နှင့် အလုပ်ရုံများလောက်သာ ရောက်ဖူးရာ၊ ယခုအခါ၌ အတော်နဲ့စပ်အောင် လည်ပတ်ရလေ၏။ အိုင်ရာ လန်ပြည်မှာ လွတ်လပ်သော အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် အစပင်သိမ်း ပြုပြင်လျက် ရှိရာ စာတိုက်ပုံးများကိုပင် အပြာရောင်ခြယ်ထားလေ၏။ အိုင်းရစ်လူမျိုးတို့မှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့ကဲ့သို့ မဟုတ်၊ စကားကို လေးလေးနက်နက် တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောတတ်လေ့ရှိ၏။ အသားများမှာ ကြေးနီရောင်ပေါက်လျက် ပြာလဲ့စူးရှသော မျက်လုံးများတွင် တစ်စုံတစ်ခုကိုလုပ်မိရင် နောက်မဆုတ်ဟူသော အရိပ်အရောင်ပြလျက် ရှိလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ကား မိမိနှင့် ပညာသင်ဘက် အိုင်းရစ်လူမျိုးရွယ်သူ တစ်ယောက်သည် ၎င်း၏ဖခင်က ခေတ္တတွေ့လိုကြောင်းနှင့် လာရောက် ခေါ်ငင်သဖြင့် လိုက်ပါ၍သွားလေ၏။ (၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကား ဒီဗျာလရာ၏ ဂိုဏ်းမှ ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်၍ နိုင်ငံရေးနှင့်အကျဉ်း ၅-နှစ် ခံရဖူးသူဖြစ်၏။

“ဂျိမ်းသောမတ်နှင့် လက်တွေ့ထိုးလိုနိုင်တာမင်းပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

(ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး) “သောမတ်ဟာ လူကျော်ပဲကွဲ့၊ မင့်ကို အသက်အတော်ကြီးပြီမှတ်တယ် ၂၀-လောက်ရှိဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

“ဘယ်ပြည်ကလာပြီ၊ ပညာသင်သလဲ”

“ကျွန်တော်ဂျပန် (ထိုနောက် မိမိသူငယ်ချင်းအား မြန်မာပြည်ကဟု ပြော ဖူးသည်ကို သတိရသဖြင့်) မြန်မာပြည်ကပါ”

“အိန္ဒိယထဲက ဘားမားဆိုတာလား မင်းတို့ မျက်နှာက တရုတ်နဲ့တူ တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်တို့လဲ မောင်းဂွတ်လူမျိုး အနွယ်ပဲ . . . ”
 ထို့နောက် မောင်မျိုးချစ်သည် နိုင်ငံရေး အကြောင်းကို သိလိုသဖြင့်
 “ဒီနိုင်ငံဟာ ဖရီးစတိတ်ဖြစ်လာတာဟာ သိပ်ပြီး ဟန်ကျတာဘဲ ခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်မှာဖြင့် ဒီအဆင့်မျိုးရောက်အောင် ဘယ်နှစ် နှစ်ကြာရဦးမယ် မသိပါဘူးခင်ဗျာ”

“မင်းတို့ပြည် ဘယ်လောက်ကျယ်သလဲ၊ လူဦးရေဘယ်လောက်ရှိ သလဲ”

“ဧရိယာမိုင် ၂-သိန်း ၄-သောင်း။ လူဦးရေ ၁၃-သန်းကျော်”

“အိုင်ယာလန်ဟာ မိုင် ၃-သောင်း ၂-ထောင်ကျော် လူ ၄-သိန်းကျော် ရှိတယ်”

မောင်မျိုးချစ်သည် အညံ့မခံလိုသည့် သဘောဖြင့်။

“ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးလဲ လက်နက်မရှိလို့ပါ၊ ခင်ဗျားတို့လို လက်နက် ရှိရင်၊ ခင်ဗျားတို့ထက်သာတဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ရမှာပဲ”ဟု မြန်မာရာဇဝင်မှ ပေါ်တူဂီလူမျိုး ဖိလစ်ဒေဗရစ်တို့ကိုနှိမ်နင်းပုံ အခြားအနီးအနားနှင့် စစ်တိုက် ပုံတို့ကို ပြောပြလေ၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ အစပထမ၌ စိတ်မပျံ့တပါ၊ ဂရုမစိုက်သလို ပြောဆို နေရာမှ စိတ်ဝင်စားလာပြီး “အိုမင်းတို့ ပြည်နှင့် လူမျိုးတခြား ရာဇဝင် တခြားလား” ဟု မေးလေ၏။ မောင်မျိုးချစ်ကလည်း လူမျိုးတခြား၊ ရာဇဝင်တခြား အိန္ဒိယက တွဲနေသည်မှာ အင်္ဂလိပ်အုပ်စိုးမှု ဖြစ်ကြောင်း မြန်မာပြည်ကို ပထမအကြိမ်၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ တတိယအကြိမ်အထိ ဘာ ဟုတ်တဲ့ အကြောင်းကလေးနဲ့ အတင်းတိုက်ခိုက်သိမ်းယူပုံတို့ကို လူငယ် ပြည်သည့်အားလျော်စွာ ထင်ရာပြောပြလေ၏။

တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးဟာ လူငယ်များ၏ လက်ထဲမှာ မိမိလည်း
 ၁။ လိပ်လူမျိုးများ အိုင်ယာလန်ကို တိုက်ခိုက်သိမ်းယူပြီး၊ မိမိတို့ဘာသာ

ရင်းဖြစ်တဲ့ ဝဲလစ်ဘာသာပင်ပပျောက်သွားလုမတတ် ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် အဆင်းရဲအနစ်နာခံ၍ နိုင်ငံရေးလုပ်ကိုင်ရပုံ ဆင်ဖိန်းအယူဝါဒများပါ စိတ်ရှည်-လက်ရှည်ပြောပြလေ၏။ တစ်ဖန်ဆက်၍- ယခုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ ဂိုဏ်းက ဖရီးစတိတ် အုပ်ချုပ်နည်းကို သဘောမကျကြသေးဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဒေလ်အီရွန်း၊ လွတ်တော်အမတ်တွေဟာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရရဲ့ ကျမ်းသစ္စာကျိန်ဆိုရသေးတယ် မြေခွန်တော် ဆက်ကြေးတွေ နှစ်တိုင်းပေးနေရ သေးတယ်၊ ဒါကြောင့် နောက်တစ်ပတ် ရွေးကောက်ပွဲ (၁၉၃၂ ခု) ကို ဆိုလိုဟန်တူသည်။ ကျရင် ကျွန်ုပ်တို့ဂိုဏ်းက အစိုးရဖြစ်အောင် အရွေးခံကြရလိမ့်မယ်။ ဒီဗျာလရာ ခေါင်းဆောင်ပြီးတက်မှာဘဲ၊ သူသမ္မတဖြစ်ရင် ဟိုဟာတွေအကုန်ဖျက်မှာပဲ သူတို့လည်း ဒီအကြံကို အခုကဘဲ သိကြပြီ။ မင်း အင်္ဂလိပ်စကားပြောနိုင်တယ်၊ မင်းတို့ပြည်မှာ မင်းလိုတတ်တဲ့လူပေါ့ရဲ့လား . . .”

ထိုအခါ မောင်မျိုးချစ်သည် မိမိတိုင်းပြည်ကို အမွန်းတင်လိုသဖြင့် “ကျွန်တော့်ထက်သာတဲ့ လူတွေ မြန်မာပြည်မှာ အလွန်ပေါ့ပါတယ်”

“အဲဒီလို အင်္ဂလိပ်စာတတ် ပေါရင် မင်းတို့ပြည်ဟာ ကျွန်သက်ရှည်မှာဘဲ” ဟု ပြောမှ မိမိတို့တိုင်းပြည် ကြီးပွားလိုလျှင် မိမိတို့ တိုင်းရင်းသားဘာသာကို အားပေးမှဟူသော အိုင်းရစ်ခေါင်းဆောင်တို့၏ အယူဝါဒကို စဉ်းစားမိသဖြင့် “သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်လဲ ဒီအဓိပ္ပာယ်နားလည်ကြလို့ တိုင်းရင်းဘာသာကို အထူးတလည် ဂရုစိုက်ကြပါပြီ” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ ထိုနောက်မူကား စကားဆက်လက်ပြောဆိုလိုဟန်မရှိသဖြင့် အလိုက်သိစွာ နှုတ်ဆက်၍ မိမိပညာသင်ကြားသော ကျောင်းသို့ပြန်ခဲ့လေ၏။

အခန်း ၆၊

မိခင်-စာအားဖြင့် ပြန်ကြားလိုက်သည်

သား မောင်မျိုးချစ်။

သားမောင်၏ဖခင်သည် ကျန်းကျန်းမာမာနှင့်ပင် ရှိသည်။ အိပ်မက်
ရာမက် မကောင်းခြင်းမှာ သားမောင်၏စိတ်၌ တစ်စုံတစ်ရာစိတ်စွဲ၍ အိပ်
ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ယခုစာကိုလည်း သားမောင်၏ဖခင် အင်္ဂပူသို့
သွားနေရိုက် သားမောင်စိတ်ပူမည် စိုး၍ အမေကိုယ်တိုင် ရေးလိုက်သည်။
အမေတို့မှာရှေးကလောက် အရောင်းအဝယ် မကောင်းသော်လည်း သား
မောင်ထံကို ကောင်းစွာ ထောက်ပံ့နိုင်သည်။ ပို့သသော မေတ္တာကြောင့်
အမေတို့တစ်အိမ်လုံးနှင့် တကွ၊ ဆွေသား မျိုးချင်းများပါ ကျန်းမာကြ သည်။
သားမောင်ကျန်းမာ၍ ပညာများကိုတိုးတက်ပါစေဆိုတာ ဆုတောင်း သည်။
ယခုစာပေးသော နေ့မှာ ၃-လတွက် ငွေတစ်ထောင် တင်ပို့လိုက် သည်။
ဒေါ်သင်း-မြို့မရပ်-ဟင်္သာတမြို့-မြန်မာပြည်။

မောင်မျိုးချစ်သည် မိမိတို့အိမ်တွင် မိမိဖခင်မှာ အဝတ်သစ်အစားသစ်

နှင့် ဧည့်ပရိသတ် ရဟန်းတော်များပါ စည်းကားနေသည်ဟု အိမ်မက်မြင်
မက်သဖြင့်၊ မြန်မာပြည်သို့ စာရေးရာမှ အထက်ပါ ပြန်ကြားစာကို ရရှိ
ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် မိမိဖခင်မှာ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ပြီဟု စိတ်စွဲလျက်
ရှိရကား ပညာသင်ကြားရာတွင် စိတ်မပါဝင်စားနိုင်အောင် ဖြစ်လေ၏။
ဆယ်ရက်မျှကြာလျှင် မိမိဖခင်၏ လက်ရေးနှင့် စာကို ဖတ်လိုကြောင်း
စာတစ်စောင် ရေးလိုက်ပြန်ရာ။ မြန်အောင်သွားနေသည်ဟု မိခင်လက်ရေး
နှင့်ပင် ပြန်လာလေ၏။ ဤနည်းအားဖြင့် မိမိဖခင် သွားနေကြဖြစ်သော
လေးမျက်နှာ-လွန်-ကြံခင်းစသည့် ဟင်္သာတ ဒီစကြိုတ်ရှိ မြို့ရွာတစ်ခုခု
ကို ညွှန်ကြားလျက်သာ စာပြန်လာသဖြင့် မိမိဖခင်ကား အသက်နှင့်မရှိ
တော့ပြီဟု ဆုံးဖြတ်လေ၏။

ထိုအခါ၌မူကား၊ မိခင်နှင့်တကွ တင်ရှိသောကြွေးမြီတို့မှာ မိမိတာဝန်
ဖြစ်သည်ကို တွေးမိပြန်သဖြင့် ပညာကိုကြိုးစားရလေ၏။ ရက်-လ-
နှစ်တို့သည် တစ်စတစ်စပြောင်းလဲခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ ဒဗ္ဗလင်မြို့ ယူနီ
ဘာစီတီ ဘွဲ့နှင့်သဘင်တွင် M.B ဟူသောဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့လေ၏။ မြန်မာ
ပြည်သို့ လေယာဉ်ပျံနှင့် ပြန်သွားလိုသော စိတ်များပင် ပေါ်ပေါက်လာ
သော်လည်း၊ စရိတ်မတတ်နိုင်သဖြင့် လာလမ်းအတိုင်းပြန်ခဲ့ရာ လန်ဒန်
မြို့ရှိ အချို့ကျောင်းသားများ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်မျှနေရန် တောင်းပန်
သည်ကိုမျှ မနေနိုင်ဘဲ ဒိုဘာဆိပ်ကမ်းသို့ ဆင်းလေ၏။

လက်ပံတန်းမှ သာရဝေါသို့ သွားမည်ဖြစ်သော မီးရထားသည် ခရီး
သွားရန် အခိုးတလူလူထုတ်၍ နေလေ၏။ ရန်ကုန်က ပြည်သို့ သွားသော
စာပို့ရထားသည် လက်ပံတန်းလမ်းခွဲဘူတာသို့ ထိုး၍ရပ်လိုက်လျှင် ခရီး
သည်အချို့သည် သာရဝေါရထားပေါ်သို့ တက်လျက်ရှိကြရာ၊ အသက်
၂၀-ခန့် ဗိုလ်ကပြားနှင့်တူသည့် လူရွယ်တစ်ယောက်သည်လည်း ဒုတိယ
တန်းတွဲထဲသို့ တက်လျက်ရှိလေ၏။ သာရဝေါဘူတာသို့ ရောက်၍ ကူးတို့
သင်္ဘောသည် ဟင်္သာတဘက်သို့ကူးသောအခါ စိတ်များလေးလံလျက်
မျက်ရည်ဝိုင်းကာ မိမိမြို့ဆီသို့ မျှော်မှန်းလျက်ရှိနေလေသော ဗိုလ်ကပြား
မောင်မျိုးချစ်ပင် ဖြစ်၏။

ကူးတို့သင်္ဘောသည် ကုန်းဘောင်နှုတ်ကာ ဟင်္သာတဘက်သို့ ကူးရာ

အသွားနေသည်ဟုပင် ရေထဲသို့ လက်ပစ်ကူး၍သွားချင်၏။ သဘော ဆိုက်ကပ်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် . . . ။

“ဟောဟိုမယ်ပါ သားပဲ မျိုးချစ်ရေ၊ မောင်မျိုးချစ်ရေ” ဟု ခေါ်သူက ခေါ် ကုန်းပေါင်တိုး၍ သဘောပေါ်သို့လာသူကလာနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်း မိတ်သင်္ဂဟနှင့် မိခင်တို့လာရောက် ကြိုဆိုကြလျက် မိမိ၏မိခင်မပါလာ သဖြင့် မိမိတွေးထင်သည့်အတိုင်း ဟုတ်မှန်ပြီဟု သဘောပေါ်မှ ဆင်းရဲပြေ ကာ၊ အမေအမေဟု မိခင်၏လည်ပင်းကို တင်းကျပ်စွာဖက်၍ထားလေ၏။ မိခင်ကား ဟန်ဆောင်သော အပြုံးမျိုးဖြင့် ပြုံးလျက် “ငါ့သား နည်းနည်း ပိန်လာတယ်နော်၊ အသားတွေတော့ အပုံလတ်လာတယ်၊ မင်းအဖေလဲ လာကြည့်မဲ့ဆဲဆဲ စပါးတုန်ကင်း မှောက်တယ်ဆိုလို့ အဲဒီကိုလိုက်သွားတယ်” ဟု ပြောကာ ပစ္စည်းများကို သယ်သူက သယ်ကြလေ၏။ အိမ်သို့ ရောက်၍ ထိုင်မိကြလျှင်၊ “ကိုင်းပါ အမေရယ် ကျွန်တော့်ကို ညာမနေပါနဲ့တော့၊ အဖေမရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား” ဟု ဆိုတက်သောအသံနှင့် မေးလိုက်ရာ၊ ဒေါ်သင်းမှာ မချုပ်တည်းနိုင်တော့သဖြင့် “ကိုထွန်းရေ ကိုယ့်သားပြန်လာ ပေါ့ ကြည့်လှည့်ပါဦး” ကိုထွန်းရဲ့ ဟု အော်ဟစ်ငိုကြွေးလိုက်ရာ မောင်မျိုး ချစ်မှာ မိခင်နှင့်အတူရော၍ ငိုကြွေးရရှာလေ၏။

“မင်းအဖေ လေးမျက်နှာက ဝယ်ထားတဲ့ စပါးတွေ သွားသိမ်းရာက ပြန်ကထဲက နေမကောင်းဘူးကွယ့်၊ နို့ပေမဲ့ ငါ့သား စိတ်မကောင်းဘဲ နေရော့မယ်၊ ငါမမာကြောင်း စာမရေးကြနဲ့တဲ့၊ ရောဂါကလည်း တစ်နေ့ သက်သာနိုးနဲ့ ဘယ်တော့မှမသက်သာဘူး နောက်တစ်လလောက် ကြာတော့ဖြင့် မျိုးချစ်လူကလေးရေ၊ အဖေဖြင့် မငဲ့မျက်နှာ သေခါနီးကြည့် သွားရဘူးထင်ရဲ့လို့ မျက်ရည်တွေကျပြီး၊ အဲဒီညမှာပဲ သား-သားနဲ့ ခံညာဉ်ချုပ်ရတယ်။ ရက် ၄၀ လောက်ကြတော့ မင်းဆီက စိုးရိမ်တဲ့ အကြောင်း စာရတယ်၊ အားလုံးကလဲ သေပြီးတဲ့လူမှာ မထူးတော့ဘူး။ နို့မှာသာ ပညာသင်ပျက်လိမ့်မယ်ဟု ပြောကြတာနဲ့၊ မငဲ့ဆီ စာကိုတော် အောင်ရေးထည့်နေရတယ်၊ အမယ်လေး ကိုထွန်းရဲ့ ကိုယ့်သားကြီး ပြန်လာ ခဲ့တော့” ဟု အော်ဟစ် ငိုကြွေးပြန်သဖြင့် ယောက်မလုပ်သူက “အို-မသင်း သူကလေးစိတ်မကောင်းအောင် မလုပ်ပါနဲ့” ဟု ဝင်ရောက်ပြောဆိုမှ ရင်ကို

လက်နှင့်ဖိကာ အင်္ဂါရပ်သွားလေ၏။

တော်တော် အေးချမ်းသောအချိန်၌ မောင်မျိုးချစ်သည် မိမိမိခင်ဆုံးပြီး သည့်နေ့အက် ပစ္စည်းအင်အား အခြေအနေကို မိခင်အားစုံစမ်းရာ မိမိ စိတ်ကောင်းအောင် သင့်တော်ရုံမျှပြောသဖြင့် အတွင်းသိ သားချင်းများကို စုံစမ်းသောအခါ စပါးရှုံးသည်ကတစ်မျိုး၊ လူမမာကုသရသည်က တစ်မျိုးကြောင့် လယ်ဧက ၅၀၀-လောက်နှင့် အိမ်တွင်းပစ္စည်းတို့မှာ ကုန်ခန်းသွားကြောင်း။ နေသောအိမ်ကိုပင် တစ်သောင်းနှင့် ချစ်တီးထံ ပေါင်နှံထားရကြောင်း၊ အတိုးကလဲ တစ်ကျပ်ခွဲတိုးဖြစ်သဖြင့် တစ်လအတိုးငွေ ၁၅၀ လောက်ကိုပင် အတော်ကြံဖန်ပေးရကြောင်းများကို သိရလေလျှင် များစွာယူကျုံးမရ ဖြစ်ရလေ၏။

ဟယ် . . . ယောက်ျားပဲ၊ ငါလည်းပညာနဲ့လူပဲ ဘာပူစရာရှိသလဲ၊ ငါကြံရာမှာပေါ့ဟု မိမိကိုယ်မိမိ အားတင်းကာ မိခင်ကိုလည်း အမေဘာမှမပူပါနဲ့ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ရင် အနည်းဆုံး လခ ၂၀၀-ကျော်ကစမှာ ဆေးရုံမှာ ၂-နှစ်လောက် လက်တွေ့ကုသပြီး၊ ကိုယ့်ဆေးဆိုင်နဲ့ ကိုယ်ဖွင့်ပြီး ဆေးရောင်း ဆေးကုလုပ်ရင်၊ တစ်လ ၅၀၀-၁၀၀၀-ဝင်နိုင်တယ်ဟု အားပေးစကားပြောကြားလျက် ရှိလေ၏။ မကြာမီအတွင်းလည်း ပုသိမ်မြို့ ဆေးရုံကြီးတွင် လက်ထောက်ဆရာဝန်အဖြစ်နှင့် ခန့်စာရရှိရာ၊ မိခင်ကိုလေလိုသော်လည်း ဒီအိမ်ကြီးကစွန့်ပြီး ဘယ်မှမလိုက်လိုဟု ငြင်းပယ်သဖြင့် မိမိတစ်ယောက်တည်း ပုသိမ်သို့ အလုပ်လုပ်ရန် ထွက်ခွာပြန်လေ၏။

ပုသိမ်မြို့သို့ရောက်သောအခါ အသည်ကြီးရပ်ရှိ ကျောင်းနေဘက် အိပ်ထောင်သည် တစ်ဦး၏အိမ်တွင် ထမင်းလခအတင်းပေးလျက် အိပ်စားနေ၍ အလုပ်ချိန်မှ ဆေးရုံသို့ သွားလေ၏။ လူတစ်ကိုယ်၌ထူးချွန်သောပညာတစ်ခုခု ရှိမြဲဖြစ်သည့်အတိုင်း မောင်မျိုးချစ်မှာ ခွဲစိတ်ကုသသော ပညာနှင့် လူပျိုအပျိုများတွင် စွဲကပ်တတ်သောရောဂါများတွင် အလုပ်ရည်ရင့်၍ လက်တွေ့များသော ဆရာဝန်များပင် ချီးမွမ်းလောက်အောင် ကျွမ်းကျင်တတ်စွမ်းလေ၏။ ၎င်း၏ရည်ရွယ်ချက်၌ ပျိုမျစ်သောအချိန်တွင် ကျန်းမာရေးသည် အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်၏။ ပျိုမျစ်သောအချိန်ကမှ ကျန်းမာရေးမရရှိလျှင် ဧရာခရွယ်သို့ရောက်သောအခါ အင်္ဂါတစ်ခုခုမျို့တဲ့ အသက်

သေကြောင်းများကိုစဉ်းစားမိသဖြင့် ပျို့ရွယ်သူတို့၌ ဖြစ်တတ်သော ညောင်းကျ၊ ဒုလ္လာပါဒရက်၊ မီးယပ်စသည့် ရောဂါအခြေအမြစ် ကုနည်း-သနည်းများကို အထူးလေ့လာခဲ့သည့်အပြင် အိန္ဒိယမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေသော ဟိန္ဒူကုနည်းကျမ်း၊ မြန်မာသမားတော်တို့ ကုထုံးများပါ အချိန်ရတိုင်း လေ့လာခဲ့လေ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း တစ်လိုင်းချောင်း၊ သဘောကျင်း၊ ကန်ကုန်း၊ ပတောက်ချောင်းစသည်၊ ပုသိမ်မြို့မှ ဒီစတြိတ် အတွင်းရှိ သာပေါင်း၊ ပေတော၊ ကျုံပျော်၊ ငါးသိုင်းချောင်း၊ ကျောင်းကုန်း စသောမြို့များသို့ တစ်နှစ်အတွင်း ကျော်ကြားပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

မောင်မျိုးချစ်သည် မိမိရရှိသော လခထဲမှ မိမိကျေးဇူးရှင်ကြီးထံ တစ်လလျှင် ၂၀ဝိ-ကျမှန်မှန် တင်ပို့လျက် ဆေးရုံချောင်သော ရက်များတွင်လည်း ဟင်္သာတသို့သွားရောက်၍ မိခင်ကြီးအား ကြည့်ရှုမြဲဖြစ်လေ၏။

ရင်း၏စိတ်၌ ကျေးဇူးရှင်များ တာဝန်ကိုကျေကုန်အောင် ဆပ်ရန်နှင့် မိမိကြီးပွားရာကြီးပွားကြောင်း အတွက်သာ စိတ်စိုက်အာရုံပြုလျက် စာပေဟုသုတတို့ကိုလည်း တိုးတက်ဆည်းပူးလျက်ရှိသောကြောင့် အိမ်ထောင်ရေး အပျော်အပါးစသည်တို့ကို ဂရုမစိုက်နိုင်အောင် ဖြစ်၍နေလေ၏။

သို့ရာတွင် ဘောလုံး-ခြင်းလုံး-တင်းနစ်စသော ကျန်းမာရေး ကစားခြင်းများကိုကား၊ အထူးဝါသနာပါသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း၊ ထင်ရှားသော ကစားပွဲဟူသရွေ့၌၊ မျိုးချစ် မျိုးချစ်ဟူသော နာမည်သည် ထင်ရှားလေ၏။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အိမ်ရှင်မောင်လှသောင်းမှာ စပါးပွဲစားဖြစ်၍ ခေတ်ကာလက စားပွဲများကို ဝါသနာပါသူလည်း ဖြစ်သဖြင့်၊ မောင်မျိုးချစ်နှင့် ဘက်၍နေလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အားလပ်သောအချိန်၌ မောင်မျိုးချစ်က သေသော၊ မောင်လှသောင်းက ဘင်ဂျီကိုကိုင်ကာ သီချင်းကြီး၊ သီချင်းခံ၊ လှပေါ်သီချင်းများကိုတီးကြသောအခါ အိမ်မှာ အတော်မြိုင်လျက် အိမ်နီးအချင်းများပင် အထူးကျေနပ်ကြဟန် လက္ခဏာရှိလေ၏။

တစ်ညနေ၌ မောင်မျိုးချစ်သည် အိမ်ရှေ့တွင် စာကြည့်နေရာ၊ မောင်လှသောင်းသည် အနီးသို့ရောက်လာ၍ “အိုင်ဆေး-ကိုမျိုးချစ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဆရာဝန်ကြီး မတည့်ကြဘူးဆိုပါလား၊ ဘာဖြစ်ကြလို့လဲ”

“ဟာ-ဒီအကောင်ကြီး အကြောင်းတော့ မပြောချင်ပါဘူးဗျာ၊ သူက

ဆရာဝန်သက်ရှည်တယ်လို့နေရာတိုင်းဆရာလုပ်ချင်တာချည်းပဲ၊ ပြီးတော့ အလွဲချည်းပဲ၊ ဒီအထဲ ၃၂၆ တို့ ၃၀၂-တို့အတွက် အစစ်ခံရတဲ့အခါ၊ အမှန်အတိုင်း မလုပ်ချင်ဘူး ငွေရရင်ရသလို လုပ်သွားတာပဲ၊ စပ်မိလို့ပြောရဦးမယ်၊ အရေးပိုင်ရုံးက စာရေးတစ်ယောက်က သူ့ဆီကို သွားပြီး ကျန်းမာရေးအတွက် ထောက်ခံချက်တောင်းတာကို စာရေးကြီးက လူပါးဆိုတော့ ငွေတစ်ပြားမှ မပေးဘူး၊ ဒါနဲ့ဗျာ အလွန်ဝပြီးကျန်းမာနေတဲ့လူကြီးတစ်ယောက်လုံးကို ဝမ်းတွင်းရောဂါခံ ရှိသတဲ့ ခွင့် ၆-လလောက် ယူပြီးဆေးစားမှသင့်မတဲ့ ဒီလိုညစ်တာဗျာ”

“ဒါဖြင့် ဟိုစာရေးကြီးမှာ ဝှက်ကျသွားမှာပေါ့ဗျာ”

“ဘာဝှက်ကျလိမ့်မလဲ၊ သူ့အကြောင်းသိလို့ ကျန်းမာတဲ့ လက်မှတ်ကို တောင်းတာ စင်စစ်လိုချင်တာက မကျန်းမာတဲ့ လက်မှတ်ကိုလိုချင်တာ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ခွင့်ယူချင်လို့ အရေးပိုင်ဆီ ခွင့်တောင်းတိုင်း မင်းကျန်းမာသားနဲ့ ခွင့်မပေးနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းငြင်းနေတာတဲ့ နောက်ဆရာဝန်ဆီက မကျန်းမာဘူးဆိုတဲ့ လက်မှတ်ကို တင်ပြတဲ့အခါ အရေးပိုင်က ရယ်တာပေါ့ ကျွန်တော်တော့ နယ်ပြောင်းရင် ပြောင်းရရော ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း အလုပ်ထွက်မယ်လို့ စိတ်ကူးတာပဲ . . . ”

“ဟုတ်တယ်၊ အလုပ်ထွက်လိုက်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျားပညာနဲ့ လူပဲ ကိုယ့်ဆေးဆိုင်ကလေးနဲ့ ကိုယ်ဖွင့်နေရင်၊ ဒီထက်ကြီးပွားမှာပဲ၊ ဒါထက်ခင်ဗျား အရွယ်ဟိုင်းပြီး ဧရာပိုင်းကျမှဖြင့်၊ မြာမဒီချောချောကိုသဘောကျရွေးယူနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုနေအခါက. . . ”

“အို-ဒါတွေပြောမနေပါနဲ့ ကျွန်တော်အသက် ၃၀ ကျော်မှ အိမ်ထောင်ပြုမယ်လို့ စိတ်ကူးတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်မယ်ဆိုရင် မယ်တော်ကြီးဟာ သိပ်အားငယ်သွားမှာပဲ”

“ဘာ အားငယ်စရာရှိသလဲဗျာ၊ ပညာနဲ့ လူပဲ မိန်းမယူတော့၊ ခင်ဗျားစရိတ်ဟာ အခုထက်တောင် အကုန်နည်းလိမ့်ဦးမယ်”

“ကျွန်တော်ဖြင့် စိတ်ကူးလို့မရပါဘူးဗျာ၊ ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော်ဆရာဝန်ဆိုတော့ မိန်းမတွေအကြောင်း သိပ်ပြီးသိတယ်၊ အချို့မိန်းမတွေဟာ ဖြီးကာလိမ်းကာနဲ့ နေကြပေမဲ့၊ မိန်းမတစ်ရာမှာ ၉၉-ယောက်လောက်

ဟာ ရောဂါနဲ့ မကင်းဘူးဗျ၊ အပြင်ပန်းသာ ဟန်ဆောင်နေကြတာ ဒါက ကျန်းမာရေးနှင့် ပြောရတာ ဒီပြင် လောကီ အနေနဲ့ဆိုရင် ကုတ္တိသျှတ္တရ အတိုင်း မိန်းမမျိုးရွေးပြန်တော့ အထက်တန်းစားမိန်းမမျိုးက ခပ်ရှားရှား၊ ဗေဒင်ကိန်းနဲ့ ရွေးရင်လဲ စန်းနဲ့ အင်္ဂါပူးတာ လာဘ်နဲ့စနေနဲ့ သမသတ် နေတာမှစတဲ့ လော်မာ ဖောက်ပြားတတ်တဲ့ ဇာတာတွေကမနည်းဘူး၊ အို ရှုပ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါတွေစဉ်းစားနေလို့ အကျိုးမများပါဘူး။”

“ခင်ဗျားဒီလိုသာ ကြေးများနေရင် တစ်သက်လုံးမိန်းမရမှာမဟုတ်ဘူး။”

“မရရင် ဒုက္ခငြိမ်းတာပေါ့ဗျာ၊ ကိုင်း-ဟောဟို သိန်းသိန်း ထမင်းပွဲ နဲ့ စောင့်နေတယ်”ဟု မောင်လှသောင်း၏ ဇနီးပြင်ဆင်ထားသော ထမင်းပွဲ ဆီသို့ နှစ်ယောက်သား ထ၍ သွားကြလေ၏။

မောင်လှသောင်းကား ပုသိမ်အမျိုးသားကျောင်းတွင် ၇-ဆင့်အထိ ပညာသင်ကြား၍ ၈-ဆင့်မှ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဝင်ရသည့်တိုင်အောင် မောင်မျိုးချစ်နှင့်အတူ ရန်ကုန်မြို့မနေရှင်နယ်ကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြား ပြီးသည့်နောက် မိဘရိုးရာဖြစ်သော စပါးပွဲစားအလုပ် လုပ်ကိုင်နေထိုင်သူ ဖြစ်လေ၏။ မောင်လှသောင်း၏ သားကလေး အပါမှာ ၃-ခါလည်သားမျှ ရှိသေး၍ အဖေအမေနှစ်ဦးစလုံး လူချောများမှ ပေါက်ဖွားထားသဖြင့် ပါးစုံ ကလေးများထွက်အောင် ဝမ်းလျက် လူမြင်တိုင်းချေခံရသူမရှိ ရပ်ရည် သန့်ပြန့် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် စကားပြော ခရာသူကလေးဖြစ်လေ၏။ စကားပြောမှာလည်း လုံးဝမပီသေးသည့်တိုင်အောင် လူရိပ်လူခြေအကင်း ပါးလျက် ရှိသဖြင့် မိဘနှစ်ပါးမှာ ရွှေတုံးရွှေခဲကလေးပမာ လွန်စွာယုယ ချစ်ခင်ကြလေ၏။ မောင်လှသောင်းက မောင်မျိုးချစ်ထက် အသက် ၂- နှစ်ခန့် ကြီးသဖြင့် လူကြီးများ သင်ထားသည့်အတိုင်း အပါက ဦးလေး ဦးလေးဟု ခေါ်ရမည့်အစား ဦးရေးဦးရေးဟု ခေါ်ကာ အလွန်ချစ်ခင်ကြလေ ၏။

ရွှေဖိစင်ဂေါ်၊ ရွှေမှီပင်ပေါ်၊ ကေသီဆင်တော်၊ ထူးလှဆန်းဆန်း၊ သင်း ကြိုင်ကြိုင်၊ ခိုင်ဖူးတံနှင့် ပန်းမြိုင်ခြေစုံခန်း၊ မြဲနန်းခိုကြယှက်ထွေး၊ ငှက်ကျေးအော်သံသည့် အော်ညံ၊ ဆင့်ကဲရင့်နွံကြလူသဏ္ဌာန် . . . အို သွမ်းစေ့၊ ဆွေးအောင်ဖန်၊ မိမာန်လေ ထောင်နေမဇွေရွှေကူး၊ ရွှေပုဏ္ဏား

ငွေယုန်လွှာကျီမင့်တာရာ၊ အာကာမှာလေ၊ သာခါကြယ်၊ မြကမြူး။

“ကိုလှသောင်း ဒီပတ်ပျိုးရေးတဲ့ အနောက်နန်းမြကလေးဟာ ပညာသိပ်ရှိတာပဲနော်ဟု” တယောကို ခဏချကာ စကားပြောလျှင်။

“အဲဒီအထဲမှာ “ရွှေဖီဇင်ဂေါ်”ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ကလေး ခင်ဗျား သဘောကျတယ် မဟုတ်လား၊ ဪလောကမှာ အပြောကြီးတဲ့ လူများ မျက်စိတွေ ပြိမှဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဣန္ဒြေဆောင်နိုင်တယ်ဆိုပေမဲ့ သတိထားနေတဲ့ လူများကတော့ ရိပ်မိကြတာပါပဲ”

ထိုအခါမှ မောင်မျိုးချစ်၏စိတ်တွင် သဇင်ပန်းများ ပန်၍အတော်ချောသော ၁၆-နှစ်ရွယ်ခန့်ရှိ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် မိမိတို့အိမ်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော သပ်ရပ်ခံ့ညားသည့် အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်သို့ အခြေအရံများနှင့် ဝင်၍လာစဉ်က မိမိစူးစိုက်၍ကြည့်မိပုံ တစ်ဖန် အဆိုပါမိန်းကလေးသည် အိမ်ပေါ်သို့ရောက်၍ အခန်းကူးနေသောအခါ မိမိအခန်းထဲမှ ချောင်းချောင်းကြည့်မိပုံတို့ကိုသတိရလာသဖြင့် . . . ။

“ဘာပြုလို့ သဘောကျရမှာလဲဗျ”

“ညနေကလေ. . .”

“ဘာညနေကလဲ၊ ခင်ဗျားတယ်ရှုပ်တဲ့လူ ကိုင်း ပတ်ပျိုးပြန်ဆက်ပြီး တီးကြပါစို့”ဟု တယောကိုကိုင်ရာ၊ မောင်လှသောင်းသည် တယောကို လှပြီး “နေဦး - ဆရာစကားပြောဦးမယ်၊ အဲဒါဘယ်သူလဲ သိရဲ့လား”

“ဘာပြုလို့မသိရမှာလဲ၊ ဟိုဘက်အိမ်က ဒုတိယအရေးပိုင်ရဲ့ သမီး မဟုတ်လား”

“ကိုယ့်လူမှတ်မိသားပဲ၊ ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ မိန်းကလေးများသိပ်ပြီး ထွားလွယ်တာပဲ၊ မနှစ်က ကလေးလိုရှိသေး၊ ဟောဒီနှစ်တော့ တကယ့် အဖို့ကြီးဖားဖား ဖြစ်လာလိုက်တာ၊ ဒီနှစ် ၁၁-တန်းဝင်တာပဲ အံ့ဩစရာကောင်းတာက ခင်ဗျားအိပ်တဲ့ အခန်းနဲ့ သူ့အခန်းနဲ့ ပြတင်းပေါက်ချင်း ယှဉ်နေတာပဲ၊ ခင်ဗျားတော့ ကော်မလားဗျို့ ကောင်မကလေးက ဗိုလ်တော့မဆန်ဘူး”

“မတော်ပါဘူး ဆရာ၊ အထက်လှမ်းမဲ့ အမျိုးတွေပါ”

“အို-ယောကျ်ားစကား ပြောစမ်းပါ၊ ဒီနေရာမှာအပါကို အောင်သွယ်

ခိုင်းပေတော့၊ အပါကို သူသိပ်ချစ်တယ်၊ ဟိုကောင်ကလည်း မမ-မမနဲ့ သိပ်လာတဲ့ အကောင် ညနေကပဲ သူ့မောင်ဖို့ဆိုပြီး အစောင့်တွေလက်ဆောင် လာပေးလိုက်တာ အထည်ဆန်းကလေးတွေ စုံလို့။”

“အသုံးမကျတာတွေ ပြောမနေကြပါနဲ့ဗျာ၊ တယောထိုးကြစို့။”

“နို့ခင်ဗျားသူ့ကို နည်းနည်းမှစိတ်မပြစ်မှားဘူးလား၊ ခင်ဗျား အုရား ဝှုး”

မောင်မျိုးချစ်မှာ လိမ်၍လည်းမပြောတတ်သဖြင့် ပြုံး၍ နေလေ၏။

အချိန်သည်ကား၊ ၇-နာရီထိုးပြီခါစပင် ရှိသေးရာ အပါသည် သူ၏ မိခင်နှင့် မော်တော်ကားငယ်ကလေးကို သော့ပေးခိုင်းကာ ကစားနေရာမှ ချောကလက်ကို တစ်ဖက်ကကိုင်ပြီး မောင်မျိုးချစ်တို့နေသော အခန်းဆီ သို့ အပြေးကူးလာလျက်။

“ဦးရေး မမက သိပ်ချောတယ်နော်၊ ဦးရေး အချစ်ဖူးလား အပါတော့ တိပ်ချစ်တာပဲ ဘာကျူလို့လဲချို့တော့ အပါကို မုန့်ပေးတယ်ဗျ”ဟု ပြော ရာ၊ ထိုအခါမောင်လှသောင်းက အပါကိုလှမ်း၍ ဆွဲပွေ့ယူကာ “ဖေဖေ ပြောမယ်အပါ မင့် ဦးလေးကို မင်းချစ်သလား”ဟု မေးသဖြင့် အပါသည် ခေါင်းညှိတ်၍ ပြုံးရယ်ကာ မောင်လှသောင်း၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၊ မောင်မျိုးချစ်၏မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်နှင့် ခြေကလေးနှစ်ဖက်ကို တစ်လှည့် စီမြှောက်ချိန်မှီချိ လှုပ်ရမ်းလျက်နေလေ၏။

“မနက်ဖြန်ခါကျတော့ မင့်မမကို သူ့ အခန်းထဲခေါ်သွားသိလား”

“ခေါ်ပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲဗျ၊ အနောဖို့ မုန့်တောင်းရမှာလား . . .”

မောင်လှသောင်းသည် အသံထွက်အောင် ရယ်လျက်၊ “အမယ်လေး ဟဲ့သား၊ မဟုတ်ဖူးကွယ့်၊ မင့်မမကိုပြော ကျွန်တော်တို့ ဦးလေးဟာ လူပျို ကြီးပါ-သိပ်ရိုးတယ်၊ မမရယ် သူ့ကိုချစ်လိုက်ပါ ဦးလေးကလည်း ချစ်တယ် လို့ ပြောနော်- မှတ်မိလား . . .”

“ဦးရေးက ပိုက်ဆံပေးမှာလား”

“ပေးမှာပေါ့ကွယ်၊ ဦးရေးကမပေးရင် ဖေဖေက ပေးပါ့မယ်”

“ဘာများ ကလေးကိုချောခိုင်း နေကြတာတုန်း၊ လာဟဲ့အပါ။ မေမေ့ ဆီလာခဲ့ မင့်ဖေဖေက ဘာတွေသင်ပေးနေရတာလဲ”ဟု သိန်းသိန်းက

လှမ်း၍ ပြောလိုက်သဖြင့် အပါသည် မိခင်ဆီသို့ ဆင်း၍ပြေးလေ၏။

“မေမေ-မေမေ၊ ဖေဖေက ဦးရေးကို- မမကို”

စကားမဆုံးခင် မောင်လှသောင်းက မျက်နှာတစ်မျိုး ပြင်ခါ၊ အပါ-အပါဟုခေါ်ပြီး မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်သဖြင့် “မမဆီက ချောကလက်လေ အားကြီး ကောင်းတယ်” ဟု ကလေးနှင့်မလိုက် စကားလွဲပြောလိုက်ရာ၊ သိန်းသိန်းသည် ရယ်မောလျက်၊ “မင့်ဖေဖေက ဘာများသင်ပေးတာလဲ ကွယ့်”

“အထင်ပါဘူးဗျာ၊ အနော်မုန့်ကို တောင်းတာပါ”

“ကိုင်းဗျာ အဖေသားပဲ၊ အကဲသာ ခတ်ပေတော့ သိန်းသိန်း” ဟု မောင်မျိုးချစ်က လှမ်း၍ပြောပြီး သုံးဦးသားရယ်မောနေကြလေ၏။

နောက်တစ်ဖန် မောင်မျိုးချစ်နှင့် မောင်လှသောင်းတို့သည် သီချင်းများ ဆက်၍ တယောထိုးဘင်ဂျီတီးနေကြရာ၊ တစ်ဖက်ကအိမ်ကြီးမှ ပုလုကင်းလင်း-ပုခက်တွင်း၌ ဘယ်မင်း ဘယ်စိုး- ဘယ်လူမျိုးမှ၊ ခိုကိုးစိတ်ခိုင်တားမနိုင် . . . စသောမစိန်ဆင်နှင့် ဆရာထွန်းဖေတို့၏ နိဗ္ဗိန္ဒတေးထပ် ဓာတ်ပြားဖွင့်သံကိုကြားရသဖြင့် နားထောင်၍ နေကြပြန်လေ၏။

ဓာတ်ပြားတစ်ပြား ပြီးသောအခါ၊ ဓာတ်စက်သံရပ်၍ သွားလေရာ။

“ခင်တစ်ဦး ရယ်ကြောင့်-မရွှင်မြူးနိုင်ဘူး၊ တမင်ရူးရချည့်ကြော့မှူးရဲ့၊ ကေခိုင်ခိုင်၊ ခွေယိုင်ကာ စက်ရာခန်းမှာလေ၊ နွမ်းလျက်မှိုင်း . . .” လှသောင်းသည် ဘောလယ်လက်တန်းစင်ကာ၊ ဘင်ဂျီကိုအလယ်ကဖြတ်၍ တီးလိုက်ရာ။

မလုပ်ပါနဲ့ဗျ၊ ဟိုကကြားသွားမှဖြင့်”

“ခင်ဆိုတဲ့ တစ်လုံးထဲနဲ့တော့ နားမလည်နိုင်ပါဘူး” ဟု ရယ်မောပြောဆိုပြီးလျှင် အိပ်ရာသို့ အသီးသီးဝင်ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်ခင်း၌ အပါသည် သုံးဘီးဘိုင်စကယ်ကလေးကို စီးကာ၊ ခပ်သွက်သွက်နင်း၍ မြောက်ဘက်ဝင်းထဲသို့ဝင်၍ ပြေးသည်ကို မောင်မျိုးချစ်နှင့် မောင်လှသောင်းသည် အမှတ်တမဲ့ကြည့်၍ နေကြလေ၏။

တစ်ဖက်အိမ်က လူကြီးများမှာလည်း အပါကို များစွာ ယုယကြလေ၏။ အပါသည်ဒုတိယအရေးပိုင်၏သမီးခင်မြင့်၏လက်ကိုဆွဲကာ ဘာကို

ပြောလိုက်သည် မသိ၊ အပါကို ဖွဲ့ချီလျက် အိမ်ပေါ်သို့တက်ပြေးလေ၏။
မောင်မျိုးချစ်နှင့် မောင်လှသောင်းသည် မောင်မျိုးချစ်နေသော အခန်းထဲမှ
ချောင်း၍ နားထောင်နေကြလေ၏။

“မမ-အနော်တို့ဦးရေးကို အချစ်ဖူးလား။ ဦးရေးကလေး မမကို
အားကြီးချစ်တယ်တဲ့”

“အောင်မယ်-ငါ့ဘာများ လုပ်မလို့ပါလဲ အောက်မေ့တယ်၊ ကြည့်စမ်း
ဒီစကား မင့်ဘယ်သူကသင်ပေးသလဲ”

“ဖေဖေက ဖေဖေကလေး ဦးရေးကိုအားကြီး ချစ်တယ်ဗျာ . . .”

“ငါမေးတာပြောစမ်းပါ၊ မင့်ဘယ်သူကသင်ပေးသလဲ”

“အနော် ဦးရေးက လူဂျီကြီးဗျာ၊ အားကြီးရိုးတယ်တဲ့ ဂျ”(ကြိတ်၍
ရယ်မောသောအသံများကြားရပြီး)“ကိုင်းကွယ်မင့်ဦးလေးက ငါ့ကိုဘယ်
လိုချစ်တာတဲ့လဲ”

“တူညီကလေးလို ချစ်တာတဲ့ ဂျ”

မောင်မျိုးချစ်နှင့်မောင်လှသောင်းသည်လည်း ကြိတ်၍ရယ်ကြပြန်လေ
၏။ ခဏကြာလျှင် စကားသံများ တိတ်ပြီး အပါသည် စက်ဘီးကလေးနှင့်
အပြေးနင်း၍ “ဖေဖေ မမက ဦးရေးကို အသိဘူးတဲ့ဗျာ။ မင်းဒီလို ကျောရင်
မုန့်အပေးဘူးတဲ့ ဂျ” ဟု ပြောရင်းစက်ဘီးလှည့်ပတ်ကာ စီး၍နေလေ၏။
မောင်မျိုးချစ်မှာ အစပထမ၌ စိတ်မပါတပါနေရာ မောင်လှသောင်း၏တိုက်
တွန်းချက်အရ ကြံစည်ပါတော့မည်ဟု စိတ်ကိုဆုံးဖြတ်လေ၏။ သို့ရာတွင်
မည်ကဲ့သို့ ကြံစည်ရမည်ကိုကား လမ်းစရှာ၍ မတွေ့အောင် နေလေ၏။
မောင်လှသောင်းကလည်း နောက်မဆုတ်ရန်သာ ပြောင်သလိုနှင့် တကယ်
ပြော၍နေလေ၏။

အခန်း-၇

ငါသည် မြောက်မြားစွာသော မိန်းမပျိုကလေးများ၏ ၃၂ ကောဋ္ဌာသကို ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်ဆေးကုသခဲ့ရသူဖြစ်၏။ တရားသံဝေဂလည်း အလွန်ရခဲ့သူဖြစ်၏။ အပြင်ပန်း၌ သနပ်ခါး၊ ပေါင်ဒါတို့ဖြင့် ခြယ်လှယ်ပြုပြင်ထား၍ ကြည့်ရှုတင့်တယ်ဟန်ရှိသော်လည်း နံညှိပုပ်ဟောင်အနံ့ တထောင်းထောင်းနှင့် ရုပ်ဆောင်သောအပုပ်ကောင်တို့ကို အဘယ်နည်းအားဖြင့် ခင်တွယ်စရာရှိပါအံ့နည်း။ အကြောင်းမှာလည်း မိမိသည် ခြေဖဝါး လက်နှစ်လုံး ပခုံးလက်နှစ်သစ် အရွယ်ကတည်းက မွေးကျွေးသူတံသင်၊ ယခုအရွယ်တိုင်အောင်ပင် ပြုစုစောင့်ရှောက်လာသော မွေးသမိခင်၏ကျေးဇူးကလည်း မဆပ်ရသေးဟု အမျိုးမျိုးတွေးလျက်နေလေ၏။ အလျင်အမြန်မူကား မိမိသည် ပညာသင်ကြားရေးသာ အားစိုက်လာခဲ့သူ ဖြစ်သဖြင့် ချစ်ခင်ခြင်းသဘောတရားကို လုံးလုံးသတိမပြုခဲ့မိဘဲနေရာ ဒီအရေးပိုင်သမီးကျမှ ဘာကြောင့်စွဲလမ်းချစ်ခင်သလိုလို စိတ်များပေါ်ရသလဲဟု အခဲမကျေဖြစ်၍ နေလေ၏။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ကိုမျိုးချစ် ဘာများစဉ်းစားနေသလဲ၊ ဟန်လုပ်မနေနဲ့ဗျာ

စာကိုသာရေးပါ။ သူ့လက်ထဲရောက်အောင်တော့ ကျွန်တော့်တာဝန်ထားပါ။ “မကြိုက်ရင် ပြန်တယ်” ပေါ့ဗျာ။ . . ယောက်ျားပဲဟာ ရှက်စရာမရှိပါဘူး။ ခင်ဗျား ဘာစိတ်ကူးတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်”

“ကျွန်တော်အံ့သြနေတာက မနှစ်ကလည်း သူကလေးကို ဒီအိမ်မှာ တစ်လလောက်မြင်သားပဲ လုံးလုံးဂရုမစိုက်မိဘူး။ ဒီနှစ်မှပဲ ဂရုစိုက်ကြည့်မိတဲ့အခါ ကျွန်တော့်စိတ်ဘယ်နှယ့်ဖြစ်မှန်းမသိဘူးဗျာ”

“ဒါမျိုးဟာ ဘဝရေစက်ခေါ်တာပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း အဖေနှင့် စပါးဝယ်သွားရင်း ငါးသိုင်းချောင်းမှာ သိန်းသိန်းကိုမြင်ခဲ့တာပဲ။ နောက်မရရအောင် ကြံဖန်ယူတော့သူလည်း ဟန်သာလုပ်နေတာ ကျွန်တော့်ကို မေတ္တာတုံ့လှည့်ရှိတဲ့အကြောင်းပေါင်းရတော့ပြောပြတယ်”

“အဆင့်အတန်းက မတူလို့ သာပြီးခက်တာပေါ့ဗျာ”

“ဘာမတူရမှာလဲ၊ လောကမှာ ယောက်ျားထက် မိန်းမ မမြတ်ပါဘူး၊ ကိုင်း. . . စာသာရေးဗျာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်ကလည်း ရှက်တတ်ပါတီသနဲ့။ သူ့အဖေကြီးတိုင်မှဖြင့် ကျွန်တော်က ဒီလိုအထက်တန်းကျတဲ့လူတွေဟာ ဟန်ကြီးပန်ကြီးနိုင်လွန်းလို့ ဒီမှာနေတာ ၂ နှစ်ရှိတော့မယ်။ သူတို့နဲ့ သိတောင် မသိဘူး”

“ဒီလောက် မရိုင်းပါဘူး ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ရေးသာရေးပါ။ ဘယ်သူ့အပေါ်မှ တာဝန်မကျအောင် အပါကို ခိုင်းတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ရေးရတာပေါ့” ဟုဆိုကာ။

စာအားဖြင့် စွန့်စား၍ပေးရပါသည် နမ။

မောင်သည် နမကို များစွာချစ်ပါသည်။ မောင်ကဲ့သို့ နမလည်း ချစ်ခင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်သည်. . . ဟုရေးပြီးမှ “ရှေ့ဘယ်နှယ့်ဆက်ပြီး ရေးရမလဲ ကိုလှသောင်း. . .”

“ဪ ခက်ပါတီဗျာ။ မောင့်မှာ နမအတွက် တစ်ရက်မျှ မအေးရဘဲ ဆွေးရတက်ပိုပြီး အလိုလိုစိတ်ဖားလျက် စားမဝင်အိပ်မပျော်. . .”

“ဟာ. . . ကျွန်တော် ဒီလောက်မှ မဖြစ်သေးဘဲ။ ညာပြီး မရေးချင်ပါဘူး။ စဉ်းစားဉာဏ်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ရင် သိပ်ပြီးရယ်မှာပေါ့”

“နို့ . . ခင်ဗျားစာကိုပဲ ဆက်စမ်းပါဦး” နှမက မောင်ကဲ့သို့ မေတ္တာ တုံ့လှည့် ရှိ၊ မရှိ စာပြန်ပါ “ကိုင်း ဒီလောက်ပဲ တော်ရောပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျားသဘောအတိုင်း တိုတိုကလေးပဲ ကောင်းပါရဲ့။ သိန်းသိန်း ရေ အပါကော၊ အပါလူကလေးလာခဲ့စမ်း”

အပါသည် ကလေးကစားသော သေနတ်ငယ်ကလေးနှင့် ကျားရုပ်ကို ပစ်ပြီး ကစားနေရာပြေးလာ၍

“ဖေဖေ ကြည့်ရှုမ်း၊ အနော်ကျားကြီး ပစ်လာတယ်”

“အေးအေး ငါ့သားက သိပ်တော်တာပဲ” ဟု ကျောကို အသာအယာ လက်နှင့်သပ်ရင်း “ဒီမယ် ဟောဒီစာကို မင့်မမဆီသွားပေးချည်။ ဦးလေး ကပေးခိုင်းတာလို့ ပြော၊ ရောမုန့်ဖိုးတစ်မူး”

အပါသည် စာရွက်ခေါက်ကို လက်ကဆုပ်လျက် “ပြန်လာတော့ အပဲ ပေးရမှာဗျ” ဟု ပြောကာ အတင်းဆင်းပြေးလေ၏။ ခဏကြာလျှင် အပါ သည် ပြန်ပြေးတက်လာ၍ “ပေးခဲ့ဘိဗျ၊ အနော်ကို အပဲပေးမယ် ချို” ဟု တောင်းပြန်သဖြင့် ပိုက်ဆံတစ်ပဲ နောက်ထပ်ပေးရလေ၏။

“ကိုင်းဘယ့်နှယ်လဲ ကလေးများပေမဲ့ သူ့နေရာနဲ့သူ အသုံးမကျဘူး လား ကိုမျိုးချစ်၊ ဟန်ကျတာပဲဗျို့”

“ဟန်ကျမနေပါနဲ့ဗျာ ဟိုက ဘယ်လိုမှန်းမှမသိဘဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ဆေးရုံသွားဦးမယ်” ဟုပြောကာ ဆေးရုံသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဆေးရုံသို့ ရောက်သောအခါ ရင်ဘတ်ကို အဝတ်ဖြူအင်္ကျီရှည်ကာလျက် လူနာများ ကိုကြည့်ရှုကုသနေရာ မိမိတို့နံနက်ခင်းက စီမံလာသော ကိစ္စကို အမြဲစဉ်း စားနေသဖြင့် အမှားမှားအယွင်းယွင်းဖြစ်၍ နေလေ၏။ လူတစ်ယောက် ၏ အနာမှာ ညာခြေထောက်တွင် ကြပ်စည်းထားလျက် ယောင်၍ ဘယ် ခြေထောက်ကိုကိုင်ကာ ကြပ်ပြင်စည်းမည်လုပ်ရာ . . .

“မဟုတ်ဘူး ဆရာရဲ့။ အနာက ညာဘက်မှာ” ဟု ပြောမှ။

“အို ဘယ်ဘက်များ မန်းလိုက်သလားလို့ ကြည့်တာပါ” ဟု စကား ဖာ၍ ပြောပြီးလျှင် ဆေးများထည့်၍ နေလေ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် နားတွင်ပြည့် ယိုနေသော တောကလူတစ်ယောက်ကို နားဆေးပေးရန် ပြန်ကိုကိုင်တွယ် ပြီး နားဝသို့မတော့ဘဲ နှာခေါင်းဝသို့ တွေ့ကာ ပြန်ထဲကရေများကို နှာခေါင်း

ထဲသို့ သွင်းလိုက်ရာ လူနာမှာ တစွီးစွီးနှင့်ခေါင်းရမ်း၍ ချီမှ သတိရပြီး နားထဲသို့ သွင်းလေ၏။ ထိုနေ့သည်ကား လက်ထောက်ဆရာဝန်ကလေး စိတ်နောက်လာသည်ဟု ဆေးရုံကလူများက မှတ်ထင်၍ နေကြဟန်ရှိလေ၏။ ဆေးရုံက ညနေအချိန်တွင် ဆင်းခဲ့၍ အိမ်ပေါ်သို့လှေကားနှစ်ထစ် ကျော်တက်ခဲ့ရာ ခင်မြင့်မှာ မောင်လှသောင်း၊ သိန်းသိန်းတို့နှင့် စကားပြောနေသည်ကိုတွေ့ရှိသဖြင့် မျက်နှာမူကား မိမိ၏အခန်းထဲသို့ တောက်လျှောက် ဝင်သွားလေ၏။ အပြင်မှ. . .။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ရဲ့အစွမ်း ဘယ်လောက်ရှိသလဲလို့ စမ်းကြည့်ကြတာပေါ့”

“ဦးလေးသောင်းက စမ်းတယ်ဆိုရင် ဟုတ်သားပေါ့။ သူ့လက်ရေးနဲ့ ဘာလို့စမ်းမှာလဲရှင်၊ သူနဲ့ ကျွန်မ သိမှမသိဘဲ”

“သူ့ကို ဦးလေးသောင်းက အရေးခိုင်းတာပါခင်ရဲ့”

“အဲဒါ ဦးသောင်းလည်း ညာပြန်ပြီ။ တစ်နေ့က အပါရယ် ဦးလေးကို ချစ်ပါ။ ဦးလေးက ချစ်တယ်နဲ့ နှစ်ရက်လောက် ကြာလို့ မုန့်ပေးပြီး ချောမေးတော့ ဦးလေးသောင်းတို့နှစ်ယောက်သင်ပြီး လွှတ်လိုက်တာတဲ့” (အပါမျက်နှာကလေးများပျက်လျက်)။

“မမက မုန့်ပေးမယ် ချိုလို့။ အနော်မုန့်စားရအောင် ညာကျောဒါဂျ၊ အနော်ကို အတူကမှ အခိုင်းဘူး”

“ကလေးတော့ ဘာမှမသိတဲ့အရွယ်မို့ ရှိပါစေတော့၊ သူစဉ်းစားဖို့ ကောင်းတယ်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ ရုပ်ရည်ကလေးသနားကမား မိဘဂုဏ်ရှိန် ကောင်းတာသိပြီး ဒီမိန်းကလေးရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား အကျင့်စာရိတ္တ ဘယ်လိုရယ်မှ သေသေချာချာမသိဘဲ၊ ချစ်ကြိုက်တဲ့ စာပေးဝံ့တာ သိပ်အံ့ဩတာပဲရှင်”

“ဒါမှာတော့ ခင်ရဲ့စိတ်နေစိတ်ထား အကျင့်စာရိတ္တကို ဦးလေးသောင်း ပြောပြလို့ သူသိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဦးလေးသောင်း အပါကိုစမ်းတယ်ဆိုတာ အလကားပြောတာပေါ့၊ (မောင်လှသောင်းမှာ စကားပြန်မရချေ)ကိုင်းရှင်လူက ခင်ရဲ့ အကြောင်းအကုန်သိပြီ ထားပါဦး။ သူ့ကိုကျွန်မ မြင်ဖူးရုံသာရှိတယ်၊ ဘယ်

လိုလူစားမှန်းလည်းမသိ၊ မစုံစမ်းဘဲ အရမ်းချစ်ရမှာလား၊ သူနဲ့ ကျွန်မနဲ့ အသက်အရွယ်ချင်း ဘယ်လောက်ကွာသလဲ။ သူများလို ပုံရိုင်းရိုင်း အမဲ ရိုး . . . ဆိုတာတော့မပြောချင်ပါဘူး။ နောက်ကိုသာ ဒီလိုစာမျိုးကလေး နှင့် ပတ်သက်ပြီး မစပါစေနဲ့။ နောက်တစ်ခါစရင် ဖေဖေတို့နှင့်တွေ့မှာပဲ” ဟု မောင်မျိုးချစ်ကြားလောက်အောင် ပြော၍ဆင်းသွားလေ၏။

မောင်လှသောင်းသည် မောင်မျိုးချစ်အခန်းထဲက တော်တော်နဲ့ မထွက် လာသဖြင့် အခန်းထဲဝင်ကြည့်ရာ အိပ်ရာအထုပ်အပိုးများ ပြင်နေသည်ကို တွေ့၍ “ဒါက ဘာလုပ်လိုက်တာလဲဗျ ဘယ်နှလဲ . . .”

“ဟာ သိပ်ရှက်စရာကောင်းတာပဲဗျာ။ ရစရာရှိသေးရဲ့လား ဆိုသွား လိုက်တာ . . . သူတို့အိမ်နဲ့ နီးနီးကိုမနေချင်ပါဘူး”

“အို . . .တောင်ကြီးဖဝါးအောက် လှိုင်းကြီးလှေအောက်” ဆိုတာလို။ မိန်းမများလည်း ယောက်ျားအောက်ရောက်ရစမြဲပါ။ ဒီကလေးမက ဒီလိုပဲ အင်္ဂလိပ်စာတတ်လည်းဖြစ်၊ စိတ်ကလဲဆတ်ဆတ်မို့ ထင်ရာပြောတာပဲ။ ဘာဖြစ်ဖြစ်ဗျာ ဘာရှက်စရာရှိသလဲ။ ခင်ဗျားလို ဘီလပ်ပြန်ဆရာဝန်တစ် ယောက်ကို သူထင်သလိုပြောရင် နောက်ဆုံးသူမှားမှာပေါ့၊ ကျွန်တော့် အိမ်က ဘယ်မှမသွားရဘူး” ဟုဆိုကာ ထမင်းစားခေါ်သွားလေ၏။

ညအချိန်သို့တိုင်သောအခါ နေ့လယ်က အဖြစ်အပျက်များကိုပင် ပြန်၍ စဉ်းစားနေလေ၏။ အင်း- သူပြောတာလည်း မှန်တယ်။ မိန်းကလေး ဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားကလေးဖြစ်စေ၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်ဘာမှမသိကြရဘဲ အရမ်းကာရော ကိလေသာ ကွန့်မြူးပြီး တဏှာရူးတိုင်း ချစ်တဲ့အလုပ်ဆိုတာ ပညာအမြော်အမြင်ရှိတဲ့ လူများရဲ့ အလုပ် မဟုတ်ဘူး။ အို . . .မဟော်သခင်နှင့် အမရာဟာ လမ်းမှာတွေ့ရုံနဲ့ ချစ်ကြိုက်ကြတာပဲ။ မေတ္တာသာပဓာနပါ။ သူတကယ် မေတ္တာရှိ၊ မရှိသာ စဉ်းစားဖို့လိုတယ်။ သူ့ဖေဖေကို မတိုင်တာထောက်ရင် မေတ္တာမရှိနဲ့ဦး။ နည်းနည်းတော့ ငဲ့ကွက်တဲ့လက္ခဏာပဲ။ ဒီလို ငဲ့ကွက်တယ်ဆိုပြန်လည်း ငါ့ကို ငဲ့ကွက်တာမဟုတ်ဘူး။ ကိုလှသောင်းအိမ်မှာ နေတဲ့လူမို့ ကိုလှသောင်း ငဲ့ကွက်တာပဲ။ တော်ပြီတော်ပြီ မိန်းကလေးများသာဖြင့် ကိုယ်ကစပြီး ဘယ်တော့မှချစ်စကား ကြိုက်စကား သမီးရည်းစားစာ စသည်တို့ကို မပြော

တော့ဘူး။ မပြောတော့ဘူး။ မပေးတော့ဘူး။ ဒီလိုယောက်ျားကလေး
ကမစဘဲနဲ့လည်း မိန်းကလေးက အသေအလဲ ကြိုက်ဦး။ ဣန္ဒြေရှိတဲ့
မိန်းကလေးများဟာ သူတို့ကစပြီး လူပျိုစကား ပြောမှာမဟုတ်ဘူး။ အို
မိန်းမ မယူတာပဲ ကောင်းတယ်။ သူတို့ကို လုပ်ကိုင်ရှာဖွေကျွေးရ၊ ဆေးဝါး
ကုရ၊ တော်တော်ကြာ သားသမီးတွေ ရလာပြန်တော့ သူငယ်နာကုရ၊ ကြီး
ပြင်းလာရင် ပညာသင်ရ၊ အဝတ်အစား ပေးကမ်းထောက်မရ။ သားရေး
သမီးရေးပူပင်ရနဲ့” ဟု စပျစ်သီး စားချင်လျက် မစားရသော မြေခွေးကဲ့သို့
မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်ဖြေလျက်ရှိစဉ် ခင်မြင့်၏ကြည်လင်တောက်ပသော
မျက်လုံး၊ ပြေပြစ်စွာဆင်းသော နှာတံ၊ နီရဲသော နှုတ်ခမ်းပါးကလေးများ
ထင်ပေါ်လာသဖြင့် အသက်ပြင်းရှူကာ မိမိစိတ် မိမိအနိုင်နိုင်တင်းလျက်
အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သွားလေ၏။

မောင်မျိုးချစ်သည် မောင်လှသောင်းအား အားနာ၍ အိမ်ပြောင်းမနေ
သော်လည်း ခင်မြင့်တို့အိမ်ဘက်ကရှိသော ပြတင်းတံခါးကို အမြဲပိတ်ထား
လေ၏။ ခင်မြင့်ဟူသော အသံကိုစပ်၍မျှ မပြောတော့ချေ။ အိမ်ပေါ်မှ
အိမ်အောက်သို့ဆင်းသည်တိုင်အောင် ခင်မြင့်၏အိမ်ဘက်ဆီသို့ လှမ်း၍
မျှမကြည့်ချေ။ မောင်မျိုးချစ်သာမဟုတ်၊ ခင်မြင့်သည်လည်း အလျင်အခါ
က နေ့စဉ်ရက်ခြားအိမ်ထဲသို့ မဝင်သော်လည်း အိမ်ဝင်းပေါက်မှလာ၍
အပါကိုခေါ်မြဲဖြစ်ရာ ယခုအခါ၌ အပါသွားမှသာ ယုယုယယပွေ့ချီဖက်
နမ်းရှုပ်ခြင်းပြုလေ၏။ မမကို မင်းဦးလေးအကြောင်းပြောလျှင် မုန့်မပေးဘူး
ရိုက်မယ်ဟု ခြိမ်းခြောက်ထားလေ၏။ ဤကဲ့သို့ နေထိုင်၍ တစ်လလောက်
ကြာသောအခါ ညသန်းခေါင်ကျော် အချိန်လောက်တွင် မောင်လှသောင်း
၏အိမ်ဝင်းအပြင်မှ “ပွဲစားကြီး ပွဲစားကြီးတံခါးဖွင့်စမ်းပါဦး” ဟု အော်၍
ခေါ်သဖြင့် မောင်လှသောင်းသည် “ဘယ်သူလဲ” ဟုမေးရင်း အိမ်ပေါ်က
ဆင်းလေ၏။ “အရေးပိုင်အိမ်ကပါ၊ ဆရာဝန်လေးရှိတယ် မဟုတ်လား။
တစ်ဆိတ်လောက် မြန်မြန်ကြွပါတဲ့” လို့ အရေးပိုင်က အပင့်ခိုင်းလို့...”

“ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်ရယ်... အော့အန်ပြီးမှလို့...”

“ဟင်... ဟုတ်လား” ဟုဆိုကာ အိမ်ပေါ်သို့တက်ပြီး မောင်မျိုးချစ်၏

တံခါးကိုခေါက်ကာ “ကိုမျိုးချစ်. . .ကိုမျိုးချစ်” ဟုနှိုးလေ၏။

“ဗျာ . . .အိပ်မပျော်သေးပါဘူး။ တံခါးတွန်းလိုက်ပါ၊ ရပါတယ်
ရော့ ဟောဒီဆေးပုလင်းနဲ့ လိုက်သွားပြီး တိုက်လိုက်ပါ”

“ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိလို့လား”

“သိပါတယ်ဗျ. . . ကျွန်တော် ကြားသားပဲ။ ဟိုခင်းလို အော့အန်ပြီး
မှူးတာပါ။ ဒီဆေးသာ သွားတိုက်လိုက်ပါ”

“အို. . .မဟုတ်တာ လိုက်သွားဦးမှပေါ့၊ ကိုင်း လာလေ ကျွန်တော်
လည်းလိုက်ပါ့မယ်” ဟု အတင်းဆွဲခေါ်ပြီး အရေးပိုင်၏အိမ်ဘက်သို့ ကူး
ခဲ့လေ၏။

ခင်မြင့်မှာ အစေခံမကြီးနှင့် မင်းကတော်ဖြစ်သူက ရင်ကိုဖိလျက် အရေး
ပိုင်မှာ ပျာယာခတ်လျက် နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ မောင်မျိုးချစ်သည်
ကိုင်းတွယ်စမ်းသပ်ခြင်းမပြုဘဲ “ဟောဒီ ဆေးတစ်ခွက်သာတိုက်လိုက်ပါ။
၅ မိနစ်၊ ၁၀ မိနစ်အတွင်း သက်သာပါလိမ့်မယ်” ဟုပြောပြီး အသင့်ဆောင်
ခဲ့သော ဝိုင်ကလပ်တွင်ထည့်၍ မင်းကတော်အားပေးလေ၏။

“သမီး ဘယ်နှယ့်နေသေးသလဲ ခေါင်းမော့စမ်းပါဦး၊ ဟောဒီဆေး
ကလေးတစ်ခွက် သောက်လိုက်စမ်း” ဟု မင်းကတော်က တိုက်ပြီးနောက်
အိပ်ရာခေါင်းအုံးပေါ်သို့ ခဏလှဲ၍နေစေလေ၏။ မောင်မျိုးချစ်သည်
လူမမာကိုကျောပေးကာ မိမိအိမ်ဘက်သို့ ကြည့်၍နေလေ၏။

၁၀ မိနစ်ခန့်ကြာလျှင် လူမမာလည်း သက်သာလာသဖြင့် “ကိုင်း
နာရီဝက်လောက်ကြာလို့ ဆေးတစ်ခွက်ထပ်တိုက်ရင် ကောင်းကောင်း
ပျောက်လို့ အိပ်ပျော်သွားလိမ့်မယ်” ဟုပြောကာ ပြန်မည်အလုပ် အရေး
ပိုင်က စက္ကူခေါက်တစ်ခုကို မောင်မျိုးချစ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်မည်လုပ်ရာ

“အို နေပါစေ ဦးရဲ့၊ အိမ်နီးချင်းကူညီရမယ့် ဝတ္တရားပါ” ဟု လက်
ကာလျက် အတင်းဆင်းခဲ့ကြလေ၏။

နောက် ၁၀ ရက်ခန့်ကြာသောအခါ မင်းကတော်ကြီးသည် ဘေးထိုး
ရင်ကျပ်နာဖြစ်ပြန်သဖြင့် မောင်မျိုးချစ်ပင် သွား၍ကုပြန်လေ၏။ ဤကဲ့သို့
အကူးအသန်းရှိရာမှစ၍ ဒုတိယအရေးပိုင်မင်းကတော်တို့မှစပြီး ခင်မြင့်မှ
အပ အရေးပိုင်တစ်အိမ်လုံးနှင့် သိကျွမ်းလေ၏။ ၂ နှစ်ခန့် အိမ်နီးချင်း

ဖြစ်ပါလျက် အထွက်အဝင်မရှိ ဆေးကုရန်ကိစ္စနှင့် ခေါ်ရန်ရှိလျှင် ဆရာဝန်ကြီးကိုသာ သွားရောက်ခေါ်ငင်လေ့ရှိရာမှ မိမိအားခေါ်ငင်သည်ကို ထူးဆန်းသည်ဟု အောက်မေ့လေ၏။ စင်စစ်မှာကား ခင်မြင့်အတွက် အရေးဟကြီးခေါ်ရာမှ အဆက်ဖြစ်၍ သွားခြင်းဖြစ်လေ၏။ ခင်မြင့်တို့ အိမ်သို့ရောက်တိုင်း မင်းကတော်ကြီးမှာ ဖော်ဖော်ရွေရွေနှင့် ဧည့်ခံစကားပြောလျက် ဆေးကွမ်း၊ လက်ဖက်ရည်တို့ဖြင့် ပြုစုလေ၏။ ခင်မြင့်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော ကိစ္စကြောင့် မောင်မျိုးချစ်နှင့် မင်းကတော်နေသော ဧည့်ခန်းရှေ့ဖြတ်၍ အခြားတစ်ခန်းသို့ ကူးသွားလျှင် မောင်မျိုးချစ်သည် တစ်ဖက်သို့မျက်နှာလွှဲ၍နေလေ၏။ အချိန်လည်း ကြာကြာထိုင်လေ့မရှိ ရောဂါအဖြစ်အပျက် ဆေးဝါးအစားအစာနှင့် ပတ်သက်၍ လိုရင်းလောက်ပြောပြပြီး ပြန်ခဲ့သည်က များလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ မောင်သိန်းအောင် အိုင်စီအက်သည် အလုပ်သင်နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်အဖြစ် အလုပ်နှင့်ပြောင်းလာမည့်အကြောင်း စာရထားသဖြင့် မောင်မျိုးချစ်သည် ဘူတာရုံသို့ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဘူတာဝင်းသို့ ဝင်မိသောအခါ မိမိမတွေ့လိုသောသူများ ဘူတာတွင် ရောက်နှင့်နေသဖြင့် တခြားနေရာကစောင့်မည်ဟု ခြေနှစ်လှမ်းလောက် လှမ်းစဉ်။

“ဆရာဝန်ကလေး ဆရာဝန်ကလေး” ဟုခေါ်သံကြား၍ လှည့်လာပြီး “ဟင် မင်းကတော်ကြီးတို့ပါကလား ဘာကိစ္စနဲ့ကြွလာကြပါသလဲ”

“တူတစ်ယောက် အိုင်စီအက် ပြောင်းလာမယ်ဆိုလို့ လာကြိုတာပဲ” မင်းကတော်ကြီးနှင့်အတူ ခင်မြင့်လည်း အတူပါလာရာ ခင်မြင့်သည် မောင်မျိုးချစ်ကို မကြည့်ဘဲ အခြားဘက်သို့လှည့်၍နေလေ၏။

“ဆရာဝန်ကလေး ဘာကိစ္စနဲ့လာသလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ကိုသိန်းအောင်ဆီက စာရလို့ လာကြိုတာပါပဲ။ ဟော ရထားဝင်လာပြီ” ဟု ပြောကာ မီးရထားတွဲ ဒုတိယတန်းတွေကိုကြည့်ရှုလျက် နေကြလေ၏။

“ဟော ကိုမျိုးချစ် ကြီးကြီး ခင်ရေ” ဟုလူစုံအောင်ခေါ်ကာ ရွှေကိုင်းချက်မှန်၊ တုတ်ကောက်နှင့် လူတစ်ယောက်သည် ဒုတိယတွဲထဲမှ ဆင်းလာသောအခါ ကြိုလာသော သူများလည်း ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ခွန်းဆက်ကြလေ၏။ ထို့နောက် ‘လပ်ဂိပ်’လုပ်လာသော ပစ္စည်းများပါ ဂါတ်တွဲမှ

ထုတ်ယူပြီး ဒုတိယအရေးပိုင်၏အိမ်သို့ လာကြလေ၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်နှင့်တကွ စကားစပ်မိရာ ပြောဆိုနေရာမှ မောင်သိန်းအောင်က-

“ဒါထက် ကိုမျိုးချစ် ဘယ်အရပ်ထဲမှာနေသလဲ”

“ဟိုဘက်အိမ်မှာ”

“ဒါဖြင့် ဦးကြီးတို့အိမ်နှင့် ဝင်းချင်းဆက်နေတာပဲ၊ ဟန်ကျလိုက်တာဗျာ”

ထိုအတွင်း ကာဖီပွဲများရောက်လာသဖြင့် ကာဖီများသောက်ပြီးလျှင် မောင်မျိုးချစ်သည် မိမိအိမ်ဘက်သို့ ကူးခဲ့လေ၏။

မောင်သိန်းအောင် ရောက်လာမှ မောင်မျိုးချစ်သည် ခင်မြင့်တို့အိမ်ဘက်သို့ အကူးအသန်းများလေ၏။ ဒုတိယအရေးပိုင်နှင့်လည်း အတော်အကျွမ်းဝင်သဖြင့် ယခင်ကထက် ရောရောနှောနှောစကားများ ပြောဆိုကြသောအခါ အရေးပိုင်သည် မောင်မျိုးချစ်၏စကားပြော လိမ္မာပုံ၊ ဗဟုသုတများပုံတို့ကို အထူးကျေနပ်သဘောကျဟန် ရှိလေ၏။ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုနေသော ခင်မြင့်သည်လည်း တစ်ခါတစ်ခါ၌ မောင်မျိုးချစ်၏စကားကို စူးစိုက်နားထောင်ဟန်ရှိလေ၏။

တနင်္ဂနွေနေ့၌ မောင်မျိုးချစ်သည် အရေးပိုင်၏အိမ်အပေါ်ထပ် မောင်သိန်းအောင်နေသော အခန်းသို့လျှောက်လာပြီး မောင်သိန်းအောင်၏ အခန်းတွင်းသို့ခန်းဆီးကို မမဝင်ဝင်ပြုမည်အလုပ် အခန်းထဲမှ လူတစ်ယောက်ကလည်း ထွက်အလာ ရင်သားချင်း အင့်ခနဲ နေအောင်တိုက်မိမှ မောင်မျိုးချစ်၏ပါးစပ်က “ဟင်” ဟုထွက်သွားလေ၏။ ခင်မြင့်သည် စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုင်ကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းအမှုအရာနှင့် ထွက်သွားမည်လုပ်ပြီးမှ “ကိုကို သိန်းမရှိဘူး။ သဘောကျင်းခဏသွားတယ်။ အောက်ထပ်မှာ မေမေတို့ ရှိသားပဲ” ဟုပြော၍ ထွက်သွားလေ၏။

“အင်း.. မတွေ့ချင်တဲ့ လူချင်းမှ ရင်ချင်းအင့်ခနဲနေအောင် တိုက်တယ်။ ခင်တော့ သိပ်ရှက်သွားမှာပဲ။ အို မတော်တဆဖြစ်တာ ဘာရှက်ရာရှိသလဲ။ ရှက်လည်း မင်းအပူမဟုတ်ပါဘူး” ဟု မိမိကိုယ်ကို ပြောမိသလို စဉ်းစားလျက် အပျိုလူပျိုတို့၏ မရည်ရွယ်ဘဲ တွေ့ဆုံသည့် ဖိန်းခဲ

ရှိန်းခနဲနေပုံကို အာရုံပြုမိလေ၏။ နောက် မောင်သိန်းအောင်မရှိဘဲ သူတစ်ထူးအိမ်ပေါ်နေရန် မသင့်ဟု တွေးတောကာ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းပြီး လျှင် မင်းကတော်နှင့် စကားအနည်းငယ်ပြော၍ ပြန်ခဲ့လေ၏။

“ကိုမျိုးချစ် ခင်ဗျားကလည်း ဟိုဘက်အိမ်ကူးရတာနဲ့ ခြေတိုတော့ မယ်ကိုနောက်ပိုးကြီးရဲ့ မရှက်ဘူးလား” ဟု မောင်လှသောင်းက ဆီး၍ ပြောလိုက်ရာ။

“ဘာ . . . ဘာ ဘာလို့ရှက်ရမှာလဲ။ သူ့ သွားပိုးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မိတ်ဆွေရှိလို့ အလည်သွားတာပဲ။ ခင်ဗျားအတော်ရှော်တဲ့ လူပဲ။ လူတစ်ဖက်သားကို သိပ်အထင်သေးတဲ့လူပဲ။ ကျုပ်ကို ရန်စကားပြောတယ်”

“အကြောင်းပြောပြတာပါ။ သူ့မျက်နှာမှ မကြည့်ချင်လို့ ပြတင်းတံခါးတော့ပိတ်ထားတယ်။ သူ့အိမ်တော့ ခဏခဏကူးရင် ဟိုက ဘယ့်နှယ်ထင်မလဲ”

“တော်ပြီဗျာ နောက်မသွားတော့ဘူး” ဟု ပြောကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားပြီး စာကြည့်၍နေလေ၏။ စာထဲ၌ စိတ်ဝင်စားသဖြင့် ၃ နာရီခန့်ကြာ၍ သွားသော်လည်း စာအုပ်ကို မချသေးဘဲရှိရာ-

“ဒီမယ် ဒီမယ်” ဟု သာယာသောအသံကို ကြားရသဖြင့် မော့ကြည့်ရာမရဲတရဲဖြင့် စိတ်နှူးညှံသည့် သဏ္ဌာန်နှင့်

“ရှင် ဟိုထမင်းစားကောင်းတဲ့ ဆေးပေးမယ်ဆို”

“ဘယ်တုန်းက ပြောလို့လဲ၊ မရှိပါဘူး” (မျက်နှာထားနှင့်ပြောသည်)

“အို ကိုမျိုးချစ်က နောက်မနေပါနဲ့၊ ခင်က သိပ်ရှက်တတ်တယ်၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ စပါယ်ရှယ်တော်နစ်ပေးမယ်ဆိုတာ ပေးလိုက်ပါ” ဟု မောင်လှသောင်းက လှမ်း၍ပြောမှ တစ်စုံတစ်ရာတွေးသဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင် ဖော်စပ်အမည်ပေးထားသော တော်နစ်ဆေးပုလင်းကို ထုတ်ယူကာ ခင်မြင့်ကို မကြည့်ဘဲ “ရော့ အရင်ပေးထားတဲ့ ဝိုင်ကလာပ်နှင့် တစ်ခါသောက်ရင် သုံးပုံတစ်ပုံ ထည့်သောက်။ ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း သောက်” ခင်မြင့်သည် ကလေးပမာ ပုလင်းကိုလက်ကလှမ်းရင်း ခေါင်းညိတ်၍ အပြင်ခန်းသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

သိန်းသိန်းကဆီးပြီး “အဲဒါသာ ချင့်ရော၊ ခင်ရဲ့လူက ဘယ်လောက်

ရိုး၊ ဘယ်လောက် အ သလဲလို့၊ ဟသံတသားဇာတိ၊ ရန်ကုန်လည်း ၄၊
 ၅၊ ၈ နှစ်နေလာတာ။ ဒဗ္ဗလင်မှာဆိုရင် ၃ နှစ်လောက်ကြာတယ်၊ သူဟာက
 မိန်းကလေးက ရှက်ရမယ့်နေရာ သူကသိပ်ရှက်တာပဲ” ဟု တိုးတိုးပြော
 လိုက်လေ၏။ စင်စစ်ကား ခင်မြင့်သည် မောင်မျိုးချစ်အား ခပ်နာနာဆို
 သွားပြီးနောက် မောင်လှသောင်းနှင့် သိန်းသိန်း ၂ ဦးတို့တိုင်ပင်ပြီး
 သိန်းသိန်းက မောင်မျိုးချစ်က မခိုင်းဘဲအပြောခိုင်းလေဟန်နဲ့ မောင်မျိုးချစ်
 ၏ဂုဏ်သတင်းကို အမွမ်းတင်ကာ တစ်လခန့်နှုတ်နေရာက ခင်မြင့်သည်
 စိတ်ယိုင်၍ရဲလာခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။ မောင်မျိုးချစ်ကား ဆေးပုလင်းလာ
 ၍တောင်းသောအချိန်ကျမှ အနည်းငယ်ရိပ်မိ၍လာသောအခါ အင်း မိန်းမ
 ပိုင်းက နူးလိုက်ရင် မိန်းမဂိုဏ်းများပါစမြဲပါကလားဟု နေ့ခင်းက မောင်လှ
 သောင်းအား ခပ်ထန်ထန် ကလန်ကဆန်ပြောမိသည်ကို အားနာလျက်ရှိလေ
 ၏။

အခန်း-က

နောက် တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်လောက်ကြာသောအခါ ပုထုဇဉ်တို့ သဘာဝ
ကာမစ္ဆန္တနိဝရဏတရားတို့၏ အမှားမှားအယွင်းယွင်း ပြောင်းလဲတတ်သော
အခြေအနေအထွေထွေတို့ကို တစ်ယောက်တည်းအိပ်ရာခုတင်ပေါ်တွင်
စဉ်းစားလျက်နေရာ အပြင်ဘက်မှ သိန်းသိန်း၏စကားသံနှင့် . . .။ “သွားပါ
ခင်ရဲ့၊ သူမရှိပါဘူး။ ဆေးရုံထွက်သွားပါပြီ။ သူ့စာအုပ်များ အလွန်နှမြော
တဲ့လူ၊ ခင်ယူရင် စိတ်ဆိုးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အိပ်ရာခုတင်ဘေးမှာ
စားပွဲရှိတယ်။ အဲဒီစားပွဲပေါ်မှာ”

“စာအုပ် နှမြောတတ်သလား ကိုကိုသိန်းလိပ်ကိုး။ ကိုကိုသိန်းလည်း
အားကြီးနှမြောတယ်။ တစ်နေ့က ကိုကိုသိန်းမရှိခိုက် ခင်က သူ့အခန်းထဲ
ဝင်ပြီး စာအုပ်တွေ မွှေနေတုန်းအပြင်ဘက်က ခြေသံကြားလို့ ချက်ချင်း
ကပျာကယာထွက်တဲ့အခါ လူချင်းတောင် တိုက်မိတယ်၊ အို သူများအခန်း
ထဲ မသွားချင်ပါဘူး မမသိန်းရယ်၊ မမသိန်းယူပေးပါ”

“သွားသာသွားပါ၊ ဒီမှာ မမသိန်းမအားလို့ပါ”

ထို့နောက် ခြေသံရှုပ်ရှုပ်နှင့်ကြားသောအခါ မောင်မျိုးချစ်မှာ ဘာလုပ်

ရမည်မသိ။ အတွေ့ခံရကောင်းမလား။ ပုန်းရကောင်းမလား။ သိန်းသိန်းကလည်း ငါအိမ်ထဲရှိမှန်းသိရက်နဲ့ သက်သက်မဲ့နှောင့်ယှက်တယ်ဟု ညည်းရင်း ခြေသံလည်း နီးသည်ထက်နီးလာသဖြင့် အိပ်ရာခင်းကို စားပွဲဘက်သို့ ဆွဲချကာ ကပျာကယာခုတင်အောက်သို့ ဝင်၍ပုန်းနေလေ၏။

ခင်မြင့်မှာ စားပွဲဘေးတွင်ရပ်ကာ စာအုပ်များကို လှန်လှောရှာဖွေနေဟန် ရှိလေ၏။ မောင်မျိုးချစ်မှာ ခုတင်အောက်မှချွေးများကျလျက် တစ်ထွာလောက်ကြမ်းပြင်မှမြင့်နေသော အိပ်ရာခင်းအစအောက်မှ ချောင်းမြောင်းကာ ရေညှိရောင်စူရတီလုံချည်အောက်မှ ပေါ်ထွက်နေသော ခင်မြင့်၏ခြေချောင်းကလေးများကြည့်ရှု၍ နေလေ၏။ ဖြူဝင်းသောအသားတွင် သနပ်ခါး၊ ပေါင်ဒါလိမ်းကျံထားသည့်အပြင် ကျားခေါင်းရုပ်ကလေးတပ်ထားသော ရွှေခြေချင်းမှကျားမျက်လုံး ကျောက်နီစေ့နှစ်လုံးသည် မောင်မျိုးချစ်အား ပြောင်သကဲ့သို့ အရောင်ကလေးများ ထွက်လျက်ရှိလေ၏။ ဧကန္တသိန်းသိန်းက ငါ့ဖို့ အချက်ရှာပေးတာပဲ၊ ဒီနေရာ လူညံလုပ်နေရင် လာဘ်လွဲမှာပဲ။ ငါးကြော်မကြိုက်တဲ့ ကြောင်မိုက်လို့ ဖြစ်တော့မပေါ့ဟု သန်မာထွားကျွင်းသော လက်မောင်းကိုဆန့်ကာ ခင်မြင့်၏ခြေဖျားကလေးများကိုလှမ်း၍ ကိုင်လိုက်မည်အလုပ် ခင်မြင့်က ခြေထောက်ကို တစ်လှမ်းခန့် ခုတင်ဘက်သို့ တိုးလိုက်ရာ မြင်သွားပြီထင်၍ လက်ကိုရပ်လိုက်လေ၏။ ငါ့ကိုက သိပ်ပြီး အကြံနုတ်တာပဲ။ ငါ အပါတယ်။ ကိုယ်ထင်ပြလိုက်ရင်လည်း လန့်ပြီးအော်လိုက်ရင် အခက်ပဲဟု အသက်မှပြင်းပြင်းမရှူ ဝံ့အောင် အကြံရကျပ်၍နေလေ၏။

ခင်မြင့်သည် မိမိသဘောကျသော အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုစာအုပ်တွေရှိသည့် လက္ခဏာနှင့် တံခါးဆီသို့သွားရာ ဖွင့်၍ မရသဖြင့် “မမသိန်း မမသိန်း ကြည့်ပါလား.. .နောက်နေပြန်ပြီ” ဟု တိုးတိုးခေါ်ကာမရမှန်းသိလျှင် တံခါးကိုတွန်းလေ၏။ မောင်မျိုးချစ်သည်လည်း သိန်းသိန်းဖန်တီးပုံကို လုံးလုံးနားလည်လာသဖြင့် အရဲစွန့်တော့မည်ဟု သဘောပိုက်ကာ အိပ်ရာခုတင်ပေါ်သို့ အသံမကြားအောင် ထွက်၍ထိုင်လေ၏။ ခင်မြင့်သည် တံခါးကို တွန်း၍မရသဖြင့် စားပွဲဆီသို့ ပြန်လှည့်၍အလာ မျက်နှာချင်း ဆုံမိကြရာ နှုတ်သီးကလေးစူလျက် . . .

“ရှင်တို့က အပါးဉာဏ်မက်တာပေါ့လေ. . . တံခါးဖွင့်ရင်ဖွင့်၊ မဖွင့်ရင် မေမေတို့ကြားအောင် အော်လိုက်မယ်သိလား။”

“အပြင်ဘက်က ပိတ်ထားတာ၊ ဘယ်နှယ့်လုပ်ဖွင့်လို့ဖြစ်မလဲ”

သို့ရာတွင် ခင်မြင့်သည် မအော်ဝံ့ချေ။ အကြောင်းမူကား မိမိသည် လျှင် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အခန်းထဲသို့ ဆတ်ဆော့ကာ ဝင်သော ကြောင့်တည်း။

“အဲဒီကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ပါဦး။ စားပွဲပေါ်က စာအုပ်စားပါဦး၊ အဲလေ စပျစ်သီးတွေစားပါဦး။”

“မစားချင်ဘူး၊ ဘာလို့ထိုင်ရမှာလဲ”

“ရုပ်ကလေးက ချောရက်နဲ့ကွယ်. . . ခင်ကစိတ်ဆိုးတတ်လိုက်တာ”

“ဆိုးစရာ လုပ်တာကိုး”

“ခင်ကို ဘာမှမလုပ်ရပါကလား၊ သိန်းသိန်းကလည်း တကယ်လူမရှိဘူးမှတ်လို့ ပြောတာနဲ့တူပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ အပြင်က တံခါးပိတ်ရသလဲ၊ ခင်ပြောနေတာ သူကြားမှာပေါ့၊ ခင်ကိုများထိရင်လေ သိလား။”

“ကိုင်း ဒီလောက်ရှိတာ ဖယ်ဖယ် တံခါးဖွင့်ပေးမယ်”ဟု ခုတင်ပေါ်မှ တံခါးဆီသို့ ထလာလေ၏။ ခင်မြင့်သည်လည်း တကယ်မှတ်၍ ဆေးသို့ဖယ်ပေးရာ ခင်မြင့်၏ ကိုယ်ကလေးမှာ ရုန်းကန်ရင်း မောင်မျိုးချစ်၏ လက်ထဲသို့ ပါသွားလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ခင်မြင့်သည် မျက်ရည်ကလေးများလည်လျက်. . .

“ကိုကို အခုအပြောဖြင့် အားကြီးလွမ်းလောက်တာပါပဲ၊ နောက်တော့သာ ငါယောက်ျားဆိုပြီး ဖောက်ပြားရင် ဟောဒီက မိခင်မြင့် အသက်မရှိတော့ဘူးဟု မှတ်ပါတော့” ဟုဆိုကာ ငိုပြန်လေ၏။

“စိတ်ချပါခင် အလွန်ထက်သန်တဲ့ မေတ္တာစိတ်ဆိုတာ ကိုယ့်ချစ်သူ လက်ထဲရောက်ဖို့သာ ပဓာနထားပြီး အားတိုက်ပြုမှုတတ်တာမို့ အခုလို ကြုံမိပါတယ်။ စင်စစ်တော့ ရာသက်ပန်မဖောက်ပြားဘဲ သားမှတ်မှတ်၊ မယားမှတ်မှတ် ပေါင်းတာသာလိုရင်းပါ။ ကိုကိုအတွက်တော့ စိတ်ချပါ။ ခင်အတွက်သာ အရေးပိုင်သမီးမို့ အသက်က ၁၆ နှစ်အရွယ် ရပ်ရည်

ကလည်း သနားကမားဆိုတော့”

“ခင်ကို ဒီလိုမပြောနဲ့ကိုကို၊ ခင်ဟာ ကိုကိုကလွဲရင် ဒီတစ်သက်မယ် ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူး”

(ဤတဲ့သို့ ဒုတိယအရေးပိုင်၏ သမီးတစ်ယောက်သည် သာမန်လူများ ပြုမူသကဲ့သို့ဖြစ်ရသည်မှာ အိမ်နီးနားချင်းအဆက်အသွယ်ကို ယုံကြည်သောကြောင့်ဖြစ်ပေ၏။ မောင်လှသောင်းနှင့် သိန်းသိန်းမှာ အစိုးရဂုဏ်နှင့်မဟုတ်သော်လည်း ပစ္စည်းအင်အား အိမ်ရာအဆောက်အဦ အခြေအနေ အရေးပိုင်ထက်များစွာ မညံ့သောကြောင့်လည်း အဆက်အသွယ်ရှိကြခြင်း ဖြစ်ရာ မောင်မျိုးချစ်ကဲ့သို့ အရည်အချင်းရှိသူနှင့် ဆက်မိ၍ တော်သေး၏ ဟုဆိုရပေမည်။)

ထိုအတွင်း အပြင်ဘက်မှ ခင်ခင်၊ ကိုသိန်းအောင် ရုံးကဘာကိစ္စရှိလို့ ပြန်လာသလဲမသိဘူး။ မတော် ဒီဘက်ကူးလာမှဖြင့်ဟု သိန်းသိန်း၏ အသံကိုကြားမှ ချစ်သူနှစ်ဦးခွဲခွာကြလေ၏။

မောင်မျိုးချစ်သည်လည်း ဆေးရုံသို့သွားရာ တစ်နာရီနောက်ကျသဖြင့် ဆရာဝန်နှင့် စကားများရလေ၏။

“ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်တာ ၂ နှစ်ရှိတော့မယ်၊ ဒီတစ်ခါပဲ နောက်ကျဖူးတယ်။ ခင်ဗျားကျွန်တော့်ကို ပြောစရာမရှိဘူး။ ကိုင်းဗျာ ရှေ့လ အလုပ်ထွက်မယ်” ဟု အလုပ်ထွက်စာတစ်စောင် ရေး၍နေလေ၏။ တစ်နေ့လုံးလည်း မိမိတို့ချစ်တင်းနှောပုံနှင့် ခင်မြင့်၏ရှုပါရုံများ ပေါ်ပေါက်ကာ အမြဲစဉ်းစားရင်း ၃ နာရီခွဲသဖြင့် ဆေးရုံမှပြန်ခဲ့လေ၏။

“ကိုလှသောင်း ကျွန်တော်တော့ အလုပ်ထွက်စာတင်ခဲ့ပြီ”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ကောင်းပါတယ်ဗျာ လခစားအလုပ်ရတာ ဇယားမစီပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကြည့်ပါ၊ မနှစ်က စပါးတစ်ရာ ၁ဝိ လောက်ဈေးတက်တာ စပါး တစ်သိန်းလောက်စွန့်တော့ ဘယ်လောက်ဇယားစီသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ရိုးရာတော့ စပါးအလုပ်ပါပဲ။ အခုတော့ ငွေအားကလုံးလုံးမရှိဘူး။ ဆေးဆိုင်ကလေးများ ဖွင့်ပြီး ငွေကုရတော့မှာပဲ”

“ဒါလည်း ဇယားစီတာပါပဲ။ ကျွန်တော့်ဘက်က တာဝန်တော့ထားလိုက်ပါ”

“ဒီအထဲ ဟိုဟာက ခက်တာပဲ၊ သို့သော်လည်း သူကငယ်သေးလို့ ၂ နှစ်၊ ၃ နှစ် ဆိုင်းထားရင် ဟန်ကျကောင်းပါရဲ့။”

“မလုပ်နဲ့ ဆရာ ခုကာလ ယုံရတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်လက်ထဲ မြန်မြန်ရောက်အောင် ကြိုးစားမှပဲ ဖြစ်မယ်” ဟု အကျိုးအကြောင်းတိုင်ပင်ကာ မောင်မျိုးချစ်လည်း မိမိအခန်းဆီသို့ ဝင်သွားလေ၏။

နောက်တစ်လလောက်ကြာသောအခါ မောင်မျိုးချစ်သည် အလုပ်မှ ထွက်ကာ မောင်လှသောင်း၏အိမ်တွင်ပင် သံယောဇဉ်တစ်ခုကြောင့် ရက်တော်တော်ကြာအောင်နေထိုင်လျက်ရှိလေ၏။ အချိန်ရတိုင်းလည်း ခင်မြင့်နှင့်တွေ့ဆုံနှိုးနှောတိုင်ပင်ခွင့်ရသဖြင့် ခါတိုင်းထက် လွတ်လပ်ကာ အလုပ်ထွက်မိသည်ကို ဝမ်းသာလျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် တစ်သက်လုံးနေဖို့ အရေးကား အလွန်ကြီးလေးသဖြင့် ခင်မြင့်နှင့်တွေ့ဆုံသော အချိန်တစ်ချိန်၌ မောင်မျိုးချစ်ကပင် စ၍။

“ခင်ရယ် ကိုကိုတို့ ဒီလိုပျော်ပါးနေလို့ချည်း မပြီးသေးဘူး... ”

“အနဲ့ ဘယ်နှယ့်စီမံချင်သလဲ ကိုကို”

“ဪ ခင်ရဲ့ မိဘများဆီခွင့်ပန်ပြီး မိသားဖသားပီပီ တောင်းရမ်းလက်ထပ်ဖို့”

“ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ဆီများ ပြောဖို့ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူးပါနဲ့ကိုကို၊ သူတို့သိတဲ့နေ့ဟာ ခင်နဲ့ ကိုကိုနဲ့ ကွဲဖို့နေ့ပဲလို့ မှတ်ပါတော့”

“ဘာပြုလို့တုန်း ခင်ရဲ့ ကိုကိုလည်း ပညာနဲ့လူပါ၊ အလုပ်မရှိ၊ ပစ္စည်းမရှိ၊ ဂုဏ်မရှိမို့ သဘောမတူမှာစိုးလို့လား”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ခင်ချစ်ရင်မပြောပါနဲ့ ကိုကို။ အလုပ်အကိုင်ကလေးများသာကြံပါ။ အတူနေဖို့အရေး ခင်ကြံပါမယ်”

“ခင် ဘယ်နှယ့်ကြံမလဲ၊ ကိုကိုကို တိုင်ပင်ပါဦး”

“ခင်လည်း ဉာဏ်နဲ့ပဲ ကိုကို၊ နောက်တော့ ပြောပြမယ်”

“ခင်ရယ် ကိုကိုဖြင့် ပြောရင်းဆိုရင်း စိတ်မကောင်းတော့ဘူး။ ခင်က ခပ်ချောချာ မိဘဂုဏ်နဲ့ဆိုတော့ တော်တော်ကြာ အိုင်စီအက်တွေ ဘီစီအက်တွေနဲ့ မိဘများက အတင်းပေးစားမှဖြင့်...”

“အို... ဒီလောက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ခင်စိတ်ကို သူတို့သိကြပါတယ်။”

ဘာမဆို ခင်အလိုမတူဘဲ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ကြပါဘူး။”

“ကိုကိုတော့ ဒီလိုကြံထားတယ်၊ ကိုကိုတို့အိမ်နဲ့ မြေဟာ ခုနေခါ ရောင်းရင် အနည်းဆုံး သုံးသောင်းလောက် ရဦးမယ်။ ဒီတော့ အမေရဲ့ ကြွေးမြီအများဆုံးနှစ်သောင်းလောက်ဆပ်ရဦး။ ငွေတစ်သောင်းနှင့် ဆေးဆိုင်ဖွင့်၊ မြို့ရွာထဲဆေးလိုက်ကုရင် အဖျင်းဆုံး တစ်လ ၄၊ ၅၀၀ တော့ ကိုက်မှာပဲ”

“ကောင်းသားပဲ ကိုကို၊ ကိုကိုကိုသာ စိတ်ချပါရစေ။ ခင်ဟာ ကိုကိုကို ဘာမှမက်လို့မဟုတ်။ တောင်မသိ၊ မြောက်မသိ ပကတိအရိုင်းသက်သက် က ချစ်ခင်စွဲလမ်းလာတယ်ဆိုတာ ကိုကိုအသိပါပဲ”

“ကိုကိုစိတ်ကို ခင်လည်းသိပါလိမ့်မယ်။ ကမ္ဘာမြေပြင်မှာ ဟောဒီ ခင်ကလွဲလို့ စွဲလမ်းဖို့ရာ လုံးလုံးမမြင်ပါဘူး ခင်ရဲ့၊ ခင်ကသာ ငယ်ရွယ်သူဖို့ တော်တော်စဉ်းစားဉာဏ်ပေါက်လာတဲ့အခါ ကိုကိုကို ချစ်မိတာ မှားတယ်လို့ စိတ်အားပျက်မှာသာ စိုးရိမ်ရတာပါ”

“ဒါမတော့ လူချင်းတူပေမယ့် အသက်ရှူကွဲပါလိမ့်မယ်။ ခင်သဘောကတော့ ဘယ်မိန်းကလေးမဆို ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မချစ်ခင် မိမိက သေသေချာချာစုံစမ်းစစ်ဆေးပြီး ချစ်မိရင် မျက်နှာမများတာက ကောင်းတယ်လို့ အမြဲယူနေတာပဲ။ ပြီးတော့လည်း ခင်ဟာ ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးလို့ အောက်မေ့နေတာ။ ကိုကိုနဲ့ ဘဝရေစက်ကြောင့်သာတွေ့ရတာ၊ ကိုကိုကလွဲလို့ အိမ်ထောင်မပြုဘူးဆိုတာ ဘယ်နှစ်ခါရှိပြီလဲ။ စိတ်ချပါကိုကိုရဲ့” ဟုပြောကာ လူချင်းခွဲကြလေ၏။

မောင်မျိုးချစ်သည် မိမိထံသို့ ပေးပို့သော စာများကို ဆေးရုံသို့မပို့ဘဲ မောင်လှသောင်းအိမ်သို့ ပို့ပေးရန်မှာထားသည်အတိုင်း ခင်မြင့်ထွက်သွားပြီးနောက် ပို့စမင်းသည် စာတစ်စောင် လာရောက်ပေးသွားလေ၏။

စာအားဖြင့် အကြောင်းကြားလိုက်သည်။ သား မောင်မျိုးချစ်...

သားမောင်ထံမှ စာလည်းမရ၊ လူလည်းမရောက်လာသည်မှာ ၂ လခန့်ကြာပြီ။ ယခု မိခင်အနည်းငယ်မကျန်းမာသဖြင့် အမြန်လာရောက်စေလိုသည်။

လက်ရေးမှာ မိခင်၏လက်ရေးမဟုတ်သဖြင့် “ဪ... အမေ အမေ သားကလေးတစ်ယောက် စိတ်ပူမှာ အလွန်စိုးရိမ်ရှာတာပဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင် စာမရေးနိုင်လောက်အောင်ဟာ အနည်းငယ်မကျန်းမာတာတဲ့။ မိခင်တို့ ၏မေတ္တာတရားကြီးမားပုံကို တွေးတောကာ နေလေ၏။ နောက်မှ မောင် လှသောင်းအား အကျိုးအကြောင်းပြောပြတိုင်ပင်လျက် ခင်မြင့်ထံသို့လည်း စာတစ်စောင်ရေးခဲ့လေ၏။ နောက်တစ်နေ့နံနက် ၆ နာရီ ၄၅ မိနစ် အချိန် တွင်ထွက်သော ရထားသို့အမိလိုက်ကာ ဟင်္သာတသို့ ထွက်ခွာသွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မိမိတို့အဖြစ်အပျက်သာ စဉ်းစားလိုက်ပါသွားရာ နိဗ္ဗာန်ဘူတာရောက်မှ ဟင်္သာတရောက်ရန် ကြားတစ်ဘူတာသာလိုတော့ ကြောင်းကိုသိသဖြင့် ဟင်္သာတမြို့ဘက်သို့ စိတ်လည်လျက် ကျေးဇူးရှင် မွေးသဖေခင်ကို ကွက်ခနဲမြင်မိလေ၏။

မွန်းတည့်အချိန်၌ ဟင်္သာတသို့ဆိုက်ကပ်လျှင် ခြေလှမ်းစပ်သွက်သွက် နှင့် မိမိတို့အိမ်ဆီသို့လျှောက်ခဲ့လေ၏။ အိမ်ဝင်းသို့ဝင်မိလျှင် လှေကားဆီ သို့သာ မျက်စိစူးစိုက်လျက် အိမ်ပေါ်သို့ လှေကားနှစ်ထစ်ကျော်၊ သုံးထစ် ကျော် တက်ပြေးလေ၏။ အိမ်ပေါ်၌ အဆောက်အဦပရိဘောဂတို့မှာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ရှိသဖြင့် မိခင်နေကျ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ရာ အသက် ၃၀ ခန့်ဖြူဖြူ တုတ်တုတ်မိန်းမတစ်ယောက်သည် ကပျာကယာအိပ်ရာမှထပြီး “ဘယ်သူလဲ ဘယ်သူလဲ” ဟုမေးရာ...။

“အမေ... အမေ ကျွန်တော့်အမေဘယ်မှာလဲ၊ ဦးခေါင်းမှူးနောက် အက် ကွဲသောအသံနှင့်မေးမှ ယခင်မိန်းမသည် အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ဟန် နှင့်...။

“ဪ... မောင်ရင် ပွဲကတော်ကြီးသားဆိုတာလား၊ ပွဲကတော်ကြီး ဟိုဝင်းအဝင်ဝ အရှေ့ဘက်ကအိမ်ကလေးမှာရှိတယ်”

“ဘာပြုလို့ အိမ်ကလေးမှာ သီးခြားနေရသလဲ၊ ဗေဒင်ကိန်းခန်းအရ ပြောင်းနေတာလား” ဟုမေးရင်း စကားပြန်ကိုမစောင့်ဘဲ အတင်းဆင်းပြေး လာလေ၏။ အိမ်ကလေးပေါ်သို့ ရောက်လျှင် အစေခံမင်းနှင့် အိမ်နီးချင်း အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်သည် ဘေးကထိုင်လျက် လူမမာမှာ အိပ်ရာပေါ် တွင် စောင်းစောင်းကလေး အိပ်ကာ ချိုင့်၍နေသော မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ

စိန္တသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လျက် “လူကလေး လာပြီလား” ဟု လက်လှမ်းလျက်နေလေ၏။

မောင်မျိုးချစ်သည် မိခင်၏မျက်နှာနားသို့ ပါးကိုကပ်၍ ပေးလေ၏။
 ထို့နောက် ကိရိယာတန်ဆာများနှင့် စမ်းသပ်ကြည့်ရှုရာ မိမိ၏မိခင်မှာ
 ရောဂါကျွမ်း၍နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ မိမိ၏မိခင်မှာ အင်္ဂလိပ်ဆရာဝန်
 ဖြစ်စေ၊ မြန်မာဆရာဖြစ်စေ ကျကျနနခေါ်၍ကုသရသည်မဟုတ် ဆေးမြီး
 တိုများနှင့်သာ ကုသနေသည်ကိုတွေ့ရှိရသောအခါသာ၍ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ပြန်
 လေ၏။ မိမိယူဆောင်ခဲ့သော အစွမ်းဆုံးဆေးများကိုတိုက်လျက် ကြပ်မတ်
 ကုသရာ သား၏မျက်နှာကိုလည်း မြင်ရသည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့်
 အတော်သက်သာပုံရလျက် အိပ်ပျော်၍သွားလေ၏။ ထိုအခါမှ မဝင်းအား
 အကျိုးအကြောင်းမေးမြန်းကြည့်ရာ ကြွေးငွေများမှာ အိမ်ကိုပေါင်ထားသော
 ငွေတစ်သောင်းတွင်သာမဟုတ်၊ အခြားကလည်း ချေးယူရသေးသောကြောင့်
 မောင်မျိုးချစ်တင်ပို့သောငွေများကို အခြားကြွေးများအတွက် ပေးဆပ်ရ၍
 ချစ်တီးတိုးကို မှန်မှန်မပေးနိုင်ကြောင်း၊ နောက် ချစ်တီးက ဇာရီပျံ့လုပ်၊
 အိမ်ကိုလေလံတင် ရောင်းရာ ငွေနှစ်သောင်း ရရှိကြောင်း၊ တင်ရှိသော
 ကြွေးမြီများကို ဆပ်လိုက်သောအခါ လက်ထဲ၌ ငွေ ၂၀၀ ခန့်သာကျန်သဖြင့်
 အိမ်လေလံဆွဲသူများသနား၍ခွင့်ပြုချက်အရ အိမ်ကလေးဆောက်ပြီး နေ
 ထိုင်ရကြောင်း၊ သည်အကြောင်းများကို မောင်မျိုးချစ်စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုး၍
 မမှာကြားရကြောင်းများကို ပြောပြလေ၏။

“အနို့ဆွေမျိုးတွေ တစ်လှေကြီးရှိရက်နဲ့ ဘယ်သူမှမလာကြဘူးလား၊
 မဝင်းရဲ့။ ကြည့်စမ်းပါဦး ရိုင်းလိုက်ကြတာ”

“လာတော့ လာကြပါရဲ့၊ ညအိပ်ညနေ ဘယ်သူမှစောင့်ပြီး မကုကြ
 ဘူး။ ဖျားစတုန်းကတော့ တစ်ညတလေ အိပ်ကြတယ်”

“အင်း.. .ငွေ ငွေ ငွေ ငွေဟာ အရေးကြီးတယ်။ ငွေမရှိရင် ဆွေမျိုး
 မရှိဘူး။ ငွေရှိမှ ဆွေမျိုးရှိတယ်” ဟု မိမိကိုယ်မိမိပြောသလို ညည်းတွား
 နေရာမှ မိခင်အနား အသာအယာသွားပြီး ခြေလက်တို့ကို စမ်းသပ်ကြည့်
 ရှုလေ၏။ ဒေါ်သင်းသည် အနည်းငယ်လွန့်ပြီး လူကလေး ခွင့်ဘယ်နှစ်
 ရက် ယူခဲ့သလဲ” (မောင်မျိုးချစ်သည် မိခင်အားငယ်မည်စိုး၍ အလုပ်ထွက်

ကြောင်းစာမရေးသဖြင့် မသိရှာချေ)

“၁၀ ရက်ထဲယူခဲ့တယ်၊ အမေက အနည်းငယ် မကျန်းမမာဘူးဆိုလို့”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ငါ့သားဆေးကို စားရရင် အမေ ၃၊ ၄ရက်နဲ့ ထနိုင်မှာပဲ”

ထိုသို့ပင်ပြောသော်ငြားလည်း မိခင်ဖြစ်သူမှာ ဝေဒနာအပေါ် စိတ္တဇကဆင့်ထားသဖြင့် အကယ်၍ အသက်ချမ်းသာစေကာ အနည်းဆုံး ၃၊ ၄လ ကုရမည်ဟု ခန့်မှန်းလျက်ရှိလေ၏။

“ကျွန်တော့်ဆေးသာတိုက်ရရင် ဘာမှမကြောက်ဘူး အမေ။ ခဏကလေး ပျောက်မှာပါ။ အမေ ဘာစားချင်လဲ”

“ဘာမှ မစားချင်ပါဘူးကွယ်”

“အားရှိအောင် ဟောဒီ ဘာလီရေကလေး သောက်စမ်းပါဦး” ဟု အသာဖေးမထူကာ ဘာလီရေကို တိုက်လေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ကြပ်မတ်ကုသရာ ၁၀ ရက်ခန့်ကြာလျှင် ပွဲကတော်ကြီး ဒေါသင်းမှာ ထိုင်နိုင်ထိုင်နိုင်ဖြစ်၍ လာလေ၏။

မောင်လှသောင်းထံမှ မောင်မျိုးချစ်ထံသို့ စာတစ်စောင်ရောက်လာရာ မောင်မျိုးချစ်၏ မိခင်ကြီးရောဂါ အခြေအနေမည်သို့ရှိကြောင်း၊ ကျန်းမာရန် ဆုတောင်းကြောင်း အပါလည်း အနည်းငယ် နေမကောင်းရာ ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ကုသနေကြောင်းများပါရှိလေ၏။ တစ်ဖန် လွန်ခဲ့သော ၅ ရက်ခန့်က ရရှိထားသော ခင်မြင့်၏ထံမှစာကို ပြန်၍ဖတ်လေ၏။

ကိုကိုထံမှစာကို ခင်ဖတ်ရှုရရာ များစွာမှ စိတ်မကောင်းပါ။ ကိုကို၏ မိခင်သက်သာပြီဟု ကြားရ၍ ဝမ်းမြောက်ပါသည်။ ကိုကိုမှာ များစွာမအား။ စာရှည်ရှည်မရေးနိုင်သည်ကို ခင်သိပါသည်။ ကိုကိုနှင့် တာရှည်ခွဲရလျှင် ခင်ဘယ်လိုနေမည်မသိ။ ယခုဖြင့် မနေတတ်၊ မထိုင်တတ်အောင် လွမ်းဆွတ်ပါသည်။ ခင်မှာ ဘာဖြစ်သည်မသိ။ ငိုချင်သလို ရောဂါတစ်ခု ပေါ်ပေါက်နေပါသည်။ ကိုကို၏ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီး နောက်နောက်က ပျော်ရွှင်စွာနေရသည့်အကြောင်း စဉ်းစားမိသောအခါ အနည်းငယ်ပျော်ရွှင်သော်လည်း ရှေ့ရေးနောက်ရေးတွေးတောလိုက်လျှင် ဝမ်းထဲမှ လှိုက်လှိုက်

လဲလဲဖြစ်၍လာပါသည်။ ထင်ရာစွတ်၍ ပြုရမှာကလည်း မိဘဂုဏ်ကို အထူးငဲ့ရပါသည်။ သို့ရာတွင် အကျဉ်းအကြပ်တွေ့လျှင် စွန့်ရမည်ဟု စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်ပါသည်။ မိဘတို့မှာ သူတို့ရည်ရွယ်ထားသူတစ်ယောက် ရှိဟန်တူပါသည်။ သို့ရာတွင် ခင်စိတ်သဘောမတူဘဲ အတင်းလုပ်ကြမည် မထင်ကြောင်းကို ကိုကိုပြောဖူးပါပြီ။ ကိုကိုပြောဖူးတဲ့အတိုင်းလည်း အိမ်ကို ရောင်းပြီး ပုသိမ်မှာဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖွင့်စေချင်ပါသည်။ ခင်စိတ်မှာ ကိုကို နှင့် ယခုချက်ချင်း အတူနေချင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကိုကိုရော ခင်မိဘရော ကျေကျေနပ်နပ်ဖြစ်ဖို့ရာမှာ ကိုကိုတွင် ဂုဏ်တစ်ခုခုလိုရမည် ဖြစ်သည့် အတွက် အကြံပေးခြင်းဖြစ်ရာ၊ တခြား တစ်မြို့မှာနေလျှင် ခင်စိတ်မချနိုင်ပါ။ ကိုကိုကိုတော့ ခင်အားကြီးယုံပါသည်။ ခင်ယုံကြည်သည့်အတိုင်းလည်း ကိုကိုက ယုံကြည်ရာရောက်အောင်၊ တရားစောင့်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါ သည်။ ကိုကို၏မိခင် သက်သာလျှင်၊ ပုသိမ်သို့ ခဏဖြစ်စေ လာရောက်စေ ချင်ပါသည်။ ခင်ဆီက စာမရောက်ရင်တလွဲ မထင်ပါနဲ့ကိုကို။ ခင်မှာ စာကို လူကြီးတွေမသိအောင် ရေးရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ခင်မြင့်

မောင်မျိုးချစ်သည် စာဆုံးလျှင် ပုသိမ်သို့သွားရန် သင့်မသင့် ချိန်ဆ လေ၏။ မိခင်မှာ တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း အထူးသက်သာလာလျှင် ခဏဖြစ်စေသွားမည်ဟု ပိုင်းဖြတ်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ မောင်လှသောင်းထံမှ၊ အပါအသည်းအသန်ဖြစ်နေ၍ လာနိုင်ပါက လာပါဟု ကြေးနန်းရရှိရာ၊ မိမိတူအရင်းသဖွယ် အလွန်ချစ်ခင် သော ကလေးဖြစ်သဖြင့်။ မိခင်အား အကဲခတ်လေ၏။ မိခင်မှာလည်း ယခုအတိုင်းဖြစ်လျှင် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သက်သာဖို့သာရှိသဖြင့်၊ မိခင် အား အကျိုးအကြောင်းပြောကာ၊ ညနေ ၄-နာရီခန့်တွင် ထွက်သော မီးရထားနှင့် လိုက်ခဲ့လေ၏။ ည ၈ နာရီခွဲခန့်ပုသိမ်သို့ ရောက်သောအခါ မောင်လှသောင်း၏အိမ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်လာလေ၏။ ဝင်းတံခါးမှာ ခွင့် ထားလျက်ရှိသဖြင့်၊ အသာဖွင့်လျှက် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာရာ၊ ဆရာမကြီးနှင့်တကွ မောင်လှသောင်း၏ဆွေမျိုးသားချင်းများပါအိမ်တွင်ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သိန်းသိန်းမှာ သားကလေးကို မကြည့်ရဘဲ

နိုင်ဘဲ။ အပြင်ဘက်အခန်းတွင် ကြိတ်၍ငိုနေလေ၏။ မင်းကတော်ကြီးနှင့် ခင်မြင့်မှာ၊ အပါ၏ခြေရင်းမှ ထိုင်လျက်၊ မောင်လှသောင်းနှင့် ဆရာဝန်မှာ ခေါင်းရင်းကထိုင်လျက်၊ ရောဂါအခြေအနေကို တီးတိုးတိုင်ပင်လျက် နေကြဟန်ရှိလေ၏။ မောင်မျိုးချစ်သည်၊ သားရေအိတ်ကို မိမိအခန်းတွင် ထားကာ၊ အပါ၏ဘေးတွင်ထိုင်လေ၏။ မောင်လှသောင်းက . . .

“အပါ၊ လူကလေး၊ မင့်ဦးလေးလေ သိရဲ့လား၊ ဘယ်မလဲမင့်ဦးလေး” ဟု မေးလျက်ရှိရာ၊ အပါမှာ ခေါင်းကလေးကို ဘယ်တစ်လှည့်ညာတစ်လှည့်ရမ်းလျက် တစ်ခါတစ်ခါ လက်ကလေးများကွေးပြီး မျက်ဖြူမှာ အထက်သို့ လန်၍တက်သဖြင့် ဘဝင်ကြောကလေးကို အသာဖိထားရလေ၏။ မောင်လှသောင်းက မောင်မျိုးချစ်ကိုကြည့်ပြီး . . .။

“ခင်ဗျားသွားလို့ ၃-ရက်လောက်ကြာတဲ့အခါ၊ စက်ဘီးကလေးစီးနေရာက မိုးစွတ်လာတယ်၊ သူ့မေမေကလည်း ကလေးပူဆာလို့၊ နံသစုငှက်ပျောသီး ကျွေးလိုက်တာပဲ။ ဒါနဲ့ကလေးရွှေ့ကျပ်ပြီး တစ်စတစ်စ မမာရာက၊ အခုတော့ အကျပ်အတည်းတွေရတာပဲ”

ဆရာဝန်ကြီးသည် မောင်မျိုးချစ်အား ခေါ်မည်ကဲ့သို့ လုပ်ပြီးမှ၊ မောင်လှသောင်းအား ပြန်ဦးမယ်ဟု ပြောကာ အပြင်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။ မောင်လှသောင်း ပြန်ဝင်လာသောအခါ၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် “သူက ၁၀ နာရီလောက်ဆုံးဖြတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဒီလိုပဲ ဆုံးဖြတ်တယ်”

“အင်္ဂလိပ်ကုနည်းတစ်ဖက်တည်းနဲ့ဆို ဟုတ်မှာပေါ့၊ မြန်မာဆေးကျမ်းနဲ့ဆိုရင် သန်းခေါင်ကျော်ဆုံးဖြတ်ရလိမ့်မယ်” ဟုပြောကာ ဖျော်လင့်ချက်မရှိသော်လည်း သိန်းသိန်းအားရှိရန် “အို. . . ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သက်သာလာမှာပါ” ဟုပြောကာ ကိုယ်ဖိရင်ဖိပြုစုကုသလေ၏။

ခင်မြင့်တို့သားအမိမှာလည်း ရောက်ရှိနေသည်မှာ အတော်ကြာသဖြင့် မောင်လှသောင်းအား နှုတ်ဆက်၍ အိမ်ပေါ်မှ အစေခံများနှင့်အတူ ဆင်းသွားလေ၏။

မောင်မျိုးချစ်သည် ၂ နာရီခန့်ကြာအောင် ဂရုစိုက်ကုသခဲ့ရာ အပါသည် လည်၍လာပြီး ပါးစပ်ကလေးကို လက်ညှိုးနှင့်ပြလေ၏။

ရေပေးပါ ရေပေးပါဟု ပြောကာ ရေစက်များချ၍ ပေးလေ၏။ သိန်းသိန်းသည်လည်း အနားသို့ရောက်လာပြီး...

“လူကလေး မင်းဦးလေးဘယ်မှာလဲ သိရဲ့လား” ဟုမေးရာ အပါသည် မောင်မျိုးချစ်အား လက်ညှိုးကလေးနှင့်ပြသဖြင့် “ဟော ငါ့သား သက်သာပြီ၊ သက်သာပြီ” ဟု ကခုန်တော့မလို ဖြစ်လေ၏။ နာရီဝက်ခန့်ကြာပြန်လျှင် အပါသည် မောက်လာပြန်လေ၏။ ဝမ်းလည်းသက်လာပြန်သဖြင့် အောက်ခံအဝတ်ကိုယူ၍ ကြည့်ရှုရာ ပိတ်ဝမ်းနည်းနည်း အစိမ်းရောင်အနက်ရောင်များပါလာသဖြင့် မောင်မျိုးချစ်သည် သိန်းသိန်းမမြင်အောင် မောင်လှသောင်းအား ခေါင်းခါပြလေ၏။ လူ ၄၊ ၅၊ ၈ ဦးတို့မှာ ဆီမန်းမန်းသကဲ့သို့ တိုးတိုးစကားပြောကာ လူနာကိုသာ ဂရုတစိုက် ကြည့်နေကြလေ၏။ တိုင်ကပ်နာရီကြီးမှ ၁၂ ချက်ကျယ်လောင်စွာ တီးလေ၏။ ကလေးများကား ရင်ထဲကပူသည့် လက္ခဏာနှင့် ဘယ်ညာစောင်းလျက် ခေါင်းကလေးကို ရမ်း၍နေလေ၏။ တစ်နာရီထိုးခါနီး၌ သိန်းသိန်းသည် အနည်းငယ်ငိုက်၍လာစဉ် မောင်လှသောင်းနှင့် မောင်မျိုးချစ်နှစ်ဦးသာ ကလေးအား ဂရုစိုက်လျက် ရှိကြလေ၏။ ကလေးသည် လက်ကလေးများကို တစ်ဖက်စီကြလေ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ လက်ချောင်းကလေးများသည် ကွေး၍ကွေး၍သွားလေ၏။ မောင်မျိုးချစ်သည် ခြေဖျားမှခြေသလုံးကလေးအထိ စမ်းသပ်ပြီး ခေါင်းရမ်းပြလေ၏။ မောင်လှသောင်းသည် မျိုးချစ်ကဲ့သို့စမ်းကြည့်ပြီး မျက်ရည်ဝိုင်းလာလေ၏။ နောက်ထပ် နာရီဝက်ခန့် ကြာသောအခါ အပါသည် လူပြည်ကို နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းဖြင့် မျက်စိကလေးကို အထက်သို့တစ်ချက်နှစ်ချက်လှန်ကာ ငြိမ်သက်၍သွားလေ၏။ မောင်လှသောင်းသည် သိန်းသိန်းကိုနှိုးလိုက်ရာ သိန်းသိန်းသည် ရုတ်တရက်ထိုင်ပြီး အပါကိုကြည့်ပြီးနောက်။

“အမယ်လေး ကျုပ်သားအသက်မရှိပါဘူးတော့၊ အပါရေ လူကလေးရေ” ဟု အသံကုန်အော်လိုက်ရာ “ဟေ့ ဟေ့ သိန်းသိန်းသိပ်မအော်နဲ့ အမျိုးမလှဘူး” ဟု ပြောသဖြင့် ကြိတ်၍ငိုပြန်လေ၏။ မောင်လှသောင်းမှာလည်း “ရိုင်းလိုက်လေ လူကလေးရယ်၊ ဖေဖေတို့ကို သက်သက်ဒုက္ခပေးရအောင် လူကလေး လူလာဖြစ်တာပဲ” ဟု မျက်ရည်ယိုကာ ညည်းတွား၍နေလေ၏။

မောင်မျိုးချစ်မှာလည်း မျက်ရည်ခိုင်းလျက်ပင်...။

“ကိုင်း ကိုလှသောင်း အောက်လဲမရှိဘူး၊ ထုံးစံအတိုင်း ညတွင်းချင်း သင်္ကြာဟ်မှပဲ” ဟု ပြောကာ အပါ၏တောင့်တင်းနေသော ကိုယ်ကလေးကို ရေချိုး၍ပေးပြီးလျှင် အဝတ်သစ်ကလေးများနှင့် လဲ၍ထားလေ၏။

အပါအား သင်္ကြာဟ်ပြီး နောက်တစ်ရက်၌ မောင်လှသောင်း၏အိမ်တွင် အမေးအမြန်းလာရောက်သောသူများ အဆင်းအတက်ရှုပ်ထွေး၍နေလေ၏။ သိန်းသိန်းမှာကား မေးလာသူများအား သားကလေး၏လိမ္မာရေးခြားရှိပုံကို ပြောလိုက်သိုလိုက် အပူတိုက်ဇာတ်ခင်းကာ နေရှာလေ၏။ မောင်မျိုးချစ်မှာလည်း တစ်ညလုံးမအိပ်ရသဖြင့် တစ်နေ့လုံးလိုလို အိပ်၍နေလေ၏။ အိပ်ရာကနိုးလျှင် မောင်လှသောင်းနှင့်စကားပြော၍နေရာ မိမိ၏အဖြစ်အပျက်များကို အကုန်အစင်ပြောပြလေ၏။

“အဲဗျာ ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်တော် ကံတူအကျိုးပေးထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော့်မှာလည်း စပါးတွေက သောက်သောက်လဲစုံ့တာပဲ။ ဒီအထဲ အပါကဆုံးပြန်တော့ ဂဠုန်ထဲသာလိုက်သွားချင်စိတ်ရှိတော့တယ်။ နို့ပေမဲ့ ခင်ဗျားအားမငယ်ပါနဲ့။ ခင်ဗျား ဆေးဆိုင်ဖွင့်ဖို့လောက်တော့ ကျွန်တော်တတ်နိုင်ပါတယ်၊ ရည်ရွယ်လည်း ထားပြီးပါ”

“အို ဒုက္ခမရှာပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကြံပါ့မယ်၊ ဟော သိန်းသိန်းငိုနေပြန်ပြီ၊ သွားလိုက်ပါဦး” ဟု ပြောပြီးတစ်ယောက်တည်း ထိုင်ရစ်လေ၏။ တစ်ဖန် ခင်မြင့်တို့ အိမ်ဘက်သို့ကူးသွားရာ ခင်မြင့်နှင့်စကားမပြောရဘဲ အခြားလူများနှင့်သာ အချိန်ကုန်၍ ပြန်ခဲ့ရလေ၏။ မောင်လှသောင်းအိမ်၌ တွေ့ဆုံရမှာကလည်း မသင့်လျော်သဖြင့် အခွင့်ကိုသာစောင့်၍ ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ထိုနေ့ညဘက် စောစောအိပ်ရာဝင်ပြီးလျှင် နောက်တစ်နေ့ ဟင်္သာတပြန်မည်လုပ်ရာ မောင်လှသောင်းက “ခင်ဗျားအမေသက်သာရင် တစ်ရက်နေပါဦးလား” ဟုပြောသဖြင့် နေရပြန်လေ၏။ ထိုနေ့ ၁၁ နာရီခွဲခန့်အချိန်၌ ကြေးနန်းစာပို့သည် မောင်လှသောင်း၏အိမ်ပေါက်တွင် ရပ်ကာ “ဆရာဝန် ကိုမျိုးချစ်” ဟု မေးပြီး ကြေးနန်းစာတစ်စောင်ကို ပေးလေ၏။ မောင်လှသောင်းနှင့် နှစ်ယောက်သားပြိုင်တူ စာအိတ်ကို ခပ်သွက်သွက်ဖွင့်ပြီးဖတ်ကြရာ...။

“ဒေါသင်း ဆုံးပြီ။ အမြန်လာပါ မဝင်း” ဟုတွေ့သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင်မျိုးချစ်မှာ သတိလစ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ “ကိုမျိုးချစ် ကိုမျိုးချစ် သတိထားမှပေါ့ဗျာ၊ ဪတစ်ပူပေါ် နှစ်ပေါ်တွေ ပြန်ပါပြီဗျာ”

“ဟင်း အမေအမေ သားကလေး သိပ်ချစ်သိပ်ငဲ့တဲ့ အမေ၊ ရောဂါသက်သာ နေတာဗျာ၊ ဘာများအစားလွဲသွားလို့ပါလိမ့်မလဲ၊ သေမျိုးတွေ သေကြမှာပဲ ဝမ်းမနည်းလှဘူး၊ အခုတော့ ကျွန်တော့်အမေ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ သေရလို့၊ ကျွန်တော်ယူကျုံးမရ ဖြစ်တာပါပဲ” ဟုပြောကာ မျက်ရည်များ ဝိုင်းလာပြန်ရာ မောင်လှသောင်းကပင် ဖျောင်းဖျာပြောဆိုရလေ၏။

“ကနေ့ရထား မမိဘူးဗျာ။ နက်ဖြန် အစောရထားနှင့်လိုက်ပေတော့၊ ကျွန်တော်လည်း လိုက်မယ်”

“ဟာ မလိုက်ရဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလိုက်နဲ့တော့”

“ဘယ်မှာ ကျွန်တော်မလိုက်ဘဲ နေဖြစ်မလဲ။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းဟာ”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ မလိုက်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော့် ကူညီချင်ရင် ငွေတစ်ထောင်သာ ပေးနှင့်ပါ၊ နက်ဖြန်စာတိုက် ပတ်စ်နဲ့ ကျွန်တော်အပ်ထားတဲ့ ငွေတစ်ထောင်နဲ့ နှစ်ဆယ့်သုံးကျပ်ရှိတယ်၊ ထုတ်ယူပါ၊ လက်မှတ်လွှဲစာ ပေးခဲ့ပါ့မယ်”

“ရပါတယ် . . . စာတိုက်ကလည်း ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျားယူပါ”

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားငွေကို ကျွန်တော်မယူချင်ဘူး”

“ကိုင်းလေ . . . ခင်ဗျားသဘောပဲ၊ ဟိုဘက်အိမ် သွားပြောပါဦး” ဆိုသဖြင့် အရေးပိုင်၏ အိမ်သို့သွား၍ အကျိုးအကြောင်းပြောဆိုပြီး ပြန်ခဲ့လေ၏။ ညနေချိန်၌ ခင်မြင့်ရောက်လာသဖြင့် မောင်မျိုးချစ်ကစ၍

“နက်ဖြန်ခါ ပြန်ဦးမယ် ခင် . . . ကိုကိုသိပ်စိတ်မကောင်းဘူး”

“ခင်ကြားပါပြီ ခင်လည်းသိပ်ဝမ်းနည်းတာပဲ၊ ကိုကိုပြန်မှ သင်္ဂြိုဟ်ရမှာမဟုတ်လား။ ခင် ဒါကူညီပါရစေ”

(လက်ကာလျက်) “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင် . . . တော်ပါပြီ။ သင်္ဂြိုဟ်စရိတ်ရှိပါသေးတယ်။ နေပါစေခင်ရဲ့”

“အို . . . မဟုတ်တာ ကိုကိုကလည်း . . . ဒါ ခင်ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းပါ” ဟု ရာတန်စက္ကူငါးချပ်ကို မောင်မျိုးချစ်အိတ်ထဲသို့ အတင်းထည့်လေ၏။

“ကိုကို ဘယ့်နှယ့်စီစဉ်ထားသလဲ။ ပုသိမ်မှာ ဆိုင်ဖွင့်မယ်မဟုတ်လား။”

“ဟိုကျတော့ ကိုကိုစာရေးလိုက်မယ်.. အခုဟော့ ကိုကို ထိပ်သွေး ရောက်နေလို့ ကိုကိုစကား မှန်မှန်ပြောနိုင်မယ်မထင်ဘူး။”

ခင်မြင့်သည် မောင်မျိုးချစ်၏ နဖူး၊ နားထင်တို့ကို စမ်းသပ်ပြီး ကိုကို ခေါင်းကိုက်သလားဟု မေးလေ၏။ မောင်မျိုးချစ်သည် ခင်မြင့်၏ နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းသော လက်ကလေးကို ညင်သာစွာဆုပ်ယူပြီး “မကိုက်ပါဘူး ခင်ရဲ့၊ ခင်..” ပြောမည့်စကားများတစ်ဆိုနေသဖြင့် တံထွေးကိုမျှီချလိုက် လေ၏။

“ကိုကို ဘာပြောမလို့လဲ”

“ခင်ဟာ ကိုကိုကို သိပ်ခင်တယ်နော်”

“ဪ.. အသစ်လုပ်ပြီးမေးနေပြန်ပါပြီ၊ ခင်ရဲ့ခန္ဓာတစ်ကိုယ်လုံး အသက်ပါ အပ်နှင်းပြီးဟာပဲ”

“ဟိုကျမှ စာရေးလိုက်ပါ့မယ် ခင်ရယ်၊ ဒီဘက်လှည့်စမ်းပါ ခင်မျက် နှာကို ၀၀ကြီးကြည့်သွားစမ်းပါရစေ”

“အို.. ဘယ်အခါမဆို ကြည့်နိုင်တာပါပဲ ကိုကို.. ဟင် ကိုကိုစကား က ဝေလည်ကြီး ခင်ငိုချင်လာပြီ”

(အနည်းငယ်ပြုံးလျက်) “စကားမှားလို့ပါ၊ အဲလေ ဒါကြောင့် ကိုကို မပြောချင်ဘူးဆိုတာ ဟိုကျမှစာရေးမယ်၊ ကိုင်း.. ခင် သွားတော့ နက်ဖြန် အစောရထားနဲ့ လိုက်မယ်၊ အခုနှုတ်ဆက်လိုက်တာပဲ”

ပုသိမ်မြို့မှ ဟင်္သာတသို့ သွားလျက်ရှိသော နံပါတ် ၂၀ အစုန် ရထားသည် အပြင်းဒုန်းစိုင်းလျက်ရှိရာ ဒုတိယတွဲထဲရှိလူတစ်ယောက်မှာ ရထားအသွားနှေးသည်ဟု ထင်မှတ်လေ၏။ ရထားမှာ တစ်မနက်လုံး မမောမပန်းပြေးလွှားရပြီးနောက် ဟင်္သာတသို့ရောက်လေလျှင် မောင်မျိုး ချစ်သည် တစ်စုံတစ်ရာငှား၍ သွားရမည်ကိုသတိမရ၊ အတင်းသာလျှင် ခြေလျင်သုတ်၍ သွားလေ၏။ အိမ်တွင် ယာယီမဏ္ဍပ်နှင့်ဆွေမျိုးသားချင်း အချို့၊ ဧည့်သည်အချို့တို့ကို မြင်ရရာ အိမ်ပေါက်တွင်ထိုး၍ လဲမည်လုပ် ပြီး မိခင်၏အလောင်းရှိရာသို့ ဝင်၍အားရပါးရမျက်ရည်များကို သွန်ချ လေ၏။ (မောင်မျိုးချစ်၏ မိခင်မှာသားဖြစ်သူ စိတ်မကောင်းမည်စိုးသဖြင့်

မိမိအိမ်ငယ်ကလေးနှင့် နေရသည်ကိုပင် ယတြာချေသည့်သဘောနှင့် နေရကြောင်း၊ အဖျားပျောက်လျှင် အိမ်ကြီးပေါ်ပြန်တက်မည့်အကြောင်း ပြောပြရာ၊ မောင်မျိုးချစ်ကလည်း မိခင်စိတ်ချမ်းသာရန် မသိဟန်ဆောင် လျက် ကောင်းသားပဲအမေရဲ့၊ အဖျားပျောက်တော့ တက်တာပေါ့ဟု လိုက်လျောပြောသောအခါ စိတ်ချမ်းသာကျေနပ်သော လက္ခဏာနှင့် ဘာလီရေကို ထ၍ သောက်လေ၏။ မောင်မျိုးချစ် ပုသိမ်သွားနေခိုက် ဟင်္သာတက အဖြစ်အပျက်အားလုံး မောင်မျိုးချစ်သိသည်ဟု အလိုက်မသိ သော အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်ကပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နှလုံးလေရိုက်ပြီး ရောဂါတိုး၍ သေဆုံးရခြင်းဖြစ်သည်ကို စုံစမ်းသောအခါ သိရှိရလေ၏)

မောင်မျိုးချစ်သည် မိခင်၏အလောင်းကို ၃ ရက်ထား၍ ပြာသာဒ် လှည်းဘီးတပ် သပ်ရပ်စွာပြုပြင်ပြီးလျှင် သံဃာတော်အပါး ၅၀ ကိုလည်း မိခင်၏သက်စေ့ တစ်ပါး ၁၅ ကျပ်တန်လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ဖြင့် အသုဘစွ ပင့်လျှောက်ကာ ကောင်းမွန်စွာသင်္ဂြိုဟ်ရလေ၏။ ရက်လည်ဆွမ်းများ ကျွေးပြီးနောက် မောင်မျိုးချစ်၏စိတ်တွင် ကမ္ဘာလောကတစ်ခုလုံး ခြောက် ကပ်ကပ်ကြီးဖြစ်၍သွားသည်ဟု ထင်မှတ်လေ၏။ လူ့ပြည်၌ နေချင်သော ဆန္ဒလည်းမရှိ၊ ပျော်ပိုက်စရာ ရှာကြံ၍လည်းမရ၊ မိမိသည် အလျင်အခါ က မူကား၊ မိဘများလက်ထဲတွင် ထင်သလိုဝတ်စား၊ မော်တော်ကားပိုင် နှင့်သွားသွားလာလာ နေထိုင်လာသူဖြစ်ပါလျက် ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သော မိခင်နှင့်ဖခင်တို့မှာ မိမိ၏တုံ့ပြန်သော ကျေးဇူးတရားကိုမျှ မခံစားရဘဲ ၃၊၄ နှစ်ခြားပြီး ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားကွယ်လွန်ကြရှာသည်ကို တွေးမိသောအခါ များစွာမချို ယူကျုံးမရဖြစ်ကာ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေ၊ ကြံ လိုရာကြံတော့မည်ဟူသော စိတ်မိုက်စိတ်ရိုင်းများသည် ငြင်းဆန်၍မရ အောင် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်သကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေလေ၏။

ထိုအခါ၌ ခင်မြင့်၏ချစ်ခင်သနားစဖွယ် ကောင်းသော မျက်နှာကလေး သည် ကွက်ခနဲ ပေါ်ထွက်လာပြန်လေ၏။ ဪ...ခင် ခင် အစိမ်းသက် သက် တောင်မသိမြောက်မသိနှင့် စွဲစွဲလမ်းလမ်းချစ်ခင်အားကိုးရှာတယ် သူ့မိဘဂုဏ်၊ ရုပ်ရည် ပညာဂုဏ်နဲ့ဆိုရင် ငါ့လိုလူကို သဘောတူနိုင်စရာ

မရှိပေဘူး။ အို...ခင်ကို ငါက ချစ်ခင်သရွေ့ ခင်ဒုက္ခရောက်ဖို့ချည်းပဲ။
 ငါဟာ လောကကြီးအတွင်း မှီတင်းနေထိုင်ဖို့ မသင့်တော့ပါဘူး။ အရွယ်
 ကောင်းတုန်းမှာ မိဘနှစ်ပါးနှင့်တကွ ပစ္စည်းဥစ္စာများပါ ပျက်စီးပြုန်းတီး
 ခဲ့ရတယ်။ ချစ်သူအတွက် တင့်တောင်းတင့်တယ် ဖြစ်ရုံမျှ အခြေအနေကို
 လောလောဆယ်မရှာဖွေနိုင်ပါတကား လူတို့မည်သည်မှာ လူဘုံလောက
 လူ့ဘဝကို ရကြရာ၌ ငါကဲ့သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ရာ မျှော်လင့်ဖွယ်ရာ
 ပျော်ရွှင်စရာတို့ဖြင့် တွေ့ရှိသော ဒုက္ခကိုဖုံးလွှမ်းကာ သုခချမ်းသာကို ရွေး
 ချယ်ခံစားနိုင်ကြသေး၏။ ငါ၌မူကား ခင်မြင့်ကလွဲ၍ အခြားမျှော်လင့်ဖွယ်
 မရှိ၊ ခင်မြင့်ရယူဖို့အရေးကလည်း သေးနပ်သောအခြေအနေနှင့် မရနိုင်ဟု
 ထွေရာလေးပါးတို့ကို နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် ခင်မြင့်ထံသို့
 အောက်ပါစာကိုရေးသားလေ၏။

ကိုကိုစာရေးခဲ့ပါသည် ခင်၊ ကိုကိုသည် ခင်အား မည်မျှချစ်ခင်
 စွဲလမ်းသည်ကို ယခုအခါ၌ အထူးချဲ့ထွင်ရေးသားဖို့ လိုမည်မထင်
 ပါ။ ဤကဲ့သို့ ချစ်ခင်စွဲလမ်းအားကြီးသည့်အတွက် ချစ်သူစိတ်ချမ်း
 သာ၍ လောကအတွင်း တင့်တောင်းတင့်တယ် နေနိုင်ရန် အမျိုးမျိုး
 နက်နက်နဲနဲတွေးတောပြီး ယခုစာကိုရေးသားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကိုကို
 သည် အစပထမ၌ ခင်ကိုပြောဖူးသည့်အတိုင်း ဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖွင့်
 ပြီး တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်အတွင်း ကြီးပွားအောင်ပြုလုပ်လျက် လက်ထပ်
 တောင်းရမ်းမည်ဟု ကြံစည်ခဲ့ရိုးမှန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကိုကိုတို့
 အိမ်မှာချစ်တီးကြွေးနှင့် ဆုံးရှုံး၊ မိခင်လည်း ကွယ်လွန်သဖြင့် လက်ဖ
 ဝါးခြေဖဝါးမျှ ကျန်ရပါတော့သည်။ တကယ်တမ်း မေတ္တာစစ်ရှိသူတို့
 မှာ ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ့်လက်ဝယ်ရောက်ရုံမျှ ပဓာနထားရမိ မဟုတ်၊
 ကိုယ့်ချစ်သူ စိတ်ချမ်းသာခြင်းကို ပဓာနထားရမည်ဖြစ်သဖြင့် ခင်မှာ
 ကိုကိုနှင့် ဆက်သွယ်နေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်း
 နိုင်ဖွယ်ရာ မမြင်သောကြောင့် တစ်စတစ်စ စိတ်ကို တင်း၍ဖြတ်ကာ
 အေးအေးနေစေလိုပါသည်။ အစ ပထမ၌ ခင်၏စိတ်တွင် ဤစာကို
 မြင်ရုံမျှနှင့် အတော်စိတ်ဆင်းရဲသွားရှာလိမ့်မည်ဆိုတာ ကိုကိုတွေးမိ
 ပါသည်။ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားမိသောအခါ ကိုကိုပေးသော

အကြံသည် သင့်လျော်ကြောင်းကို သဘောပေါက်ပါလိမ့်မည်။

နောက်မကြာမီ ခင်စိတ်ချမ်းသာသောအခါ မိဘဂုဏ်ရှိန် ခင်ရုပ်ရည်

စသည်တို့ကြောင့် ကိုကို့ထက်သင့်လျော်သောသူနှင့်တွေ့ဆုံပါလိမ့်မည်။ ခင်ရေ ကိုကိုဖြင့် ခင်နှင့်မထိုက်တန်တော့ဘူး၊ ခင်နှင့် မထိုက်တန်သည့်အတွက် ခင်ကိုငဲ့ကွက်ပြီး ခင်ကိုပဲ စွန့်လွှတ်ရပါတော့မည်။ ကိုကို့ကို စိတ်ဖြတ်လိုက်ပါတော့ ကိုကို့မှာ ဒီစာကို ရေးရင်း ဘယ်လောက်ပူဆွေးဒုက္ခရောက်ရတယ်ဆိုတာ ပြောမပြနိုင်အောင် ဖြစ်ပါသည်။ ကိုကို ဘာဖြစ်မည်ဆိုတာ အောက်ပါဦးပုညတေးထပ်မှ တချို့ပြင်ဆင်ထားသော စာပိုဒ်ကိုကြည့်ပါတော့။

လက္ခဏာဟန်မကျချင်တော့၊ အနန္တခက်တွေ၊ ကံမမှ အသက်ရှည်မယ်၊ ကျမျက်ရည်ယိုဆင်း၊ တွေးမိတိုင်း စိတ်နာတယ်၊ မအိပ်တာလေးညဉ့်အလင်း၊ ကာလကိုထောင်းချင်ပြီ၊ ကြောင်းအင်နော်မရင်း၊ ကောင်းချင်သော် နံ့ဖျင်းလို့၊ ဂဠုန်သင်းဝင်မယ်၊ မချိုလို့ ပေါ်တဲ့သွားတောင်၊ ရယ်သလားမေးရာတယ်။ ။ကံများက သနားဖယ်တယ်၊ အလားဝယ်ကုန်ပျောက်လို့၊ ဂဠုန်နောက် ယောင်တောင်တောင်၊ သွင်းဖို့ရည်စောင်၊ (အိုခင်ရဲ့)ချစ်ရက်နဲ့ ကွင်းရှောင်ပြီ၊ ထမင်းတောင် စားနိုင်ဘုလေး။

မောင်မျိုးချစ်သည် စာကိုတစ်ခေါက်ပြန်၍ ဖတ်လေ၏။ ဖတ်ပြီးနောက် မိမိ ဤသို့ကြံသည့်အတွက် ခင်မြင့်စိတ်ဒုက္ခရောက်၊ မရောက်စဉ်းစားပြန်လေ၏။ နောက်မှတစ်ဖန် ဟယ်၊ စိတ်ဒုက္ခရောက်ရင်လည်း ခဏနေမှာပဲ၊ တော်တော်ကြာစိတ်ကိုဖြေနိုင်မှာပါ။ ငါက အမျှင်တန်းသရွေ့ ကာလပတ်လုံး သူ့ခမျာ စိတ်ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ရတော့မည်ဟု စာရွက်ကို ခေါက်ကာ စာအိတ်တွင်းသို့သွင်းပြီး စာတိုက်သေတ္တာသို့ ကိုယ်တိုင် သွားရောက်ထည့်သွင်းလိုက်လေ၏။

မောင်မျိုးချစ်သည် အမိမြန်မာပြည်ကို အထူးချစ်ခင်၍ စိတ်ခေါင်းမာသော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ရာ ၎င်းမှာတစ်ခုပြီးတစ်ခု ထပ်ကာထပ်ကာ ဒုက္ခတွေ့ရသောအခါ အမှားအမှန်ကို နက်နက်နဲနဲတွေးတောခြင်းမပြုနိုင်ဘဲ ကြိမ်ကြံရာ ကြံစည်ပြုလုပ်မိလေ၏။ ပြုလုပ်မိလျှင် နောက်ဆုတ်တတ်သူ

မဟုတ်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဆင်းဖိန်းအယူဝါဒကို သဘောကျလာသူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်ကို အသက်စွန့်ရဦး၊ မြန်မာပြည် အကျိုးတစ်ခုခုဆောင်ရွက်ဆဲသေရသော် အကျိုးနပ်၏ဟု၊ ဟင်္သာတမှ သာယာဝတီနယ်သို့ ထွက်ကာ သူပုန်ထဲပါဝင်မိသော အကြောင်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်ကာ ၃၊ ၄ နာရီကြာအောင် ဖော်ပြခဲ့သော လန်ဒန် ပညာသင်ထွက်ရာမှ ယခုအထိ အဖြစ်အပျက်ကို စဉ်းစားနေခြင်းဖြစ်လေ၏။

တစ်ဖန် သတင်းစာများကို တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် ဖတ်ရှုနေရာ နောက်ဆုံးတစ်စောင်၌ ကြော်ငြာပိုင်းတွင် ခင်မြင့်သည် ပုသိမ်မြို့အိမ်မှ ပျောက်ဆုံးထွက်ခွာသွားကြောင်း၊ ခင်မြင့်အား မည်သည့်နေရာ၌ရှိသည် ဟု အသေအချာညွှန်ပြနိုင်သူများအား ဆုငွေတစ်ထောင်၊ အောက်အမည်ပါ ဒုတိယအရေးပိုင်မင်းက ထုတ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်းများကို ဖတ်ရှုရပြန်လေ၏။

ခင်မြင့်လက်ထပ်မည့်နေ့ထက် ပျောက်သွားသောနေ့က တစ်ရက်စောသဖြင့် ခင်မြင့်မှာ မိဘသဘောတူသော လူကိုမယူလိုကြောင်းထင်ရှားလေ၏။ မောင်လှမြင့်(ဘီအက်စီ)ဆိုသူမှာလည်း မိမိမြို့မကျောင်း၌ ၁၁ ဆင့်တွင် ပညာသင်ကြားစဉ်က ၇ ဆင့်(က)တွင် သင်ကြားဖူးသော လှမြင့်ပင် ဖြစ်တန်ရာ၏ ဟုတွေးတောမိလေ၏။ ခင်မြင့်သည် အဘယ်ကို ပြေးလေသနည်း။ ခင်မြင့် ဤကဲ့သို့ ထွက်ပြေးရခြင်းမှာ ငါ့ပယောဂမကင်း၊ ငါစိုက်၍ထားသော အချစ်ပင်သည် အမြစ်တွယ်လျက်ရှိပေပြီတကားဟု ညည်းတွားလေ၏။

မောင်မျိုးချစ်သည် အတော်ညဉ့်နက်အောင်အိပ်၍မပျော်ဘဲ မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်၍သွားရာ ဆူဆူညံညံလှုပ်လှုပ်ရှားရှား အသံများကြားရသဖြင့် အိပ်ရာမှ ကပ္ပာကယာလူးလဲ၍ ထလေ၏။ ထိုအခိုက် ဗိုလ်ရဲကျော်လည်း ရောက်လာသဖြင့်...

“ကိုမျိုးချစ် ညက အိပ်ပျက်တယ်မှတ်တယ်။ မြန်မြန်လုပ်ချို့။ ကျွန်တော်တို့အရှေ့ဘက် တောထူတဲ့တောင်ခြေကို ပြောင်းရလိမ့်မယ်။ အစိုးရက ဒီတောင်ကို အတင်းတက်ပြီးရှာဖွေလိမ့်မတဲ့။ လူတွေလည်း အားနည်းကုန်ပြီ” ဟု ပြောကာထွက်၍သွားလေ၏။

မောင်မျိုးချစ်လည်း မိမိ၏ပစ္စည်းများကိုပြင်ဆင်ပြီးလျှင် ငယ်သားများ လက်သို့ အချို့ကိုအပ်၍ပဲခူးရိုးမတောင်ဘက်စွယ် အရှေ့ဘက် သစ်တောသို့ ခဲယဉ်းစွာကူးသွားကြလေ၏။

သတင်းစာများ၌ သူပုန်များအများအပြားကျဆုံးခြင်း။ သူပုန်မှ အသီးသီး တို့ကို စစ်ဆေးပြီးသောအခါ အချို့တစ်ကျွန်း အချို့ကြီးမိန့်သေဒဏ်ခံရခြင်း၊ ဘုန်းတော်ကြီးအချို့နှင့် လူပုဂ္ဂိုလ်အချို့ အစိုးရတို့နှင့် ငြိမ်းအေးအောင် စီမံနေခြင်းတို့ကိုဖတ်ရှုရလေလျှင် ၎င်းသည် မိမိ၏အခြေအမြစ် အမြစ်အပျက်ကို စဉ်းစားပြန်လေ၏။ မိမိကဲ့သို့ ခေတ်ကာလ ပညာတတ်တစ်ယောက်သည် မဟာအမှားတော်ကြီးထဲသို့ပါဝင်လျက် ရှိသည်ကို များစွာအံ့ဩလျက် ရှိလေ၏။ ၁-နံပါတ် လက်ရွေးစင်သူပုန်ဗိုလ်ထံမှလည်းမိမိပါ ၁၅ ယောက်သာ ကျန်ရှိတော့သည်ကိုသိရှိသဖြင့် အခါအခွင့်သင့်သည်အခိုက် မိမိ၏ရည်ရွယ်ချက်ကို ဆောင်ရွက်တော့မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်လေ၏။ ထိုအခါ ၌ခင်မြင့်ကို တွေ့အောင်ရှာမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်သည် တစ်ကိုယ် ကောင်းအရေးဖြစ်၍ ယခုဒီဂဠုန်ထဲက လက်လွှတ်ထွက်သွားမည်ဆိုက ထွက်သွားနိုင်သော်လည်း အလွန်စွဲလမ်းသော ဂဠုန်တို့၏ အယူကို ဖြေ ဖျောက်ပြီးမှ ထွက်ခွာရလျှင် ထောင်သောင်းမကသော လူတို့၏ အသက်စည်း စိမ်းကို ကယ်ဆယ်ရာကျတော့မည်ဟု နက်နဲစွာ စဉ်းစားမိလေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား အရေးကြီးသော သူပုန်ခေါင်းဆောင်ဗိုလ်လုပ်သူနှင့် ငယ်သားအချို့ပါ လူပေါင်းတစ်ရာခန့်တို့သည် အမိုးမလုံသော တံကြီး တစ်ခုတွင် အစည်းအဝေးပြုလုပ်လျက်နေကြရာ မောင်မျိုးချစ်လည်း ထို အစည်းအဝေးသို့တက်ရောက်စိုင်းပြင်းလေ၏။ အစည်းအဝေးဟု ဆိုရသော် လည်း အစည်းအဝေးကဲ့သို့ အဆိုသွင်းခြင်း၊ ထောက်ခံခြင်းများမရှိ၊ မိမိတို့ ထင်မြင်ချက် အသီးသီးတို့ကို တစ်ယောက်တစ်မျိုးထ၍ ပြောကြခြင်းမျှဖြစ် ရာ အသက် ၆၀ ကျော် ခေါင်းမာသောဗိုလ်ကြီးက...

ကျုပ်တို့ရည်ရွယ်ချက်က၊ မြန်မာနိုင်ငံကို ကုလားဖြူလက်ထဲက ပုန် ကန်ပြီး ကျုပ်တို့မြန်မာတွေရဲ့ လက်ထဲရောက်အောင်လုပ်ဖို့ ဖြစ်တယ်။ ယခုအခြေအနေမှာ ကျုပ်တို့ဗိုလ်အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲပြားခြင်း၊ ငယ် သားများသစ္စာဖောက်ခြင်းကြောင့် အကြံအစည်နေရာဌာန စခန်းတို့...

အစိုးရများသိရှိလိုက်လံဖျက်ဆီးတဲ့အတွက် အခက်ကြုံနေရတယ်။ ဒီတော့ ကာ ယောက်ျားကောင်းတို့မည်သည်မှာ ဓားကိုပိုက်ပြီး အသေခံမယ်ဆို တဲ့ သတ္တိမျိုးထားရမယ်၊ ကြံမိတဲ့အလုပ် နောက်ဆုတ်ရုံမဟုတ်ဘူး။ သေ မြေကြီးရှင်ရွှေထီးသဘောထားရမယ်”

“ရာဇဝင်နှင့်တကွ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ရဲ့ အခြေအနေကို ပြန်ပြီးစဉ်းစား ကြည့်ရမယ်” ဘကြီးတော်ဘုရားလက်ထက်ကစ၍ သီပေါမင်းလက်ထက် အထိ မြန်မာအညွန့်တုံးသည့်အကြောင်းကို စိကာပတ်ကုံးပြောပြပြီးလျှင်

“ငါတို့ဒီအဖြစ်ရောက်ရတာထက် သေရတာက မြတ်သေးတယ်၊ ငါတို့ ဟာ ဓားဖက်ပြီး အသေခံကြဖို့” ဟု စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့်ပြောပြလေ ၏။

“ကျွန်တော်တို့တော့ အသေခံမယ်၊ ကုလားကျွန်မခံဘူး” ဟုစိတ်ခေါင်း မာသော ဗိုလ်များ၊ ငယ်သားများက အော်ဟစ်ရာ မောင်မျိုးချစ်သည် မတ်တတ်ရပ်လျက် သံတိုင်ကိုမှီကာ...

“ခုနင်က ဗိုလ်ကြီးပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် အလွန်နာကြည်းစရာကောင်းတဲ့ အချက်တွေပါပဲ။ သို့သော် နာကြည်းတိုင်းထင်ရာလုပ်လို့ ခရီးရောက်နိုင် မရောက်နိုင်စဉ်းစားဖို့လိုပါတယ်။ ကျွန်တော်ဘယ်လောက် စွန့်စားဆောင် ရွက်လာခဲ့တယ်ဆိုတာ သိပြီးလို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ စွန့်စားခြင်း ၂ မျိုးရှိ ပါတယ်။ ဘာမျှအကျိုးမရဘဲစွန့်စားခြင်းနဲ့ တိုင်းပြည်အကျိုးရှိရာရှိကြောင်း အတွက် စွန့်စားခြင်းတွင် ယခုလိုသက်သက်မဲ့ အကျိုးမရှိစွန့်စားခြင်းကို ပြန်လည်စဉ်းစားကြဖို့ သင့်ပြီလို့ ထင်ပါတယ်”

ထိုအခါ ပရိသတ်မှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားပြီး အသံတစ်သံက “ဟေ့ ဒီလိုအားပျော့တဲ့ လေသံကို မကြားချင်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်မျိုးချစ်ကား ဂရုမထားဘဲ စကားဆက်ပြောမည်လုပ်စဉ် ဗိုလ်တစ် ယောက်သည် အမှတ်တမဲ့ အနားသို့ကပ်လာပြီး ဓားမြှောင်နှင့်ထိုးလေ၏။ သို့သော် ထိုသူ၏လက်ကို ဖမ်းချုပ်လိမ်ချိုးလိုက်ရာ ဓားမြှောင်သည် လက် ကလွတ်ကျသွားလျက် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားလေ၏။ ပရိသတ်တို့မှာလည်း ရုတ်ရုတ်ရက်ရက်ဖြစ်ပြန်သဖြင့် ဗိုလ်ကြီးသည် ဓားရှည်ကို ဝင့်ကာ “ဟေ့ အားလုံးထိုင်ကြ” ဆိုမှ ငြိမ်၍သွားပြန်လေ၏။

“မင်းတို့အထဲက တိတ်တိတ်ချောင်းသတ်ရင်သာ သတ်နိုင်မယ်။ တောတောဆိုင်ဆိုင် ယှဉ်ပြိုင်တဲ့နေရာမှာ ဒီသူငယ်ကိုမိမယ့်အကောင်တစ်ကောင်မှမရှိဘူး။ စကားကို ရေလည်အောင်နားထောင်ဦးမှပေါ့။ ဗမာအချင်းချင်း ဒီစိတ်မျိုးမထားရဘူး။ ဒါတွေကြောင့်မညီညွတ်နိုင်တာပဲ။ ကိုင်း မောင်မျိုး ချစ်ပြောစမ်းပါဦး။”

“ခုနစ်ကဟာ အမျိုးသားအတွက် စိတ်ထက်သန်လွန်းလို့ ကျွန်တော့်ကို အပျောထင်ပြီး ရန်ရှာတာနဲ့တူပါတယ်။ ကျွန်တော့်စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ကြပါ။ ခင်ဗျားတို့ မကျေနပ်တဲ့အခါကျတော့ ဟောဟိုတုံးပေါ်မှာ လည်ပင်းကိုစင်းပေးပါ့မယ်၊ ဓားရှည်ကောင်းကောင်းနဲ့ ပိုင်းလိုက်ပါ။ သေရပါတယ်” ဟုမိမိ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ဆက်လက်ပြောဆိုပြန်လေ၏။

“ပထမ လူစုဆောင်းပုံကို တချို့ဗိုလ်များနဲ့ သဘောကွဲလွဲခဲ့ပါတယ်။ ဆေးဝါးမန္တရား၊ အင်းအိုင်ခလဲ့ လက်ဖွဲ့စွမ်းတယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်အက်ပါအောင် သွေးဆောင်ခဲ့တာဟာ တကယ်တမ်းဘာမှမပြီးတဲ့အခါကျရင် ဒီလူတွေသွေးကြောင်ပြီး အစိုးရလူဖြစ်သွားတာပဲ။ တိုက်ခိုက်ရာမှာလည်း စွန့်စွန့်စားစားမရှိနိုင်ဘူး။ တိုင်းရေးပြည်ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ့်လူမျိုးနဲ့ နိုင်ငံကျွန်အောက်သပေါက်ဖြစ်နေရပုံအစွဲနာအောင်ဟောပြောပြီး စုဆောင်းရင် စိတ်ဓာတ်ဒီထက်ခိုင်မာလာပြီး ဘယ်တော့မှ နောက်ဆုတ် မှာမဟုတ်ဘူး။ ထိုအခါ ဗိုလ်ရဲကျော်က ကြားဖြတ်၍

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လူ ၅၀ ယူပြီး စစ်ပုလိပ်တွေနဲ့ တိုက်တဲ့အခါ တုန်းက ကျွန်တော့်တပ်သား ၂ ယောက်၊ ၃ယောက်ဟာ သေနတ်ကျည်ဆန်လွဲအောင် လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ လှုပ်ရမ်းပြပါတယ်။ အစိုးရသေနတ်မှန်လို့ လက်ဖွဲ့ကောင်း ဆေးကောင်းရှိတယ်ဆိုတဲ့ လူများကျဆုံးတဲ့အခါ ကျန်တဲ့ လူများအားလျော့ပြီး တားမရ ဆီးမရပြေးကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုမျိုး ချစ်ပြောတဲ့အတိုင်း တိုင်းရေးပြည်ရေးနဲ့နားလည်ပြီး စွန့်စားကြဖို့လိုတယ်ဆိုတာ အထူးသဘောကျပါတယ်။”

မောင်မျိုးချစ်သည် စကားကိုတစ်ဖန်ဆက်၍ “အခုကျွန်တော်တို့မှာ ရှိတဲ့ လူအားလုံးကုန် သေနတ်၊ ဗုံး၊ စက်အမြောက်၊ ဓား၊ လုံများပြီးလို့ ဘာမှမကြောက်ရဘူး ထားပါဦး။ အစိုးရမှာ အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့ရှိသေးတယ်။

ဒါကို ဘယ်ဆေးနဲ့ကကွယ်မလဲ။ ဒါကြောင့် အစက သဘောမတူဘူးလို့ ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နှင့်တကွ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များ လမ်းမှားကို လိုက်နေမိရက်သား ကြုံနေကြပြီဆိုတာ စဉ်းစားသင့်ကြပါပြီ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အစကစိတ်အားထက်သန်လွန်းလို့ ဘယ်လိုဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိကြတယ်မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော်တို့ ဆောင်ရွက်သလောက် အကျိုးရှိတန်သရွေ့ ရှိခဲ့ပါပြီ။ ထိုအကျိုးဟာ ဘာလဲဆိုရင် မြန်မာပြည်ကို ဂရုမစိုက်တဲ့ ဗြိတိသျှအစိုးရဟာ ဘိလပ်ပါလီမန်မှာ မေးလားမြန်းလား လုပ်လို့လုပ်၊ မျက်နှာစုံညီအစည်းအဝေးခေါ်မလိုလို ပြုမူနေကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဟာ ဘာကြောင့်လဲ သူပုန်ထခြင်းကြောင့်လို့ ဆိုရပါမယ်။ သို့သော် အကျိုးနှင့်အပြစ် နှစ်ဖက်ချိန်ဆကြည့်တဲ့အခါ... သူများ သေကျေ နှစ်နာခံရသလောက် အကျိုးက မများတော့ အရှုံးအမြတ်တွက်နည်းအတိုင်း တွက်ရင်ရှုံးတယ်လို့ ယူဆရပါမယ်။ ယခုလက်တွေ့ကိုကြည့်ကြပါ။ သူပုန်ထတာက ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ဗမာတွေ၊ နှိမ်နင်းတိုက်ခိုက်တဲ့လူတွေကကော ပုလိပ်၊ စစ်တပ်အပျော်အဖွဲ့မှစပြီး ဗမာတွေ၊ ချင်း၊ ကချင်၊ ကရင်ဆိုတဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေပါပဲကလား။ ဒီအထဲ ကုလားတွေ အများဆုံးပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ကို နှိမ်နင်းလို့ ကုန်တဲ့ငွေတွေကော ဗမာဆင်းရဲသားတွေဆီကရတဲ့ အခွန်ငွေထဲကပဲ သိန်းနဲ့ချီကုန်ရမယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ မုန်းတယ်ဆိုတဲ့ ကုလားဖြူများ ဘာနှစ်နာသလဲ”

“မနှစ်နာလို့ နှစ်နာအောင်တွေ့ရာ ဓားမံဆိုင်းသတ်မယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ နာတာ၊ မနာတာ အပထား...။ အောင်နိုင်မယ်ဆိုရင် စိမ်လိုက်ကြစို့။ ယခုတော့ အောင်နိုင်မှာဝေးရော စစ်ရေးစစ်ရာဆိုလို့ ဘယ်ညာမှ မှန်မှန်ခြေမလှမ်းတတ်။ တချို့သေနတ်မှ မမြင်ဘူးကြနဲ့ လူအင်အားကလည်း ၆ ထောင်ကျော်လောက်ရှိတယ်။ ဘကြီးတော်လက်ထက်က စစ်သား သိန်းသန်းချီပြီးရှိတယ်။ ခင်တပ်၊ မြင်းတပ်၊ အမြောက်တပ်၊ သေနတ်လက်နက်အင်အားနဲ့ တိုက်တာတောင်မခံနိုင်လို့ ရုန့်ပိုစာချုပ်နဲ့ အစသတ်၊ ကမ်းခြေဌာနတွေ ဆက်သလိုက်ရတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအခါတုန်းက ကမ္ဘာစစ်ကြီးမှာသုံးခဲ့တဲ့ အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့၊ စက်အမြောက်၊ သံချပ်ကာမော်တော်ကား၊ လေယာဉ်ပျံတွေမပါဘူး။ မင်း

ကြောက်လို့လားလို့ မေးစရာရှိတယ်။ ကြောက်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို လုံးဝ နားမလည်ပါဘူး။ နို့ပေမဲ့ အရမ်းမဲ့စွန့်စားအသေမခံကြရန်သာ ပြောပြရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့နဲ့လက်နက်ချင်းမမျှသ၍ ဘယ်ဘဝမှ စစ်တိုက်ရန် စိတ်မကူးရင်အကောင်းဆုံးလို့ သဘောရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဗမာတွေ ညီညွတ်ရင် နှုတ်လုံကြရင် အမျိုးနဲ့တိုင်းပြည်ချစ်တဲ့စိတ် လူတိုင်းမှာရှိကြရင် စစ်မတိုက်ရဘဲ လွတ်လပ်ခွင့်ရနိုင်တဲ့ နည်းတွဲအများကြီးရှိပါတယ်။”

“အခု ကျွန်တော်တို့လက်ငင်းလုပ်ဖို့ကတော့ ငြိမ်းချမ်းရေးဆရာတော်များ အဖွဲ့နှင့်တိုင်ပင်ပြီး လက်နက်ချပြန်ဝင်ကြရင်မကောင်းပေဘူးလား။”

“မကောင်းဘူး ဘာလို့ဝင်ရမလဲ၊ သေမြေကြီးရှင်ရွှေထီးကွ . . . မဝင်ဘူး” ဟု ဝိုင်း၍အော်ကြရာ၊ ဗိုလ်ကြီးလုပ်သူက တစ်ဖန်ငြိမ်အောင် ထိန်းရပြန်လေ၏။ မောင်မျိုးချစ်လည်း စကားဆက်၍

“ခင်ဗျားတို့လှေနဲ့စားထစ်အယူမသီးကြပါနဲ့လို့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပြီ၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားတို့တိုင်းပြည်ကို၊ မင်းတို့ဟာမင်းတို့ အုပ်ချုပ်ကြတော့လို့ လုံးဝပေးလိုက်ပါပြီတဲ့ အနီးအနားချုပ်စပ်ဖြစ်တဲ့ တရုတ်၊ ယိုးဒယား၊ ဂျပန်တို့ရဲ့ ရန်ကိုဘယ်လိုခုခံမလဲ၊ လေယာဉ်ပျံတို့ စစ်သေနတ်တို့၊ သံချပ်ကာမော်တော်ကားတို့ ဘယ်မှာလဲ၊ စစ်သင်္ဘောဘယ်မှာလဲ”

“ငွေနဲ့ ဝယ်မယ်ကွာ . . .”

“ရပြီထားဦး၊ ခင်ဗျားဘာမောင်းတတ်သလဲ၊ မြန်မာပြည်မှာ လေယာဉ်ပျံမောင်းတတ်တဲ့ ဗမာ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ၊ စက်သေနတ် မြင့်ဖူးတဲ့ လူကော၊ အခုဖြစ်နေတာက ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ကို အတောင်နှစ်ဖက် အဖြတ်ခံရသလို ဖြစ်နေတာမသိကြဘူးလား၊ အနီးအနားတိုင်းပြည်က ကျွန်တော်တို့ကို မတိုက်ဖူးမထင်နဲ့၊ အခု မတိုက်တာက၊ ကျွန်တော်တို့ ကြောက်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ အင်္ဂလိပ်ရွဲ့လို့နေကြတာ၊ ကနေ့ အင်္ဂလိပ်ထွက်နက်ဖြန်လာတိုက်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ တိုင်းပြည်ကာကွယ်ဖို့ ဗမာ စစ်သား လက်နက်ဘဏ္ဍာရေး၊ ဒါတွေမစုံလင်သရွေ့ အင်ဒိုပင်းဒင့် စိတ်မကူးချင်ဘူး”

“နို့ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲပြောစမ်းပါဦး ဆရာကြီးရယ်၊ ခုမှ ဗဟုသုတတိုးပေတော့တယ်” (လှောင်သလိုမေးကြသည်။)

“ပထမအဆင့်ကို ပြောပြမယ်။ အခုခင်ဗျားတို့အိမ်ပြန်ကြ ကိုယ့်တိုင်းရင်းဖြစ် လုပ်ငန်းတွေ ထိထိရောက်ရောက်အားပေး၊ အမျိုးသား အချင်းချင်း ညီညီညွတ်ညွတ် ဖြစ်အောင်ကြိုးစားကြ၊ စာကြည့်ပိဋကတ်တိုက် အခလွတ် စာသင်ကျောင်းတွေ ဖြစ်အောင်လုပ်ကြ၊ စီးပွားရေး၊ သမဝါယမလုပ်ငန်းတွေ ထူထောင်ကြ”

“ဒီတော့ ရရောလား”

“နားထောင်ပါဦး၊ အဲသလို နိုင်ငံမှာဟာနေတဲ့ အချက်တွေပြန်ပြီး ကြိုးစားကြစမ်းပါဦး၊ ပြီးတော့ ဥပဒေပြု လွှတ်တော်၊ ဒီမိုကရေစီကောင်စီ၊ မြူနီစီပယ်အဖွဲ့တွေဝင်ပြီး ဆောင်ရွက်ကြ”

“ကျုပ်တို့ဒီလောက်မအဘူး ကိုမျိုးချစ်၊ သူ့လက်အောက်နေတဲ့လူတွေ၊ သူပေးတာနဲ့ အေးနေလို့ ဘယ်ရာဇဝင်မှာ လွတ်လပ်ခွင့်ရတာ တွေဖူးသလဲ၊ သူပုန်မထသရွေ ဘယ်ဘဝမှမရဘူး၊ ခံတိုက်ယူနိုင်မှရတယ် မဟုတ်လား”

“မှန်တယ် ဘယ်မှာလဲ တိုက်ဖို့လက်နက်၊ ပစ္စည်း၊ လူ၊ ဘာနဲ့တိုက်မှာလဲ”

“ဒီလို တစ်စတစ်စပေါ့”

“ဟုတ်တယ် တစ်စတစ်စနဲ့ လူတွေ ဘယ်လောက်သေကုန်ပြီလဲ၊ လူဦးရေတွေကို အလကား မဖြုန်းချင်ဘူး၊ အခန့်မသင့်သေးတဲ့အခါ ပေးတာယူ၊ တရားနည်းလမ်းအတိုင်း ရဲတပ်တွေဖွဲ့၊ လေယာဉ်ပျံမောင်း၊ သံချပ်ကာ မော်တော်ကားမောင်း စသည်တို့ကို အစိုးရဆီ အခွင့်တောင်းသင်”

“ရမှာလား”

“သူတို့ လက်အောက်က၊ ရုန်းထွက်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်၊ ရရမှာပေါ့၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကာကွယ်ရေးပဲ”

“နောက်တော့ ဘာလုပ်မလဲ”

“တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် တက်ပေါ့ဗျာ၊ ရသမျှ လက်ထဲထားထားပြီး အလုပ်လုပ်သွားမှပေါ့၊ ဂန္တီရဲ့ သပိတ်မှောက်ရေးတွေဆိုတာ၊ တစ်နေ့နေ့မှာ ဂန္တီလျှော့ရမှာပါ၊ ခေတ်မှ မမီဘဲ၊ လီနင်တို့၊ တော်လ်စတိုင်းတို့စဉ်းစားပုံမျိုး ကျွန်တော်တစ်ခါ တရားဟောဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ပြည်ကသခင် သခင်ချင်းခွပ်ကြတာ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ဒီလိုမဟုတ်လို့ စဉ်းစားဖို့

ပြောနေရတာပါ။ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက၊ အင်္ဂလိပ်ကိုမှန်းလို့ သတ်ပစ်ချင်တယ် ဆိုပါဦး။ ကြံဖန်တိုင်းမဖြစ်ဘဲ ကိုယ်သာလျှင် နစ်နာတာတွေက များလွန်းလို့၊ အားမတန်မာန်လျှော့ဆိုတာကို ပြောရတာပါ။ ဟု ဂဠုန်တို့အကြိုက်နှင့်ဆွဲကာ၊ မှန်းအတူချစ်အဖွဲ့ အနေမျိုးနှင့် သွေးဆောင်လေ၏။

စင်စစ်အားဖြင့်လည်း၊ မောင်မျိုးချစ် ပြောစကားမှာ နိုင်ငံရေး အမြင်ကျယ်သူတို့ နှစ်ခြိုက်သော နည်းလမ်းဖြစ်သဖြင့်၊ ဂဠုန်ထဲမှ သဘောပေါက်သူ ရှိကောင်းရှိမည်ကား မလွဲချေ။ လူတို့မည်သည်မှာ တစ်ဟုန်ထိုးထ၍၊ အလုပ်လုပ်ရာ၌၊ မှန်းခြေနှင့်မကိုက်သောအခါ၊ စိတ်ပျက်ကြစမြဲဖြစ်၏။ ထိုအခါတွင် ဖြားယောင်း၍ အရလွယ်ဆုံး အချိန်ဖြစ်ပေသတည်း။

မောင်မျိုးချစ်သည်၊ မိဘနှစ်ပါးကလည်းဆုံး၊ ချစ်သူခင်မြင့်နှင့် ပေါင်းရန် ကြံစည်ရေး အတွက်ကလည်း ပစ္စည်းများပျက်ပြုန်းပြီးလျှင်၊ စိတ်နှလုံးပူပြင်း နောက်ပွေ့သည်အခိုက်၊ စရိုက်ကလည်း နိုင်ငံရေးစိတ်ခေါင်းမာသူတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် သူပုန်ထဲသို့ ပါဝင်မိခြင်းဖြစ်ရာ၊ ပညာခံကလေးကလည်း ရှိပြန်သောကြောင့်၊ မိမိ၏ အမှားကို မိမိမြင်ကာ တရားသဖြင့် ဆောက်ရွက်လိုသော ဘက်သို့စိတ်ယိုင်၍ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။ ထိုသို့ ဆောင်ရွက်ရာ၌ မိမိတစ်ကိုယ်တည်း ချောင်ချီစွာအလွတ်ရုန်းသည်ထက် မိမိနှင့် ကြံဖော်ကြံဖက်ဂဠုန်ပေါင်းများစွာတို့ကိုလည်း မိမိနှင့်အတူ အစိုးရထံ လက်နက်ဈေးဝင်စေချင်သော ဆန္ဒရှိသဖြင့် အသက်စွန့်ကာ ၄-၅ လ ကြာသည့်တိုင် ဂဠုန်များ ပုန်းအောင်း ခိုကပ်ရာ ပဲခူးရိုးမတောင်ခြေနှင့် အနောက်ရိုးမတောင်ခြေများသို့ သွားရောက် ဟောပြောသွေးဆောင်နေရလေ၏။ ထိုသို့ ကြိုးပမ်းနေရာသဖြင့်လည်း အချစ်ဆုံး ခင်မြင့်အား ရှာကြံဖို့ အရေးမှာ နှောင့်နှေး၍ နေလေ၏။

လောက လူတို့၏ အဖြစ်အပျက်ကား ဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်း ခင်းကျင်းပြသ သကဲ့သို့၊ သုခနှင့် ဒုက္ခစပ်ကြားတွင် အားရနှစ်သက်သည့်အခါ ပျော်ရွှင်ရ၍၊ အထင်နှင့်အမြင်မကိုက်ဘဲ အကုသိုလ် လိုက်လာသောအခါ စိတ်ညစ်ပူဆွေးမအေးရသော အချိန်ဖြင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကာမဆယ့်တစ်ဘုံ၏ ဓမ္မတာအတိုင်း တွေ့ကြုံရမြဲဖြစ်ပေ၏။

ဖလ်နန်းသူရိန်၊ ဒေါင်းရဝိန်သည်၊ အရှိန်မပြင်းတပြင်း အရောင်ပြကာ

ဥဒည်တောင်စွန်းမှပေါ်ထွန်း၍ တက်လာသည်အခိုက်၊ လေးဆူဓာတ်ပုံ
ရွှေတိဂုံ၌ အာရုံမျက်မြင် မဖူးမတွေ့ရသည်မှာ ကြာခဲ့သည့်အသွင်ဖြင့်
စိတ်တွင် ကြည်နူးပုံရသော လူရွယ်တစ်ယောက်သည်၊ အနောက်ဘက်မှခံ
ဝသို့ ခတ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားကာ ချိုင်းတွင် ညပ်လျက်ပါလာသော
သတင်းစာ တစ်စောင်ကို ဖြန့်၍ ကြည့်ရှုနေရာမှ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့သည်
ဟန်ဖြင့် မျက်လုံးပြူးကာ စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ဝတ်လုံတော်ရ ဦးသောင်းတန်နှင့် တူမ မခင်မြင့်တို့သည် မနေ့ည
သန်းခေါင်ကျော်အချိန်လောက်တွင် အဆိပ်သောက်၍ သေဆုံးကြကြောင်း။
၎င်းတို့တိုက်တွင် ဦးသောင်းတန်၊ တူမ မခင်မြင့်၊ ၎င်း၏ယောက်ျားမောင်
ခင်ဦး၊ အစေခံဒေါ်သင်၊ ကားဒရိုင်ဘာ ဘိုးစံ၊ ဒရဝမ် ရန်ဂါဆွာမိတို့သာ
အတူနေကြသည်ဆိုကြောင်း။ တိုက်အပေါ်ထပ်တွင် မခင်မြင့်နှင့် မောင်ခင်ဦး
တို့က တစ်ခန်း၊ ဦးသောင်းတန်ကတစ်ခန်းအိပ်ကြ၍ ဒေါ်သင်နှင့် ဘိုးစံမှာ
တိုက်အောက်ထပ်တွင် အိပ်ကြသည် ဆိုကြောင်း။ နံနက်လင်း၍ သုံးဦးသား
ကော်ဖီသောက် မဆင်းလာသဖြင့်၊ ဒေါ်သင် အထက်ထပ်သို့ တက်၍ကြည့်
သောအခါ၊ ဦးသောင်းတန်၏ ကုတင်ပေါ်တွင် ဦးသောင်းတန်နှင့် မခင်မြင့်
တို့မှာ သေဆုံးနေ၍၊ မောင်ခင်ဦးမှာ၎င်းတို့ အနားတွင် ငိုယိုလျက်နေသည်
ကို ဒေါ်သင်က သတိပေး၍ ဆိုင်ရာသို့ တယ်လီဖုန်းနှင့် အကြောင်းကြား
လိုက်ရသည်ဆိုကြောင်း။ ၎င်းတို့မှာ မိမိတို့ ဘာသာသတ်၍ သေသည်။
သို့မဟုတ် အခြားသူသတ်၍သေသည် စသည်တို့ကို မသိရသေးကြောင်း။
ကျွန်ုပ်တို့မှာ ထင်ရှားသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ကွယ်လွန်သဖြင့်
အထူးဝမ်းနည်းရကြောင်း၊ သေဆုံးသည်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ယခု
ဖော်ပြသည်ထက် ပို၍မသိရသေးကြောင်း၊ ဦးသောင်းတန် အကြောင်းနှင့်
အခြားအကြောင်းများကို ကျွန်ုပ်တို့ သိသမျှ ဖော်ပြရသော် . . .။

ဦးသောင်းတန်

ဦးသောင်းတန်မှာ ညောင်လေးပင်မြို့သားဇာတိဖြစ်၍၊ ဘီအေအတန်း
ကို ရန်ကုန် ဂျပ်ဆင်ကောလိပ်မှ အောင်မြင်ပြီးလျှင်၊ ဝတ်လုံပညာကို

အင်္ဂလန်တွင် သွားရောက်သင်ကြားအောင်မြင်ခဲ့ပြီးနောက်၊ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်လာကာ ဘားလမ်းတွင် ဝတ်လုံအလုပ်ဖြင့် နေထိုင်သူဖြစ်လေသည်။ ဦးသောင်းတန်မှာ အပြောထက် အလုပ်ကို ပိုမိုဂရုစိုက်သူ ဖြစ်သဖြင့် စကားအလွန်နည်းလေသည်။

သို့ရာတွင် နိုင်ငံရေးကို တိုင်းပြည်တွင်မကျော်ကြားစေကာမူ၊ ခေါင်းဆောင်များ၏ အတွင်းရေး ခံရာခံဆစ်တွင် ဦးသောင်းတန်၏ အကြံဉာဏ် မပါသောအကြိမ်မရှိခဲ့သလောက် ဖြစ်လေသည်။ မိမိသည် ခေါင်းဆောင်တွေ ကိုယ့်ဘက်သို့ဘက် ဂုဏ်လှပြီး ကွဲပြားသရွေ့ ကာလပတ်လုံး၊ နာမည်ခံခေါင်းဆောင် မလုပ်လိုကြောင်းများကို အမြဲပြောလေ့ရှိလေသည်။ အလှူအတန်းများ၌လည်း တစ်ထောင်ငါးရာစသည်ဖြင့် အလွတ်မရှိ ထည့်တတ်သော စေတနာ ရှိလေရာ၊ ဂုဏ်ပကာသနကို လိုက်၍ ၎င်း၏အမည်ကို ဖော်ထုတ်ခွင့်မပြုချေ။ မြို့မကျောင်း အလှူငွေကောက်ခံစက အမည်မဖော်သူတစ်ဦးက ငွေ ၃၀၀၀ လှူဒါန်းသည်ဟု ပါလာဖူးရာ၊ ထိုငွေမှာ ဦးသောင်းတန်၏ငွေဖြစ်ပေသည်။ သမာဓိ၌လည်း ခေတ်ကာလအဘိုးကြီးကဲ့သို့ မဟုတ်၊ အလွန်တရာတည်ကြည်ဖြောင့်မတ် လှသဖြင့်၊ လူတိုင်း ပင်ခန့်ညားရှိသေခြင်းကို ခံရသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ ယခုသေဆုံးသည့်နေ့တိုင်အောင် အသက် ၄၀-အထိ၊ လစ်ပတန် သူဌေးကြီး ဆာသောမတ်ကို အားကျသည့်အလား၊ လူပျိုကြီးအဖြစ်နှင့် ကောင်းမွန်သားနားစွာ နေထိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

မခင်မြင့် ၊

မခင်မြင့်မှာ ဦးသောင်းတန်၏တစ်ဝမ်းကွဲညီ ဒုတိယအရေးပိုင် ဦးသိန်းတန် ဘီအေ ဘီအယ်လ်၏ သားဦးမိန်းကလေးဖြစ်၍ ၁၀-နှစ် အရွယ်ကစပြီး ဦးသောင်းတန်၏ တိုက်သို့အပ်နှံကာ ရန်ကုန်တွင် အင်္ဂလိပ် ၁၀-တန်း အထိ သင်ကြားခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။ မခင်မြင့်မှာ ရိုး၍ စကားနည်း၏။ ရုပ်ရည်လှပ ချောမွေ့ပြေပြစ်၏။ မိန်းမပီသ၍ လူမဖြစ်ရ၏။ အနေအထိုင် အထူးကျစ်လျစ်သိပ်သည်း၏။

မောင်ခင်ဦး။

၎င်း၏ဇာတိကိုကား၊ ကျွန်ုပ်တို့မသိရချေ။ ဦးသောင်းတန်၏ရှေ့နေ
စာရေးဖြစ်၏။ ထို့နောက် လူငယ်အချင်းချင်းချစ်ကြိုက်၍ မခင်မြင့်နှင့်
မောင်ခင်ဦးကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မဟုတ်၊ လူကြီးလူကောင်း၊ အနည်းငယ်
ကိုဖိတ်၍ ဦးသောင်းတန်က လက်ထပ်ပေးခဲ့၏။ မောင်ခင်ဦးမှာ ဘုံကေကို
အထက်သို့လှန်ဖိ၍ နှစ်ထပ်လက် ရုပ်အင်္ကျီဝတ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို စူး
စိုက်ကြည့်ရှုသောအခါ၊ ၎င်း၏မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းစသည်တို့မှာ
အနောက်နိုင်ငံရုပ်ရှင် မင်းသားချောများနှင့်တူသည်ဟု ထင်ရ၏။ လက်ထပ်
၍ ခြောက်လခန့်ကြာသောအခါ၊ မခင်မြင့်၌ သားဦးယောက်ျားကလေး ဖွား
မြင်ခဲ့ကြောင်း။ သားကလေးမှာ ၁၅-ရက်ခန့်တွင် သေဆုံးသွားကြောင်း၊
မောင်ခင်ဦးသည် မခင်မြင့်အား အလွန်ချစ်ခင်ယုယခဲ့ကြောင်း၊ ဦးသောင်း
တန်သည် လူတိုင်းနှင့် အပေါင်းဆန့်သဖြင့် ၎င်းအား ပြင်ပရန်သူရှိမည်ဟု
ကျွန်ုပ်တို့မထင်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင်၎င်းတို့ ၏ အတွင်းရေးကိုမသိရသဖြင့်
သေဆုံးရခြင်း၏အကြောင်းကို မသိနိုင်ကြောင်း။

ရွှေတိဂုံဘုရားအနောက်မုခ်၌၊ လမ်းမတ်တတ်အထက်ပါသတင်းများ
ကို ဖတ်ရှုနေသော လူရွယ်သည် ထိပ်တက်၌ မိုးကြိုးစက်ကျသကဲ့သို့
ဦးနှောက်မှတစ်ကိုယ်လုံး ပူရှိန်းသွားဟန်တူလေ၏။ တစ်ဖန် နောက်တစ်နေ့
ထုတ် သတင်းစာတွင် လှန်လှောကြည့်ရှုပြန်သောအခါ။

နောက်ထပ်ရသောသတင်း။

ဝတ်လုံတော်ရ ဦးသောင်းတန်နှင့် မခင်မြင့်တို့အလောင်းကို ရင်ခွဲ ကြည့်
ရှုသောအခါ အစာအိမ်အတွင်းမှ အမိုးနီးယားအဆိပ်များတွေ့ရသည်ဟု
ဇာတ်ခွဲဘက်ဆိုင်ရာက တွေ့ရှိရပြီဖြစ်ကြောင်း။ အလောင်းများကို
ဆိုင်ရာသို့ပြန်အပ်၍ ၎င်းနေ့ကပင် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရာ လူများပြည့်နှက်
စည်ကားကြောင်းနှင့် နောက်ထပ်သတင်းရရှိလေသည်ဟု ဖတ်ရှုပြီးလျှင်
အနောက်မုခ်မှထွက်၍ ကားတစ်စီးကို ခေါ်ကာ စုံထောက်ခင်မောင်ကြီး

အိမ်သို့ ခပ်မြန်မြန်အမောင်းခိုင်းလေ၏။

“ဟဲ့လို့... မောင်မျိုးချစ်ပါလား။ လူလည်းပိန်လို့ မင်းဘယ်တော့က ရန်ကုန်ရောက်လာသလဲ။ မင်းနဲ့မတွေ့ရတာ ၄၊ ၅နှစ်လောက်ကြာသွားပြီနော်”

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရောက်တာ ၅ ရက်လောက်ရှိပြီ” ဟု ဆိုကာ သတင်းစာမှ ဦးသောင်းတန်၏သတင်းကို လက်နှင့်ထောက်လျက်...။

“ဒီအမှု ခင်ဗျားကိုင်ရသလား၊ မနေ့က သင်္ဂြိုဟ်တယ်ဆိုတာကော ဟုတ်လား” ထိုကဲ့သို့မေးလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခင်မောင်ကြီး၏ထက် မြက်စူးရှသော မျက်လုံးများသည် မောင်မျိုးချစ်အား မသိမသာ အကဲခတ်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာတွေးတောသကဲ့သို့နေရာ...။

“ကျွန်တော့်အပေါ် တွေးနေလို့ အကျိုးများမယ်မဟုတ်ဘူး။ အမှုသည် ထဲက လူတစ်ဦးနဲ့သာ ကျွန်တော်နဲ့ဆိုင်တယ်။ အမှုနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“အနီ မင်းဒီအကြောင်းတွေ သိချင်တယ်ဆိုပါတော့”

“သိချင်ရုံတွင်မကဘူး။ ခင်ဗျား ဒီအမှုအတွက် စုံထောက်မရသေးဘူး မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်ထင်ထားတာနဲ့ ကိုက်ရင်စုံထောက်နေဖို့ မလိုဘူး။ တစ်ခါတည်း ရှင်းလင်းသွားမှာပဲ”

“အေး မင်းမလိမ်တတ်ဘူးဆိုတာ ငါယုံတယ်။ မင်းဒီအမှုအကြောင်း ဘာလို့သိချင်သလဲ...။ မင်းက အရင်ပြောစမ်းပါဦး”

“ရာဇဝင်က အရှည်ကြီးဗျ။ ကျွန်တော်လောလောဆယ် သိချင်တာက...။”

“ပြောပါမယ် မင်းဖြစ်ပုံကို အတိုချုံးပြောစမ်းပါဦး” ဟုဆိုသဖြင့် မောင်မျိုးချစ်သည် ခင်မြင့်နှင့် မူလပထမ ချစ်ခင်လာပုံနှင့် ဂဠုန်ထဲလိုက်ပါလာရသည့် အကြောင်းများကိုပြောပြလေ၏။ တစ်ဖန် စကားကိုဆက်လက်၍...။

“ကျွန်တော့်ကိုက မိုက်တာပါ။ ခင်ဗျားလည်း သူ့ရပ်ကို မြင်ဖူးပြီ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်စိတ်အထင်မှာ ခင်ဟာ ငါ့ကိုစွဲလမ်းရင် ခဏပဲ။ တော်တော်ကြာ စိတ်ပြေပြီး ပျော်ရွှင်နေမှာပဲလို့ အောက်မေ့တာနဲ့ ခုနက

ကျွန်တော်ရွတ်ပြတဲ့လက္ခဏာဟန်မကျချင်တော့ တေးထပ်နဲ့ စာကိုပေးလိုက်တာကိုး။ ပြီးတော့ အမေဆုံးလို့ ပုသိမ်က မလိုက်ခင်တစ်ရက်တုန်းကလည်း ကျွန်တော်အကြံမှာ ခင်ဟာ ငါ့ကို သိပ်ပြီးချစ်ရှာတာ၊ ဒီလိုချစ်တဲ့သူဟာ ငါ့ကိုအမှီပြုပြီး စိတ်ဆင်းရဲရှာတော့မယ်။ သူကောင်းစားတာသာ ငါကြည့်ချင်တယ်။ ငါ့မှာတော့ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေ အကြောင်းမထူးတော့ဘူး။ ဒီတော့ ငါ့သူ့ကို သူပြုချင်ရာပြုနိုင်အောင် အခွင့်ပေးခဲ့မယ်လို့ စိတ်ကူးထားပြီးမို့ ခေါင်းကိုက်သလား မေးတဲ့အခါတုန်းက မကိုက်ပါဘူးခင်. . .ခင်ဆိုပြီး စကားရှေ့မဆက်နိုင်ဘူး။ မပြောရက်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်နှလုံးတုန်လှုပ် ချောက်ချားတာမျိုး ဘယ်အခါကမျှ အဲဒီတုန်းကလောက် မဆိုးခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သူ့ကို ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးကြည့်ရခြင်းပဲလို့ အောက်မေ့ပြီး “ကိုကို ဘာပြောမလို့လဲ မေးတာကိုး”

“ခင်ဟာ ကိုကိုကိုသိပ်ချစ်တာပဲနော်”

“ဪ. . .အသစ်လုပ်မေးနေပြန်ပါပြီ၊ ခင်ရဲ့ခန္ဓာတစ်ကိုယ်လုံး အသက်ပါ အပ်နှင်းပြီးပဲဟာ”

“ဟိုကျမှ စာရေးလိုက်ပါမယ်ခင်ရယ်၊ ဒီဘက်လှည့်စမ်းပါ ခင့်မျက်နှာကို ဝဝကြီးကြည့်စမ်းပါရစေ”

“အို ဘယ်အခါမဆို ကြည့်နိုင်တာပါပဲ ကိုကို၊ ဟင်ကိုကိုစကားက ဝေလည်လည်ကြီး ခင်ငိုချင်လာပြီ”

“ကိုခင်မောင်ကြီးနယ် အဲသလိုပြောပြီး မျက်နှာညိုသွားတဲ့အခါများလူကို ဘယ်နှယ်ဖြစ်သွားမှန်းမသိတော့ဘူး”

“ဟင်. . . ကိုကိုစကားကဝေလည်လည်ကြီး ခင်ငိုချင်လာပြီဆိုတဲ့ အသံနဲ့ မျက်နှာအမူအရာကလေးကို အခုထက်ထိ ဖျောက်လို့မရဘူး။ နောက်ကျွန်တော်လည်း ဂဠုန်ထဲအတော်လူစွမ်းကောင်းလုပ်ခဲ့တာပေါ့။ နောက်တော့ သူပုန်ဗိုလ်အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲ ဆရာစံလည်း ရှမ်းပြည်ထွက်ပြေး၊ တချို့အစိုးရလက်အောက်ရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော်တတ်အားသမျှ လက်နက်ချ ဝင်ကြဖို့ ၄၊ ၅လ လိုက်လံဟောပြောပြီး တစ်ခါ ပုသိမ်မှာ သူ့ကိုစုံစမ်းတာကိုး ည ၈ နာရီခွဲလောက်ရောက်သွားတော့ ကိုလှသောင်းက ကျွန်တော့်ကိုမြင်ရင် မြင်ချင်း. . .။

“ဟင်...ကိုမျိုးချစ် ခင်ဗျားနှယ်လုပ်ရက်ပလေတယ်။ ကျွန်တော့်လည်း မတိုင်ပင်ဘူး။ ဟိုခင်မြင့်ဆိုတာလည်း အရူးမကလေးလို တပူပူတဆာဆာ နဲ့ ငိုလိုငို၊ မစားနိုင်မသောက်နိုင် အတော်ပူဆွေးဒုက္ခရောက်ရှာတယ်။ နောက် မောင်လှမြင့်နဲ့ ပေးစားမယ်လုပ်ကတည်းက ထွက်ပြေးသွားလိုက် တာ ဂီလလောက်ကြာတော့မယ်။ အစအနမှ သတင်းမရတော့ဘူး။ စုံစမ်း ရှာဖွေလိုက်ကြတာမှာလည်း မြန်မာပြည်ထင်ရှားတဲ့ နေရာတွေကုန်သလောက်ပါပဲ။ စစ်ကိုင်း နိဗ္ဗိန္ဒ၊ ဣန္ဒာဿယ၊ ဧဇကြီး၊ ခေမေသက၊ ဓူဝံ ချောင်တွေမကျန်၊ သစ်ရွက်တစ်ချပ် ဆယ်ထပ်လှန်ပြီးရှာခဲ့ကြတယ်။ ခုတော့ လက်လျှော့ကြပေါ့”

“အို...ဘာလို့ လက်လျှော့ရမလဲ။ သူပျောက်တဲ့နေ့က တရုတ်မလေး လို အဝတ်လဲပြီးပြေးတယ်လို့ နောက်မှရိပ်မိတဲ့ ရံပိုင်ကပြောလိုက်တယ်။ ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့ဆိုသလို ကျွန်တော်တော့ရှာဦးမယ်။ ကျွန်တော် ဒီရောက်ကြောင်း ဘယ်သူမှမပြောပါနဲ့လို့ အိပ်ရာခန်းထဲဝင်တဲ့အခါ တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်ဘူး။ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေက အဲဒီမှာရှိရစ်သေးတာကိုး။ ပြီးတော့ သူနဲ့စကားပြောကြနေရာဆိုတော့ တွေးချင်တိုင်းတွေ၊ ဆွေးချင်တိုင်းဆွေးမိတယ်။ ၅ နာရီခွဲလောက် အိပ်ရာကထပြီး မီးရထားဘူတာရုံ လျှောက်ခဲ့ရတယ်”

“ကိုယ်တိုင် စုံနဲ့သာမြိုင်လုပ်လာမှပဲ ခင်မြင့်ကိုဘယ်လောက်စွဲတယ် ဆိုတာ တိုးတက်သိရတော့တယ်။ မြို့တကာ ရွာတကာ နဲ့နေတော့တာပဲ။ လန်ဒန်နေပြီး ကာလကတ္တားရောက်လာတော့ ကာလကတ္တားဟာ တယ်ပြီး စည်ကားတယ်မထင်ဘူး။ ကာလကတ္တားကနေပြီး ရန်ကုန်ရောက်ရင် ရန်ကုန်ဟာခြောက်သွေ့တယ်ထင်တယ်။ ရန်ကုန်က တစ်ခါ မန္တလေးမှာ ရောက်တော့ သိပ်ပြီးခြောက်သွေ့တယ်လို့ထင်မိတယ်။ အဲဒီကမှ စစ်ကိုင်း၊ ရွှေဘိုကျတော့ နေကလည်းပူ လူဦးရေကနည်းပါးပြီး အားကြီးစိတ်ပျက် စရာကောင်းတာပဲ။ စစ်ကိုင်းဘူတာမှာ ဝင်ရောက်စုံစမ်းတဲ့အခါ တရုတ် ကပြားမကလေးတစ်ယောက်၊ တရုတ်အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဒုတိယတွဲထဲ မြင်လိုက်တယ်လို့ လူပုံပန်းပြောပြတာနဲ့ ခင်မြင့်တို့ဧကန် ဟုတ်မှာပဲလို့ တစ်ခါလိုက်ရပြန်တာကိုး”

“ဒါဖြင့် ငါ့လူမြစ်ကြီးနား နယ်တွေလည်း ရောက်ခဲ့တာကိုး၊ ကိုင်းဒေသန္တရ ဗဟုသုတပါ ပြောစမ်းပါဦး။”

“နားထောင်ချင် ပြောရသေးတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ အောက်နယ်က လူတွေဟာ အောက်ပိုင်းကွက်ကွက်ကလေးသာ ခြေကျင်လှည့်ကြ၊ သွားကြ၊ စာတွေတခမ်းတနားရေးကြနဲ့နေခဲ့ကြတယ်။ နဘားဘူတာ မြောက်ဘက် ဘယ်သူမှ စွန့်စွန့်စားစားမသွားကြသေးဘူး။ ကျွန်တော်မီးရထားပေါ်က သတိထားပြီး ကြည့်ရှုလိုက်ပါသွားတဲ့အခါ ကန့်ဘလူကလွန်ရင် အသွင်တစ်မျိုးဖြစ်နေတာပဲ။ နို့ပေမဲ့ ညဉ့်အချိန်ဖြစ်နေလို့ ကောင်းကောင်း မမှတ်သားနိုင်ဘူး။ အင်းတော်နဲ့ နဘားဘူတာ လောက်ကျမှ မိုးလင်းတယ်။ အဲဒီဆီကျတော့ မြန်မာအဝတ်အစားနဲ့ လူတွေအမြောက်အမြားပဲ တွေ့ရတယ်။”

“ဗမာပြည်ပဲဟာ တွေ့ရမှာပေါ့!” (ရယ်လျက်ထောက်ခံသည်)

“မဟုတ်ဘူး.. .၊ နားထောင်ဦး၊ စကားပြောတဲ့အခါ သိပ်ပြီးဝဲတာပဲ။ နဘားကထွက်တော့ ရထားဟာ ကုန်းမြင့်ကလေးများကို နည်းနည်း တက်ရတယ်။ အရှေ့ဘက် အနောက်ဘက်များကလည်း တောင်တွေရဲ့လို့ တောင်တွေရဲ့ကြားက မြေပြန့်မှာ စပါးများစိုက်ပျိုးတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ မိုးညှင်းဘူတာနဲ့ မိုးကောင်းဘူတာမှာ ရထားဟာ တော်တော်ကလေးကြာအောင်ရပ်တယ်။ အဲဒီဘူတာများမှာတွေ့တဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ ရန်ကုန်၊ မန္တလေးမှာ တွေ့ရတဲ့ မိန်းကလေးတို့ရဲ့ အဝတ်အစားအဆင်အပြင်လိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ စကားပြောတဲ့အခါ “ယောတို့ အေးတို့နဲ့ ခပ်ဝဲဝဲအသံထွက်မှ အညာသူတွေ၊ ရှမ်း၊ မြန်မာမကလေးတွေမှန်းသိရတယ်။ တကယ့်ကိုဗျာ.. . တက်တင်း ဇာတိပဲ အင်္ကျီ၊ မြင့်မိုရ်ဆံထုံး၊ အတွင်းခံဇာဘော်လီတွေ သူတို့ဆီ ပျံ့နှံ့နေလိုက်တာ လွန်ပါရော။ ယောကျ်ားကလေးတွေလည်း ပိုးဘောင်းဘီ၊ နှစ်ထပ်ဦးထုပ်၊ ဘလေဇာကုတ်နဲ့။ ကျွန်တော်တို့ဆီက လူပျိုတွေလိုပါပဲ။ စကားသံနားထောင်မှ အဲဒီနယ်သားတွေမှန်းသိခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော်စီးတဲ့ ဒုတိယခန်းထဲမှာ ဟိုပင်က လူတစ်ယောက်လိုက်လာပြီး စကားစပ်မိလို့ ပြောကြတဲ့အခါ အင်းတော်ကြီးအကြောင်း၊ အင်းစောင်းကလူတွေ အသက်မွေးကြပုံ၊ ရိုင်းတယ်ဆိုပြီး မြန်မာပြည် ဒိုင်အာခီအုပ်ချုပ်ရေးထဲမထည့်ဘဲ ချန်လှပ်ထားသော

နယ်သူနယ်သားတွေရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားအုပ်စိုးနေတဲ့ အရာရှိအရာခံတွေ တန်ခိုးကြီးပုံ စုံနေအောင်ပြောပြတယ်။ အဲဒီလူက သူလည်းအောက်သားလို့ ပြောတာပဲ။

“ကချင်တွေ၊ ရှမ်းကဘူး၊ ရှမ်းမြန်မာ၊ ရှမ်းကြီးမ၊ မိုင်းသာတရုတ်၊ ကုလားအမြောက်အမြားတွေ့ရတာပဲ။ ညနေငါးနာရီလောက်မှာ မြစ်ကြီးနားရောက်တော့ ဗိုလ်တဲမှာတည်းပြီး တစ်ညနဲ့တစ်နေ့လုံးလုံးစုံစမ်းတာပဲ။ အစအနမှ မတွေ့ရဘူး။ မြစ်ကြီးနားမြို့ဟာလည်း ဂေါ်ရခါးမြို့ကလေးနဲ့ တူနေတာပဲ။ မြို့က ခပ်ကျယ်ကျယ်မှာ စစ်တန်းလျား၊ ဆေးရုံ၊ ရုံး၊ ဂါတိ၊ တော်တော်စုံသားပဲ။ အဲဒီမှာရှိတဲ့ ဗမာတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ဆီလို သိပ်ပြီးမတွင်ကျယ်နိုင်ကြရဘူး။ ကျွန်တော်လည်း မြစ်ကြီးနားနဲ့နီးစပ်တဲ့ နဆောဆွတ်၊ ဝတူကြီး၊ မံခေ၊ မိုင်းနား၊ နောင်ထာလော၊ ဝိုင်းမော်၊ ရွာတော်၊ သာဂရ၊ နောင်ချို၊ ဇီးကျွန်း၊ ခပ်ချိုဆိုတဲ့ရွာတွေက လူတွေကိုလိုက်လံစုံစမ်းခဲ့တယ်။ နောက်တစ်နေ့ အစိုးရသင်္ဘော ဗန်းမော်ထွက်မယ်ဆိုတာနဲ့ သွားရောက်စုံစမ်းတဲ့အခါ မိတ်ဆွေအရာရှိတစ်ဦးနဲ့ တွေ့လို့ အခန့်သင့်လိုက်ခွင့်ရတာပေါ့။”

“ကျွန်တော်လည်း ရေချိုးချင်လို့ မြစ်ကြီးနားကမ်းစပ်မှာ ရေတိမ်တိမ်ကလေးထင်ပြီး သင်္ဘောကုန်းပေါင်ပေါ်က ခုန်ဆင်းလိုက်တာ ရေထဲအတော် မြုပ်သွားတယ်။ ရေက စင်စင်ကြယ်ကြယ်ကြီး စစ်ထားသလို သိပ်ပြီးကြည်လင်တာကိုး။ ငါတွေ သွားနေတာတောင် မြင်ရတယ်။ အေးလိုက်တာကလည်း စက်လို့...။”

“ဒါနဲ့ သင်္ဘောမြစ်ကြီးနားကထွက်ပြီး ဝိုင်းမော်ဘက်တစ်ညအိပ်သေးတယ်။ အဲဒီမြစ် တစ်ဖက်ကမ်းက ရွာတွေမှာ ဆေးပင်၊ လိမ္မော်ပင်၊ ရှောင်ပင်၊ တည်သီးတချို့နဲ့ သစ်ကြီးသစ်ပင်၊ ကာဖီပင်များတောင်စိုက်ပျိုးပြီး ထွန်းကြတယ်။ တရုတ်ပြည်က လား၊ မြင်းများပေါ် လက်ဖက်ခြောက်ဝက်ပေါင်၊ ဘဲကောင်ခြောက်၊ ဘဲဥ၊ ကြက်ဥ၊ ဆေးမြစ်၊ သံဒယ်အိုးကြီးတွေ တင်ပြီး ဝိုင်းမော်ရောက်လာကြတယ်။ ဝိုင်းမော်ကမှ မြစ်ကြီးနားဘက်ကလေး ဒီစင်္ကြံကို ဖြန့်ကြတယ်။ တရုတ်မြင်း၊ လားတွေဟာ ဇက်ကြီးမပါဘူး သွားလိုရာကို အသံပေးအော်ဟစ်နိုင်တယ်။ ဘယ်လောက်ဟန်ကျသလဲ။”

အို ကျွန်တော် “မယားတစ်ဦး” မို့ကောင်းကောင်းမစုံစမ်းနိုင်ပါဘူး။ ဝိုင်းမော်ကထွက်ခဲ့ပြန်တာကိုး . . . ။

“သဲသောင်တချို့နဲ့ ကြည်လင်တဲ့ရေကို ကြည့်ရင်း လိုက်ပါလာလိုက်တာ။ မြစ်လက်ဝဲ၊ လက်ယာ ကမ်းခြေများမှာလည်း ရှမ်းဗမာနဲ့ ကချင်လူမျိုးများနေတဲ့ ရွာငယ်ကလေးတွေ မြင်ခဲ့ရတယ်။ လူကလည်း မခင်မြင့်ကြောင့် စိတ်နောက်နောက် . . . ဟိုတွေး ဒီတွေး၊ တောင်တွေးမြောက်တွေးနဲ့ လိုက်ပါလာရတဲ့အထဲ တစ်ခါတစ်ရံ တောဝက်၊ ဒရယ်၊ ကျား၊ ဆင်၊ ကြက်၊ ဥဒေါင်းစတဲ့ တောကောင်တွေကို လမ်းတစ်လျှောက်လုံးလိုလို တွေ့မြင်ရတဲ့အခါ “မျောက်က ကြီးခွေ ဒေါင်းအိုးဝေ” ဆိုတဲ့သီချင်းကို ဆိုရင်း ရင်ထဲဆိုတက်ခဲ့တယ်။ တစ်ခါတလေ “စုံနဲ့သာမြိုင်၊ ရပ်ထွင်း၊ ထုံသင်းငယ်ကြိုင်၊ ဂနိုင်းကေမ၊ နွေအစရွှေမျှောကလျာ၊ ဟိုခင်ကိုလျှောက်ပါလို့ လင်ပျောက်ကိုရှာ” ဆိုတဲ့ရှာပုံတော်ကြီး သတိရလိုရနဲ့။ ညနေချမ်းအချိန်ကျတော့ မြစ်အနောက်ဘက်ကမ်း “ခေါင်ဖူး” ဆိုတဲ့ရွာသစ်ကလေးနားမှာ သင်္ဘောကပ်ပြီး ထင်းတင်နေကြပြန်ပါရော။ သင်္ဘောလည်း အဲဒီမှာ တစ်ညအိပ်တယ်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် သင်္ဘောထွက်လို့ နှစ်မိုင်လောက် စုန်မိတဲ့အခါ မိတ်ဆွေအရာရှိက “ကိုမျိုးချစ် . . . ဟိုအနောက်ဘက်ကို ကြည့်စမ်း။ အဲဒီမှာ အရင်က သင်္ဘောကပ်တဲ့ခေါင်ဖူးရွာဟောင်းနေရပ်။ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ ခေါင်ဖူးဘုရားပွဲဆိုတာ မြစ်ကြီးနားနယ်မှာဖြင့် အထူးစည်ကားတဲ့ တန်ခိုးကြီးဘုရားပွဲပေါ့။ ရှေးကတည်းက ခုထက်တိုင် ဘုရားဖူးလာတဲ့ လူတွေက သဒ္ဓါတရားအလျောက် လက်ဝတ်လက်စား၊ ဒင်္ဂါးပိုက်ဆံစတဲ့ဟာတွေ ဂူပေါက်ထဲ ပစ်ထည့်လာကြတာ အများကြီးရှိတယ်။ နတ်ကြီးတာမို့ ဘယ်လူဆိုးမှ ပြန်နှိုက်ပြီး မခိုးဝံ့ဘူး။ အရင်က လူတစ်ယောက်နှိုက်ယူတဲ့အခါ လက်ပြတ်သွားဖူးသတဲ့။ ထိုကဲ့သို့ ပြောဆိုရင်း သင်္ဘောမှာ တဂျူးဂျူးတရောင်းရောင်းနှင့်စုန်ဆင်းနေရာ ဟောဒီရွာတွေက တာလောကြီး၊ ဟိုကပ်၊ ဟောဒါက စံကင်းရွာဟုဆိုပြီး ဆင်မိုကို ဆိုက်ကပ်ကြပြန်ပါရော”

“တို့ငယ်ငယ်တုန်းက ပထဝီဝင်ထဲမှာပါတဲ့ ဆင်မိုလား”

“ဟုတ်တယ် မိုးကောင်းချောင်းကြီးနဲ့ ဧရာဝတီမြစ်ဟာ အဲဒီ ဆင်မိုရဲ့ အထက်နားမှာ ဆုံတာပဲ။ အင်းတော်ကြီးကမ်းခြေက သစ်တွေကို ဒီမိုးကောင်းချောင်းကလှည့်ပြီး ဧရာဝတီမြစ်ထဲ ထုတ်ယူတာပဲ။ မြစ်ကြီးနား ဒီစင်္ကြံတံမှာတော့ သစ်တောဌာနနဲ့ ကချင်စတဲ့ လူမျိုးတွေအတွက် တော်တော်အရေးကြီးတဲ့နေရာပဲ”

“ဆင်မိုမှာ တစ်ညနားပြီး နံနက်မှာ ထွက်လာကြတော့ မြစ်ကျဉ်းလို့ ခေါ်၍ ပထမကျောက်တွင်း တွေ့တာကိုး။ ရေလယ်မှာ ဆန်ကောလောက် လက်တစ်ဖက်လောက် ကျောက်ဆောင်တွေက ဆင်ကြီးများ ရေငုပ်နေသလိုပဲ။ ရေကလည်း သံပွက်တွေထနေတာပဲ။ သွားနေကျမကျတဲ့ လူများ ဖြင့် ဘယ်လိုသွားရမယ်လို့ သိမှာမဟုတ်ဘူး။ မြစ်ဝဲယာမှာရှိတဲ့ တောတောင်တွေကလည်း အလွန်ကို လွမ်းစရာကောင်းတာပဲ။ ဟိုပြေးဒီလွှား ဟိုသစ်ပင်နားမှာ တွဲလွဲမိနေတဲ့ မျောက်တွေရဲ့ အသံကလည်း ဆူညံနေတော့တာပဲ။ အဲဒီ ကျောက်တွင်းမှာ ရှမ်းလည်းမဟုတ်၊ ဗမာလည်းမဟုတ် ဗမာလိုခပ်ဆင်ဆင် ဝတ်ထားကြတဲ့ “ဖွန်း” လူမျိုးလို့ မိတ်ဆွေကပြောပြတွေ့မြင်ခဲ့ရတယ်။ “ဖွန်း” စကားကိုပြောပြီး နတ်ကိုးကွယ်ကြသတဲ့”

“မြစ်ကလည်း တောင်နှစ်လုံးညှပ်နေတဲ့ကြားက နိမ့်လွန်းရာကို စီးဆင်းရတော့ ဝဲကြီးဖြစ်နေလိုက်တာ။ ဝဲကတော့ ဝဲလုံးတွေဟာ အိမ်ကြီးကြီး ၂လုံး၊ ၃လုံး စာလောက်ရှိတယ်။ မိတ်ဆွေက အရှေ့ဘက်လက်ညှိုးထိုးပြီး ကိုမျိုးချစ် ဟိုဘုရားကလေးကြည့်စမ်း.. ဒီမှော်ဟာ သိပ်ပြီးဆိုလို့ လှေဖောင်သင်္ဘောတွေ ခဏခဏပျက်တယ်တဲ့ “ပရော” ဆိုတဲ့မှော်ပေါ့။ ဒီလို သင်္ဘောတွေ လှေဖောင်တွေပျက် လူတွေအသေအပျောက်များလွန်းလို့ သတိပြုရအောင် “သတိရဘုရား” လို့တည်ထားတာ ခုနင်က ဘုရားပေါ့။ အနောက်ဘက်တောင်စောင်းကြည့်ဦး။ အရင်ကသင်္ဘောတစ်စင်း ပျက်ဖူးလို့ သင်္ဘောက ဆေးအဖြူတွေ တောင်လူးနေရစ်တာ။ ခုထက်ထိ မပျောက်သေးဘူး။ ရေဆိုးတဲ့အခါများ ဒီဝဲကအသံတွေဟာ မိုင် ၅၀ လောက်ကတောင် ကြားရတယ်။ ဟိုရှောင်က “ပဒူ”လို့ခေါ်တယ်။ “ပဒူ ပရော” ဆို အသည်းတုန်ကြသပေါ့”

“အဲဒီလိုပြောရင်း သင်္ဘောဟာ ကျောက်ဆောင်တွေ ရှောင်တိမ်းစုန်

ဆင်းလာလိုက်တာ ကျွန်းကြီးကျွန်းငယ်အတော် များများတွေ့ရတယ်။ ဦးအောင်ဇေယျလက်ထက်က ဗမာ စစ်ဗိုလ်တွေ လာကြတာကို သတိရမိတယ်။ ကျွန်းသူ ကျွန်းသားတွေက သန့်သန့်ရှင်းရှင်းပဲ။ အရှေ့ဘက်မှာ တရုတ်ပြည်က စီးဆင်းလာတဲ့ “တပိန်” မြစ်လည်း ဧရာဝတီမြစ်ထဲ ပေါင်းလာတယ်။ နောက်တော့ ဗန်းမော်မြို့ရောက်တာပါပဲ။

“ခရီးသည် “မာကိုပိုလို” ရေးတဲ့မှတ်တမ်းမှာ ဧရာဝတီမြစ်ညာမယ် အလွန်စည်ကားတဲ့ မြို့ကြီးတစ်မြို့လို့ ချီးကျူးခဲ့တဲ့အတိုင်း လူတွေကလည်း မွန်မွန်ရည်ရည်မိန်းမချော ဖြူဖြူဝင်းဝင်းတွေကလည်း ပေါ်ပေါ်ဘိသနဲ့။ တရုတ်လူမျိုးအများကြီး တွေ့ရတယ်။ ဒီပြင်တော့ ရှမ်း၊ ရှမ်းဗမာ၊ ဗမာ၊ ကချင်၊ ကုလားလူမျိုးတွေ တွေ့ရတာပါပဲ။ တချို့ကုလားတွေဟာ ကချင်စကား၊ ရှမ်းစကား၊ တရုတ်စကားများ သွက်သွက်ကြီး ပြောနိုင်ကြတာတွေ့ရတယ်။ ကိုင်းခင်ဗျာ . . .ခင်ဗျားလည်း နားထောင်ရတာ ပျင်းလှရောမယ်။ ဗန်းမော်လည်း ရှာလို့မတွေ့တာနဲ့ ဧရာဝတီသဘော စာပို့နဲ့ပြောင်းစီးလာပြီး မန္တလေးရောက်။ မန္တလေးက ရန်ကုန်တောက်လျှောက်ပြန်ရောက်တော့မှ သူ့ကို ဦးသောင်းတန်ရဲ့ တိုက်မှာ တွေ့တာပါပဲ။ သူ့ကိုမြင်ရင်မြင်ခြင်း နှလုံးလေရိုက်ပြီးငိုက်စိုက်လဲကျသွားမယ်များ ဖြစ်မိတယ်။ ခင်ဗျားစုံထောက်ရပုံကိုလည်း ပြောပြစမ်းပါဦး။”

အခန်း-၁၂

“အင်း... ငါ့လူတော့ ရည်းစားပျောက်ရှာရင်းနဲ့ ဒေသန္တရဗဟုသုတ အတော်ရခဲ့တာပေါ့။ ဦးသောင်းတန်တို့ အဖြစ်အပျက်က သည်လိုကွဲ့” ဟု ခင်မောင်ကြီးသည် ဇာတ်လုန့်၍ ပြောပြပြန်လေ၏။

“မနေ့က မနက်စောစော ဒီအမှုကိုစုံစမ်းဖို့ ငါ့ကိုအမိန့်ချလိုက်တာကိုး။ ဒါနဲ့ သတင်းစာမှာပါတဲ့အတိုင်း သွားရတာပေါ့။ ဦးသောင်းတန်တို့က သုံးထပ်တိုက်ဖြစ်တယ်။ အောက်ဆုံးထပ်က အလုပ်ရုံးနဲ့ ဧည့်ခန်း၊ အခိုင်း အစေ့များအခန်း၊ အလယ်ထပ်မှာ မောင်ခင်ဦးနဲ့ မခင်မြင့်က တစ်ခန်းနေ ကြတယ်။ အပေါ်ဆုံးထပ်က ဘုရားခန်းနဲ့ ဧည့်သည်များအိပ်စရာခုတင် လွတ်တွေ ဆယ်ခုလောက်ရှိတယ်။ ငါလည်း သတင်းအရ ဦးသောင်းတန် အခန်း ဝင်ရောက်လာတဲ့အခါ ဦးသောင်းတန်နဲ့ မခင်မြင့်ဟာ ခုတင်တစ်ချပ် ပေါ်မှာ ဆန့်ပြီးသေနေကြတယ်။ ဒေါသင်မှာတော့ ဝတ်လုံနဲ့ မခင်မြင့် နာမည်ခေါ်ခေါ်ပြီး ငိုနေတယ်။ မောင်ခင်ဦးကတော့ မျက်ရည်တွေဝိုင်းပြီး စကားမှကောင်းကောင်းမပြောနိုင်ရှာဘူး။ ခုတင်ဘေးမှာရှိတဲ့မှန်မီရိုကို မှီပြီး အလောင်းများကို ငေးစိုက်ကြည့်နေတယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ လောကကြီးမှာ

ဒီထက်ဆိုးတဲ့အဖြစ်အပျက်များ ရှိမှရှိပါဦးမလားလို့ မှတ်ထင်မိတယ်။ သိပ်
ပြီးသနားစရာ ကောင်းတာပဲ”

“အင်း.. .ဆက်ပါဦး”

“အလောင်းနှစ်ခုစလုံးကို ရှာဖွေကြည့်တဲ့အခါ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တစ်
ယောက်မှမတွေ့ရဘူး။ ဒါနဲ့ အနီးအနားလိုက်ရှာတော့၊ အမိုးနီးယား အဆိပ်
ပုလင်းငယ်တစ်လုံး၊ ဆေးသောက်တဲ့ ဝိုင်ကလပ်ငယ်တစ်ခု တွေ့ရတယ်။
တိုက်အလယ်ထပ်က ပြတင်းပေါက်တွေ ပစ္စည်းတွေမှာတော့ ခြေရာလက်
ရာဘာတစ်ခုမျှ မပျက်ဘူး။ တိုက်အပေါ်ဆုံး အထပ်ကိုလည်း တံခါးအံ
ဖုံးချုပ်ထားတာပဲ။ အောက်ထပ်ဘက်က သော့ခလောက်နဲ့ ပိတ်ထားတာ
လည်း အခြေမပျက်ဘူး။ လိုလေသေးမရှိအောင် သော့တောင်းပြီး ဖွင့်ကြည့်
တော့ ဘာမှအပေါ်မှာ ခြေရာလက်ရာပျက်တာမတွေ့ရဘူး။ တစ်ခါပြန်လာ
ပြီး အလောင်းတွေကို စစ်ဆေးပါးစပ်တွေအနဲ့ ခံတဲ့အခါ အမိုးနီးယားအဆိပ်
နဲ့နဲ့ အပုပ်နဲ့နည်းနည်းထွက်နေတယ်။ ဒီအတွင်း ရာဇဝတ်ဝန်နဲ့ တရားသူ
ကြီးရောက်လာတော့ သူတို့ကလည်း အမိုးနီးယားအဆိပ်ပုလင်းကြောင့်လို့
ဆုံးဖြတ်ကြတယ်”

“အမိုးနီးယားဟာ ဓာတ်ပုံဆေးထဲ အသုံးပြုတာမဟုတ်လား.. .”

“ပီအိုပီကူးရာမှ အသုံးပြုတာပေါ့။ ဆရာဝန်မနီးရင် သေတဲ့ဆေးပေါ့။
ဒီတော့ စုံထောက်ဝတ္တရားအတိုင်း အဆိပ်ပုလင်းမှားလို့ သောက်မိတာလား၊
နှစ်ဦးစလုံး သဘောတူ အဆိပ်သောက်သေကြတာလားဆိုတာ စဉ်းစား
ရပြန်တယ်။ ဦးသောင်းတန်ပါးစပ်က အပုပ်နဲ့ပိုထွက်တာထောက်ရင် သူက
အရင်သောက်ရမယ်မဟုတ်လား။ ဒီလိုဆိုရင် ဦးသောင်းတန်ဟာ အင်္ဂလိပ်
စာတတ်သူမို့ ဆေးမှားလို့မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အလွန်သေချာစေ့စပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တစ်ဦးဟာဆေးပုလင်းနဲ့ အဆိပ်မှားနိုင်ဘူး။ မခင်မြင့်ကတော့ ဦးသောင်း
တန်သောက်ပြီးနောက်မှ သောက်ရမယ်မဟုတ်လား။ ဒီလိုနောက်မှ သောက်
တာ ထောက်ချင့်ရင် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အလွန်စိတ်ညစ်တဲ့ အကြောင်းတစ်
ခုရှိရမယ်။ ဒီအကြောင်းဟာလည်း တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အမှီပြုဆက်သွယ်ခြင်း
ရှိရမယ်။ ရှိပြီးတဲ့နောက် ဦးသောင်းတန်က အဆိပ်ကို အရင်သောက်ရော၊
ဦးသောင်းတန်သေဆုံးတော့ မခင်မြင့်လည်း မထူးဖူးဆိုတဲ့အနေနဲ့ အဆိပ်

သောက်လိုက်တာဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့ သိပ်ပြီးရှင်းတာပဲ။ ဒီလိုတွေးရမှာပဲ”

“ဦးသောင်းတန်လို ပညာအမြော်အမြင်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ ဘဝသံသရာနစ်နာတဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ပေဘူး။ နို့ပေမဲ့ အလွန်အကျွံ စိတ်ညစ်အားကြီးရင် ဇွတ်မှိတ်ပြီးလုပ်တော့မှာပဲ ဒီလိုလုပ်တာမှန်ရင် လည်း ပညာရှိမို့ ကျန်ရစ်တဲ့လူတွေအပေါ်မှာ အမှုမပတ်ရအောင် စာရေးထားခဲ့မှာပဲ။ အခုတော့ ဘာစာတစ်စောင်မှ မတွေ့ရသေးဘူး။ တစ်ချက်စဉ်းစားစရာရပြန်တာကလည်း မောင်ခင်ဦးက အတော်ချောတဲ့ လူကလေး ဖြစ်တော့ မခင်မြင့်အပြင် ယောက်ျားတို့ဘာဝ အပျော်အပါးလိုက်စားတဲ့ အခါ မခင်မြင့်ကလည်း စိတ်ညစ်နေရော ဦးသောင်းတန်ကလည်း သူကိုယ်တိုင် စိမ့်ဖန်တီးပြီးပေးစားထားတာမို့ တူမကြောင့်လည်း စိတ်မကောင်း၊ ညီအတွက်လည်း စိတ်မကောင်း လူကြီးတန်မဲ့ ကလေးတွေ စိတ်ကြိုက်လိုက်ကာ အမျိုးဂုဏ်မတူတဲ့ သူငယ်နဲ့ပေးစားမိခြင်းဟာ သူ့တာဝန်ပဲလို့ တွေးမိပြီး ရှက်အားကြီးတာနဲ့ လုပ်မိချင်လည်းလုပ်မိမှာပဲ”

“ဒီလိုဆိုပြန်တော့ . . . မောင်ခင်ဦးဟာ မိန်းကလေးလိုအလွန်ချောပေမဲ့ စိတ်နှလုံးက မိန်းကလေးလို အလွန်သိမ်မွေ့သတဲ့။ အပျော်အပါးလိုက်စားမှာ ဝေးလို့ တိုက်ထဲက အပြင်တောင်မထွက်ဘူး။ အလုပ်ခွင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အမှုတွဲကော်ပီစသည်တို့ကို တိုက်ပရိုက်တာနှင့် ကူးတာတောင် လူစိမ်းတစ်ယောက်မှ သူ့အလုပ်ခန်းထဲမဝင်ရဘူးတဲ့။ သူတို့သုံးဦးဟာ အလုပ်ခွင်ကလွဲလို့ ဘယ်သူနဲ့မှသိပ်ပြီးဆက်ဆံခြင်းမရှိဘူးဆိုတော့ အတွေးရခက်ပြန်တာပေါ့ကွယ်။ မတွေးရက်တဲ့ အကြောင်းတစ်ချက်ပဲရှိတယ်။ ဒေါ်သင်ကိုစစ်ဆေးတော့. . .။

“ကျွန်မ အသက် ၄၅ နှစ်ရှိပါပြီ။ ဇာတိမန္တလေးမြို့က ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးသိန်းတန် မြို့အုပ်အလုပ်နဲ့ မန္တလေးပြောင်းလာတုန်းကတည်းက အတူတူနေလာကြပါတယ်။ မန္တလေးရောက်လို့ တစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ မခင်မြင့်ကို မွေးဖွားတော့ ကျွန်မပဲထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရပါတယ်။ နောက်မန္တလေးက ကျိုက်လတ်ကို နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်အဖြစ်နဲ့ ပြောင်းလာတော့ ကလေးမက ကျွန်မနဲ့ခင်လွန်းလို့ သူတို့နဲ့အတူလိုက်သွားရပါတယ်။ ကျိုက်လတ်မှာ

နေလို့ ၂ နှစ်လောက်အကြာမှာ မခင်မြင့် ၇ နှစ်အရွယ်မှာ မင်းကတော်
မစောတင်ဆုံးပါတယ်။ ဦးသိန်းတန်မှာလည်း သူ့ဇနီးကို အလွန်ချစ်တာမို့
နောက်ထပ်အိမ်ထောင်မပြုဘဲ ၂ နှစ်ကျော်ကြာနေခဲ့ပါတယ်။ နောက်တော့
ကျိုက်လတ်ဈေးပိုင်းက အမိန့်တော်ရဦးဖိုးလှနဲ့ မြေပိုင်ရှင်ဦးဆင့်တို့က
ဝန်ထောက်မင်းမှာ အသက်အရွယ်အငယ်ကလေး ရှိသေးတယ်။ နောက်ထပ်
အိမ်ရှင်ရှာဦးမှပေါ့လို့ "တိုက်တွန်းကြလွန်းတဲ့အတွက် ဈေးပိုင်းက ပွဲစား
ကြီးတစ်ဦးသမီးနဲ့ နောက်ထပ်အိမ်ထောင်ပြုပြန်ပါတယ်။ ဒီအတွင်း ဒုတိယ
အရေးပိုင်အဖြစ်နဲ့ ပြောင်းဖို့အမိန့်ရောက်လာတော့ ကျွန်မကိုခေါ်ပြီး...

"မသင် လင်ပါသမီးအပေါ်မှာ မိထွေးဆိုတာ တယ်ပြီး စိတ်ရင်းကောင်း
ထားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ကျုပ်မှာလည်း ဟိုပြောင်းရဒီပြောင်းရနဲ့ဆိုတော့
သမီးကလေး ကျောင်းပြောင်းများတာနဲ့ ပညာတတ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။
ဒီတော့ ရန်ကုန်မှာ ကျုပ်အစ်ကို တစ်ယောက်ရှိတယ်။ မသင်နဲ့အတူ အစ်ကို
ဆီမှာ သွားပြီးနေကြရင်မကောင်းပေဘူးလား"

"ကောင်းပါတယ် ဘုရား၊ ဘုရား ကျွန်မလည်း ဒီလိုစိတ်ကူးရတာပါ
ပဲ။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ မြင့်မြင့်က အခု ၄ တန်းတောင်ရောက်နေပြီ။
တော်တော်ကလေး အတန်းကြီးတော့ ကျောင်းပြောင်းများရင် ပညာကောင်း
ကောင်းတတ်မှာမဟုတ်ဘူး ဘုရားလို့..." ပြန်ပြီးလျှောက်ထားတဲ့အခါ
မင်းကတော်အသစ်နဲ့ ကျေနပ်အောင်တိုင်ပင်ပြီး သမီးကလေးကို မခွဲချင်
ခွဲချင် မျက်ရည်စက်လက်ဖြစ်အောင် ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ ခွဲခွာရရှာတယ်။

"ကျုပ်သမီး ရိုးတယ်။ ကျုပ်သမီးလိမ္မာတယ်၊ စကားနည်းတယ်။ မသင်
စောင့်ရှောက်ပါလို့ အထပ်ထပ်မှာရှာတယ်"

ကျိုက်လတ်သင်္ဘော ပထမတန်းမှာ ကျွန်မရယ်။ ဘိုးထွန်းဆိုတဲ့ လူယုံ
တော်အစေခံတစ်ယောက်ရယ်၊ မြင့်မြင့်ရယ် ဦးသိန်းတန်နဲ့ မင်းကတော်
အသစ်ရယ် သင်္ဘောမထွက်ခင် စကားပြောနေကြသေးတယ်။

"မသင်ဟိုကျတော့ အစစစိတ်ချပါရစေ။ အစ်ကိုဆီလည်း အကျိုး
အကြောင်းစုံနေအောင် ရေးလိုက်ပြီ။ ကျုပ်မလိုက်နိုင်ပေမယ့် လမ်းအတွက်
ဘိုးထွန်းပါပြီ။ ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိဘူး။ ဟေ့ ဘိုးထွန်း၊ ဘားလမ်းက ဝတ်လုံ
တော်ရ ဦးသောင်းတန်တိုက်ကို မင်းသိတယ်မဟုတ်လား"

“သိပါတယ် ဘုရား. . .။ တစ်ခါက အရှင်ဘုရားခိုင်းလို့ ရောက်ဖူးသားပဲ”

“အေး ဟုတ်သားပဲ၊ မြင့်မြင့် လိမ်လိမ်မာမာနေနော်၊ သမီးနဲ့တော့ ဟန်ကျမှာပါပဲ။ နင့်ဦးကြီးကလည်း စကားအလွန်နည်းတဲ့လူ။ ရိုးရိုးသားသားကလေးတွေမှ ချစ်တတ်တယ်။ အဲဒီအခါ သင်္ဘောပထမဥဩကို ကျယ်လောင်စွာ မြည်လိုက်တော့ အဖေနဲ့ တစ်ခါမှ မခွဲဘူးတဲ့ သမီးကလေးဟာ သူ့အဖေလည်ပင်းကို အတော်ကြာအောင် ဖက်ထားရှာတယ်။ အားလုံးမျက်ရည်မကျတဲ့လူရယ်လို့ မရှိကြတော့ဘူး။ ဦးသိန်းတန်ဆိုတာမတော့ မျက်ရည်တွေသုတ်လို့ မနိုင်နိုင်ဘူး။ သမီးကလေးက အဖေလည်ပင်းက ခွာတဲ့ပြီး။

“ဖေဖေ. . .မြင့်မြင့်လေ ဖေဖေပြောတဲ့ ဒေါ်ဖွားမှီတို့၊ မေမေခင်တို့၊ ဒေါ်မြစိန်တို့လို ပညာတွေတတ်အောင်ကြိုးစားမယ်နော်။ ဖေဖေပြောတဲ့ အတိုင်း ရန်ကုန်မြို့ဟာ သိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာပဲနော်။ မြင့်လေ ဦးကြီးနဲ့ တည့်အောင်နေမယ်ဟု ကလေးနဲ့မလိုက် ဟန်ဆောင်ပြီးတဲ့အခါ ဦးသိန်းတန်မှာ ကလေးအမေ မစောတင်ရဲ့ မျက်နှာကိုကွက်ခနဲ ပေါ်ပေါက်တဲ့ လက္ခဏာနဲ့ အတော်ယူကျုံးမရဖြစ်ရှာတယ်”

“ဒီအတွင်း သင်္ဘောကုန်းပေါင်ဖြုတ်မယ်လုပ်တော့ ကိုင်းမြင့်မြင့်သွားတော့ မသင်ရေ အစစစိတ်ချပါရစေလို့ပြောပြီးအဆင်း သင်္ဘောကလည်း တဖြည်းဖြည်းထွက်လာတဲ့အခါ ကလေးမမှာ သင်္ဘောပေါ်က လက်ကိုင်ပဝါက လေးယမ်းယမ်းပြီးပြရင်း အဖေကြီးကလည်း ပဝါဖြူနဲ့ ပြန်လှုပ်ပြရင်းနဲ့ တစ်စတစ်စ ကွယ်ပျောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သင်္ဘောခန်းထဲ ဝင်ပြေးလာကာ ရှိုက်ကြီးငင်ကြီးနဲ့ ငိုရှာတယ်” ဟုပြောရင်း ဒေါ်သင်မှာတကယ်ရှိက်ပြီးငိုနေတော့တာကို မောင်မျိုးချစ်ရဲ့ ဒေါ်သင်က တစ်ခါဆက်ပြီး။

“ကျွန်မတို့ ရန်ကုန်ရောက်လို့ မြင့်မြင့်ကို စိန်မေရီကျောင်းမှာပို့ပြီး ပညာသင်စေရတယ်။ သူ့အဖေမှာတဲ့အတိုင်း ဦးသောင်းတန်အိမ်မှာ ကျွန်မရယ်၊ ကားမောင်းတဲ့ဖိုးစံ၊ ဒါရဝမ် ဆာမိဩပြင် လူပိုမရှိဘူး။ ဝတ်လုံအလုပ်ဆိုင်ရာ စာရေးတောင်မထားဘဲ တစ်ခါတစ်ရံမြင့်မြင့်ကို အကူအညီခိုင်းတယ်။ နွေရာသီကျောင်းပိတ်တဲ့အခါမှာလည်း တစ်နှစ်တစ်ခေါက်ဆိုသလို

ကျွန်မနဲ့အတူတူ အဖေ့ဆီတစ်လနှစ်လ သွားပြီးနေလေ့ရှိတယ်။ ဦးကြီးလုပ်သူကလည်း တစ်ဝမ်းကွဲတူမသာဆိုရတယ် သမီးအရင်းလောက်ပဲချစ်ခင်ယုယရှာပါတယ်”

“နောက်မြင့်မြင့် ၁၆ နှစ်အရွယ်ရောက်တော့ ၁၀ တန်းမအောင်ခင်ဘဲ ကျောင်းကထွက်လို့ မကြာခင်မောင်ဦးနဲ့ လက်ထပ်ပါတယ်။ လက်ထပ်ပြီး ၆လလောက်ကြာတော့ သားယောက်ျားကလေး တစ်ယောက်ဖွားမြင်ပါတယ်”

“နေပါဦးဗျ ဘယ်နှယ့်လက်ထပ်ပြီး ၆ လလောက်ရှိသေး ကလေးရသလား၊ ဒီအရင်ကတည်းက တိတ်တိတ်ပုန်းသမီးရည်စားဖြစ်နေပေါ့”

“မပြောတတ်ပါဘူး၊ (ထိုအခါ အနီးရှိ မောင်ခင်ဦးရဲ့ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်တယ်ကွဲ့)မိန်းကလေးများဆိုတာဘယ်လိုစောင့်ရှောက်ပေမယ့်. . .

“အို. . .ခင်ဗျားစကားရှေ့နောက်မညီပါကလား။ ခင်ဗျားအမြဲစောင့်တဲ့ ကျောင်းတက်ချိန်မှအပ တိုက်ထဲက တိုက်ပြင်မထွက်ရဘူးဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် အင်စပက်တော်မင်းရဲ့။ ဒါနဲ့ မနက်စောစောမှာ ကာဖီများဖျော်ထားတာ သူတို့တူဝရီးသုံးဦးဆင်းမလာနိုင်တာနဲ့ အပေါ်တက်ကြည့်တော့ အခုအင်စပက်တော်မင်းတွေ့ရတဲ့အတိုင်းသေဆုံးနေလို့ မောင်ခင်ဦးလည်း အနားကကပ်ပြီးနေတာတွေ့ရတော့ ဆိုင်ရာအကြောင်းကြားဖို့ သူ့ကိုသတိပေးရတာပါပဲ”

“မောင်ခင်ဦးနဲ့ မခင်မြင့်သင့်မြတ်ရဲ့လား”

“တစ်ခါမှ စကားမများဖူးဘူး။ ချစ်ချစ်ခင်ခင်ပဲ”

“ဦးသောင်းတန်နဲ့ကော”

“ချစ်တာပါပဲ၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်အေးအေးပဲ”

“အပြင်က ဧည့်သည်ဘယ်သူလာသေးသလဲ”

“ညအိပ်ညနေ ဧည့်သည်မလာတာ တစ်နှစ်ကျော်သွားပြီ. . .”

“ကိုင်း. . .ဒါဖြင့် ခင်ဗျားကို မေးဖို့မလိုဘူး။ ဘိုးစံကော”

“ဒီမယ် ရှိပါတယ်ခင်ဗျား”

“မင်း. . .ဒီအိမ်မှာရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“၈ နှစ်လောက်ကြာပါပြီ”

“မခင်မြင့်နဲ့ မောင်ခင်ဦး ကားအတူတွဲစီးပြီး ရုပ်ရှင်ရုံတို့ အင်းလျားတို့ မပို့ရဘူးလား”

“တစ်ခါမှ သူတို့အပြင်မထွက်ကြဘူး”

“မင်း ဘယ်သူ့ကို ကားနဲ့ပို့ရသလဲ”

“ဝတ်လုံကြီးရယ် တစ်ခါတလေ ဒေါ်သင်ကုန်တိုက်တွေ သွားတဲ့အခါ ရယ်၊ အရေးကြီးတဲ့ အမှုသည်များရယ် ဒါတွေကိုပို့ရတယ်”

“မနေ့က ဘယ်သူ့ကိုပို့ရသလဲ”

“ဟင့်အင်း.. . ဘယ်သူ့မှ မပို့ရဘူး”

“သူတို့ဆုံးတာကော သိရဲ့လား”

“ဒေါ်သင်မိသားစုကြားလို့ အပေါ်တက်ကြည့်မှသိတယ်”

ဖိုးစံမေးလို့ အကြောင်းသိပ်မထူးဘူးကွဲ့ ဒရဝမ်ကုလားခေါ်မေးတော့ဖြင့် နည်းနည်းထူးခြားတာ ကြားရတယ်။ ဒရဝမ်ထွက်ပုံက သူမာ ဒီတိုက်မှာ ဒရဝမ်လုပ်တာ အနှစ် ၂၀ လောက်ရှိပြီတဲ့ သခင်ကြီးဟာ အလွန်သဘောကောင်းတယ်တဲ့။ သူနဲ့သခင်ကြီး(ဦးသောင်းတန်)၁၅ နှစ်လောက်အတူတူနေလာတယ်။ သခင်ကြီးရဲ့တူမကို လူကလေးလူလူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တဲ့အကြောင်း၊ သူတို့အိမ်ထဲက အပြင်ကိုမထွက်တဲ့အကြောင်း၊ တစ်နေ့တော့ မောင်ခင်ဦးဟာ နှာတံစင်းစင်း မျက်လုံးကောင်းကောင်း အသားညိုပြီး နည်းနည်းပိန်တဲ့ အရပ်မြင့်မြင့်လူတစ်ယောက်နဲ့ တိုက်ပေါက်နားမှာ စကားရပ်ပြီးပြောနေတာမြင်မိသတဲ့။ (ဤကဲ့သို့ ပြောရင်း ခင်မောင်ကြီးက မောင်မျိုးချစ်၏ လူဟန်ကိုကြည့်နေသဖြင့်)

“ပြောပါဗျ ဒါနဲ့ ကုလားကြီးက.. .

“နောက် ညနေစောင်းလောက်ကျတော့ မောင်ခင်ဦးတစ်ယောက်တည်း လန်ချားတစ်စီးနဲ့ ဘယ်ထွက်သွားတယ်လို့မသိ ထွက်သွားကြောင်း၊ နောက် ၃ ရက်လောက်ကြာတော့ ဒီလိုပဲ မောင်ခင်ဦးထွက်သွားပြီး မခင်မြင့်လည်း မြင်းရထားတစ်စီးနဲ့ ထွက်သွားတယ်။ မခင်မြင့်က မောင်ခင်ဦး အရင်တိုက်ကို ပြန်ရောက်နှင့်တယ်။ ဒီနောက် ၂ ရက်လောက်ကြာတဲ့အခါ သခင်ကြီးနဲ့ မခင်မြင့်သေဆုံးတာ ဖိုးစံပြောမှ သိရတယ်လို့ အစစ်ခံတော့တာကိုး”

မောင်ခင်ဦးကို စစ်မေးတဲ့အခါ မခင်မြင့်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးအတူတူနေ

ကြတဲ့အကြောင်း၊ သေမယ့်ညကလည်း အတူတူအိပ်နေကြရာ၊ ဘယ်အချိန်က ထွက်သွားသည်မသိ။ မနက်လင်းတော့မှ သူဦးကြီးအခန်းမှာ နှစ်ယောက်စလုံးသေဆုံးနေတာတွေ့ရတယ်လို့အစစ်ခံတာကိုး သူ့ကိုပဲ...။

“မောင်ခင်ဦးနဲ့ မခင်မြင့်စကားမများဖူးဘူးလား”

“တစ်ခါမှ စကားမများဖူးပါ”

“ဦးသောင်းတန်နဲ့ကော”

“သိပ်ခင်တာပဲ... အလွန်တည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲ”

“ဒရဝမ်ပြောတဲ့အတိုင်း လူတစ်ယောက်နဲ့စကားပြောတယ်ဆိုတာ ကောဟုတ်သလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘာကိစ္စပြောကြသလဲ”

“ဒါတွေ လျှောက်မေးမနေပါနဲ့။ မပြောချင်ပါဘူး”

“မောင်ခင်ဦး ဒါတွေပြောရင် မင်းအပေါ်မှာ အမှုပတ်နေမှာပေါ့။ ဟိုလူပြောရင် ဟိုလူဖမ်းဖို့ပဲ”

“ဒီလိုလား... ဒါဖြင့် ကျွန်တော်မပြောနိုင်ဘူးဗျာ”

“ဒီမယ်ကြည့်စမ်း... အဆိပ်ပုလင်းနဲ့ ဖန်ခွက်မှာ လက်သုံးမျိုးအရာထင်နေတယ်။ ဟောဒါက မခင်မြင့်လက်ရာ၊ ဒါက ဦးသောင်းတန်၊ ဒါက မောင်ခင်ဦးလက်ရာဖြစ်နေတယ်”

“သေသေချာချာကြည့်ပါဦး၊ ဟောဒီ ဦးသောင်းတန် လက်ရာက အောက်ဆုံးက၊ နောက်မခင်မြင့်၊ နောက်ကျွန်တော့်လက်ရာအပေါ်ဆုံးက မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်ဒီပုလင်းကိုနောက်ဆုံးကိုင်ကြည့်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်... နို့ပေမဲ့ သူတို့သေဆုံးခြင်းဟာ မောင်ခင်ဦးနဲ့ ဆက်သွယ်နေတယ်။ လက်သည်မပေါ်ရင် မောင်ခင်ဦးကိုဖမ်းရမှာပဲ”

“မဖမ်းမှာသာ စိုးရိမ်ပါတယ်။ ဖမ်းရင်ကျေးဇူးပါပဲ။ ဒေါ်သင် တက်မလာရင် ခင်ဗျားတို့သုံးလောင်းတွေ့မှာပဲ”

“ဟိုလူကို ပြောလိုက်ပါ သူငယ်ရယ်”

“မပြောနိုင်ဘူး၊ သူ ဒီမှာ မရှိတော့ဘူး”

“ရှိတာ မရှိတာ မင့်တာဝန်မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်သူလဲဆိုတာသာ”

“ကျွန်တော့်ကိုသာဖမ်းပါ၊ ဒီပြင်မမေးနဲ့တော့”

“ဒါတော့ ဖမ်းရမှာပဲ. . .အမှုရှင်းမှ မငိုက်အတိုင်း လွတ်ထိုက်ရင် လွတ်မှာပဲ။ ဒီလိုမေးမြန်းပြီး ရာဇဝတ်ဝန်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီးအလောင်းကိုရင်ခွဲ ရုံပို့ရတယ်”

“နို့ မောင်ခင်ဦးကော ဖမ်းသေးသလား”

“မဖမ်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ သူသတ်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သိတာ ပေါ့။ ဝတ္တရားအတိုင်းဆိုတော့ လွတ်ဖို့လည်း အခဲယဉ်းသားကလား”

“ထိုအခါ၌ မောင်မျိုးချစ်၏ မျက်နှာသွေးများလျှံတက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီး လျှင်အို. . .ကိုခင်မောင်ကြီး ခင်ဗျားနယ် အစကပြောပါတော့ဗျာ။ သူ့ကို ဖမ်းတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း လေရှည်ပြောမှာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား ပြောတာတွေလည်း နားထောင်နေမှာမဟုတ်ဘူး။ မောင်ခင်ဦးနဲ့တွေ့ တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ပဲဗျ။ ကိုင်း. . .ဖမ်းပေတော့”ဟုပြောလိုက်ရာ. . .

ခင်မောင်ကြီးသည် အံ့အားသင့်သလိုဖြစ်ပြီး “မောင်မျိုးချစ် မင်းဘယ် နယ်ဖြစ်တာတုန်း ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်းကို ငါမဖမ်းရက်ပါဘူး။ မင်းသတ် တာမှန်ရင် အို အစိုးရဝတ္တရားဆိုတော့ ခက်တယ်ကွယ်”

“ကျွန်တော် သတ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“နို့. . .မင်းမသတ်ရင်”

“ကိုင်းဗျာ. . .မောင်ခင်ဦးဆီသွား၊ ဟောဒီ စာကိုပြပြီး အချုပ်ကခေါ် ခဲ့ပါ။ ဟုတ်လား. . .ကျွန်တော်ဦးသောင်းတန်အိမ်က စောင့်နေမယ်၊ ကိုင်း ဗျာ. . .မြန်မြန်သွား အမှုလည်းရှင်းသွားပါလိမ့်မယ်. . .မြန်မြန်”

“အာမခံသဘောနဲ့ ဆိုင်ရာတရားသူကြီးဆီလျှောက်မှ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လွတ်တဲ့နည်းနဲ့ပေါ့ဗျာ. . . ဟုတ်လား”

အခန်း-၁၃

မောင်မျိုးချစ်သည် ခင်မောင်ကြီးတိုက်မှ ထွက်ခဲ့ကာ လန်ချား၊
မော်တော်ကားတို့ကို ခေါ်ရမှန်းမျှ သတိမရ စိတ်သွပ်သူကဲ့သို့ ခြေလျင်ခပ်
သုတ်သုတ် လမ်းလျှောက်၍သွားရာ ၁၅ မိနစ်ခန့်ကြာလျှင် နောက်က
ကားတစ်စီးသည် မောင်မျိုးချစ်အား တည့်တည့်တိုက်မည်ကဲ့သို့ဖြစ်ပြီးမှ
အနည်းငယ်ကွေ့ကောက်ပြီး ရှေ့ကရပ်ထားလေ၏။

“မောင်မျိုးချစ် ခြေလျင်လာရသလား၊ ကိုင်း.. .ကားပေါ်တက်.. .”
ဟုပြောသဖြင့် တက်မည်လုပ်ရာ ကားထဲတွင် မောင်ခင်ဦးနှင့်မျက်နှာချင်း
ဆုံနေသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံးကြက်သေ သေကြည့်နေပြီးမှ မောင်ခင်ဦး၏
ဘေးတွင်တက်၍ထိုင်ကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အံ့အားသင့်ခြင်း၊
ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဖြစ်ခြင်းတို့ ရောပြွမ်းကာ ခင်မောင်ကြီးခေါ်ဆောင်ရာသို့
လိုက်ပါသွားကြလေ၏။

ဦးသောင်းတန်၏ တိုက်ပေါ်၌ အပူမအေးသေးသော ခင်မြင့်၏ဖခင်နှင့်
ဇနီးမိတ်သင်္ဂဟတို့မှာ တိုက်ပေါ်သို့တက်လာသော လူသုံးယောက်ကို
ကြည့်ကြပြီးလျှင် “မောင်ခင်ဦး အာမခံရခဲ့သလား။ ဟင်.. .မောင်မျိုးချစ်
နဲ့ ဘယ်မှာတွေ့ကြသလဲ၊ အခုပဲ မောင်ခင်ဦးအတွက် စီမံဖို့ တိုင်ပင်နေ
ကြတာပဲ” ဟုဆီး၍ပြောကြလေ၏။

မောင်မျိုးချစ်သည် မောင်ခင်ဦးအား “ဟိုဟာတွေ ဘယ်မှာသိမ်းထား

သလဲ။ အကြောင်းမထူးပါဘူး။ အားလုံးရှင်းသွားအောင်ထုတ်ပြပါ” ဟုဆိုမှ မောင်ခင်ဦးသည် ၎င်းနေသော အခန်းထဲသို့ဝင်သွားပြီးလျှင် စာရွက်လိပ်ကိုစုံထောက်လက်သို့အပ်လိုက်ရာ ဖြန့်၍ကြည့်ရှုပြီး ခင်မောင်ကြီးက. . .”

“အစကပြောပါတော့ မောင်ခင်ဦးရယ်။ အစက သိရင် မင်းလည်း ဒီလို ဒုက္ခတွေ့ရမှာမဟုတ်ပါဘူး. . .” ဟုပြောကာ စာများကို ဝိုင်း၍ဖတ်ရှုလျက်ရှိကြလေ၏။ ထိုစာကား. . . ဦးသောင်းတန်ကိုယ်တိုင်မသေခင်ကလေးတွင် ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ မည်မျှနက်နဲသည်ကို ဖတ်ရှုကြည့်မှ သိကြပေလိမ့်မည်။

စာတွင်ကား။

“ကျွန်ုပ်၏ ကံကြမ္မာသည် ကျွန်ုပ်အား အမှားမှားအယွင်းယွင်းဖြစ်အောင် လှည့်ဖျားသွေးဆောင်ခဲ့၏တကား။ မည်သူမဆို ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့လက်တွေ့မကြုံဖူးကြက အကျွန်ုပ်အား အပြစ်တင်ကြလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ များစွာသော မျက်လုံးတို့သည်ကဲ့ရဲ့လိုသောသဘောဖြင့် ကျွန်ုပ်အားစူးစိုက်ကြည့်ရှုကြမည်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၌ တရားဝန်ကြီး၊ အရေးပိုင်များ၊ မင်းတိုင်ပင်အမတ်များ၊ အတွင်းဝန်များ၊ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်၊ ပွဲစား၊ ကုန်သည်၊ သူဌေးသူကြွယ်မှစ၍ များစွာသော လူ့အဖိုးတန် မိတ်ဆွေများရှိခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ကား ဘာမဟုတ်သော အလွန်သေးနပ်သည့် ကိစ္စကလေးတစ်ခုအတွက် ရက်စက်စွာပြုမူ၍ ကမ္ဘာမြေပေါ်မှ ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖျောက်ဖျက်လိုက်ရမည်ဖြစ်၏။ လူတို့ပြောလေ့ရှိသည်ကား သေခြင်းထက်ဆိုးသော အရာ မရှိဟူသည်ပင်ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ သေခြင်းထက်ဆိုးသော အရာမရှိက ကျွန်ုပ်၏ ၃၂ ကောဋာသကို အလွန်ဆိုးရွားသောအဖြစ်နှင့် အဆုံးသတ်ရန် ခဲယဉ်းပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်၏လက်ချောင်းများသည် ဤအကြောင်းများကိုရေးသားရန်ငြင်းဆန်ကြ၏။ သို့ရာတွင် မရေးလျှင် မဖြစ်တော့ဘဲ စိတ်ဓာတ်က သွေးဆောင်တိုက်တွန်းသဖြင့် ရေးခဲ့ရ၏။

အလွန်ရိုးဖြောင့်၍ စိတ်နှလုံးထားကောင်းမွန်လှသော ကျွန်ုပ်တို့မ

ကလေးခင်မြင့်သည် ကျွန်ုပ်အတွက် အညွန့်တုံးအောင် နှစ်မွန်းရရှာ၏။

(ထိုအပိုဒ်သို့ရောက်သောအခါ စာကိုပိုင်းဖတ်ရှုကြသော သွေးနီးစပ်သူတို့သည် ဦးသောင်းတန်သေခါနီး၌ နှလုံးထဲက သွေးကို မင်ရည်လုပ်၍ ရေးသားသကဲ့သို့ လေးလေးနက်နက်တိုတောင်းပြတ်တောက်စွာရေးသားထားသောစာကို ဖတ်ရှုကြလေ၏။)။ တစ်ဖန်-စာပိုဒ်များကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုပြန်ရာ-

ခင်မြင့်သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ၁၀-နှစ်အရွယ်က ရောက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ခင်မြင့်အား ကျွန်ုပ်၏ဇနီးကိုယ်တိုင်က မွေးသော သားသမီးမရှိခဲ့၍ နှိုင်းစာမရသော်လည်း ခင်မြင့်ထက်ပို၍ ချစ်စရာလူ မရှိသည်မှာမှန်၏။ ထို့ကြောင့် ခင်မြင့်သည် လောကကြီး အတွင်းဝယ် လိမ္မာရေးခြားရှိ၍ တင့်တယ်စွာ ဖြစ်စေလိုသော ဆန္ဒသည် ပြင်းပြစွာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရ၏။ ကျောင်းက ပညာသင်ကြားပေးသည်ကိုပင် အားမရ၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အိမ်တွင် ထပ်မံသင်ကြားခဲ့၏။ ခင်မြင့်ကို ဘယ်အခါမျှ အော်ငေါက်၍ မပြောရချေ။ ထိုသို့ မပြောရခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်သည်သူ့ကိုညာတာလှ၍ မဟုတ်ချေ။ ကလေးမ၏ပကတိသဘောမှာ လူကြီးမပြောခင်က သူ့တာဝန်ဘက်က ကျေပွန်အောင်ပြုမူရန် သိတတ်သောစိတ်ရှိသောကြောင့် ဖြစ်ခဲ့၏။

ခင်မြင့်သည် ကျွန်ုပ်၏လက်ထဲမှာပင် ၁၅-နှစ် အရွယ်ရောက်သောအခါ “တူမကြီး-ဝရီးအစာ”ဟု ဆိုရိုးစကားကို သတိရ၏။ သို့ရာတွင် ထိုစကားမှာ မယားတူမကို သွေးမစပ်သော ဦးရီးများနှင့် မှားယွင်းတတ်ကြောင်း၊ ရှေးလူကြီးတို့ထားခဲ့သော စကားပုံဖြစ်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်သည် လောကပုထုဇဉ်တို့သဘာဝ အဖန်သမီးပင် နီးစပ်လွန်းက ကာမဓာတ်ဖောက်ပြားတတ်သည်ဟု ကျမ်းဂန်တွေ့ဖူး၍- ကလေးအရွယ်တုံးကကဲ့သို့ ပွေ့လာ၊ ဖက်လာ၊ အရောတဝင် မည်သည့်အခါမျှ မပြုတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်၏အသက်မှာ ၃၈-၃၉-နှစ် အတွင်း၊ ခင်မြင့်မှာ အသက် ၁၅ နှစ်အတွင်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏တူမမွန်း လူတိုင်းသိကြပါ၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့်ခရီးလမ်းကိုမျှ ဦးလေးနှင့်တူမ အတူတကွ ကားစီး၍သော်လည်းကောင်း၊ ခြေကျင်သော်လည်းကောင်း၊ မသွားစဖူးခဲ့။ ကိစ္စရှိလျှင် မသင်နှင့်

သာ သူ့အားသွားစေခဲ့၏။ သိန်းတန်သည် ကျွန်ုပ်၏တစ်ဝမ်းကွဲညီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ညီအရင်းသည် သိန်းတန်က ကျွန်ုပ်အား ချစ်သကဲ့သို့ ချစ်မည်မထင်ချေ။ ကျွန်ုပ်၏အထံတွင် လိမ္မာသောသားငယ်သည် ဖခင်စကားကို နားထောင်သကဲ့သို့ နားထောင်ကာ၊ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူနေ၍ ဘီအေပညာကို သင်ယူသွားသူဖြစ်၏။ သိန်းတန်သည် ကျွန်ုပ်၏နောက်ဆုံး အကြောင်းကို မသိသရွေ့ ကာလပတ်လုံး အကျွန်ုပ်အား အကြည်ညိုအချစ်ခင်ဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မိတ်ဆွေ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏သမီးကို မိတ်ဆွေတို့ဝတ္တရားအတိုင်း ရိုးဖြောင့်စွာစောင့်ရှောက်ရမည်ဖြစ်ပေရာ၊ တူမ တစ်ယောက်လုံးကို စောင့်ရှောက်ရာ၌ ကျွန်ုပ်သည် သာမန်ပေါ့ပေါ့ဆဆ မရှိရသည်ကို အမြဲသတိပြုသူဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အလွန်သန့်ရှင်းသောစိတ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏တူမအား စောင့်ရှောက်နေစဉ်-အို . . . ဆိုးရွားလှသော ကံကြမ္မာသည် ကျွန်ုပ်အား တင်းကျပ်စွာချည်နှောင်ရစ်ပတ်ခဲ့၏။ ထိုကံကြမ္မာကား . . . အခြားမဟုတ်၊ လူမှန်းသူမှန်း မသိအောင် အပြင်းအထန် အဖျားရောဂါ ကပ်ရောက်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုအဖျားရောဂါသည် ကျွန်ုပ်အား ရောဂါဖြင့် မသေစေဘဲ အခြားနည်း သေစေရန် ဖန်တီးကြောင်းကို အချိန်လွန်မှ တွေးမိစေတော့၏။ ဆေးရုံက ဆရာဝန်များမှာ အထူးဂရုစိုက်ကြ၏။ မိတ်ဆွေများလည်း နေ့ည လာရောက် မေးမြန်းကြ၏။ သိန်းတန်လည်း လာရောက်ပြုစုရ၏။ ရက်ပေါင်း ၂၀-ခန့်ကြာသောအခါ ရောဂါမှာ တစ်စတစ်စသက်သာလာခဲ့၏။ သိန်းတန်လည်း ခွင့်ရက်စေ၍ ကျွန်ုပ်က 'ပြန်တော့'ဟု ခိုင်းသဖြင့် ကျွန်ုပ် စကားကို မပယ်ဝံ့၍ ပြန်မည်လုပ်စဉ်- ခင်မြင့်အား 'မြင့်မြင့်-နှင့် ဦးကြီးကို ဂရုစိုက်၊ ညကို နည်းနည်းအိပ်ပျက်ချင် ပျက်ပစေ။ စောင့်ရှောက်ပြီး . . .၊ စောင်တွေ၊ ခြင်ထောင်တွေ လစ်နေရင် ခြုံပြုပေး။ ညောင်းတဲ့ ကိုက်တဲ့နေရာ မေးမြန်း နှိပ်နင်းပေး။ ကြားလား'ဟု မှာထားခဲ့သည်ကို ကျွန်ုပ်အိပ်ရာထဲက ကြားလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်ရောဂါ သက်သာစဉ်၌ ဆရာဝန်သည် နံနက်တစ်ခေါက် ညတစ်ခေါက် လာရောက်ကြည့်ရှု ဆေးပေး၏။ ဆေးဝါးအစားအစာကို ခင်မြင့်သာ ဆရာဝန်ဆီက လိုက်မှတ်ယူထားရ၏။ ညအချိန်တွင် ခင်မြင့်နှင့်

မသင်သာ ကျွန်ုပ်၏အခန်း၌စောင့်၍အိပ်ကြ၏။ သူ့ဖခင်မှာကြားသည့် အတိုင်း သန်းခေါင်ကျော်သည်တိုင်အောင် မအိပ်ဘဲစောင့်ရှောက်လေ့ရှိရာ၊ ကျွန်ုပ်ကအိပ်တော့ဟု ပြောမှ အိပ်ရှာ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အစားအသောက် အတော်စားနိုင်၍၊ အားအင်များ တော်တော်ပြည့်ဖြိုးလာသဖြင့်၊ တိုက်ထဲ၌ လမ်းအနည်းငယ်လျှောက်နိုင်၏။ ညည၌တစ်ခါတစ်ရံသာ ဖျားတော့၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် သတိကောင်းကောင်း ထားနိုင်ပြီဖြစ်၍ ခင်မြင့်နှင့် မသင် အား ညအချိန်စောင့်ဖို့ မလိုကြောင်း ပြောသောအခါ၊ ခင်မြင့်မှာ မျက်နှာ မကောင်းဘဲ ဖြစ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့်၊ ပြုမိဝတ္တရားအတိုင်း နေရန်ခွင့်ပေးရ၏။ ခင်မြင့်သည် တကယ်ရိုးဖြောင့်သော စိတ်ထားကလေး နှင့် ကျွန်ုပ်အား နင်းနှိပ်ပြုစုရှာ၏။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင်လည်း၊ ကလေးငယ်တစ်ယောက်နင်းပေးသကဲ့သို့ မှတ်ထင်၏။ တစ်ညသ၌ကား ကျွန်ုပ်သည်အိပ်ပျော်နေရာမှ ယောင်ပြီးလျှင် စောင့်တွေကိုခဏခဏ ချပစ်မိဟန်တူ၏။ အဖျားလည်းအနည်းငယ် တိုး ဟန်ရှိ၏။ သန်းခေါင်ကျော်မှသတိရ၍ မျက်လုံးဖွင့်သောအခါ၊ မသင်မှာ ဗီရိနားတွင် ကျွန်ုပ်တို့အား ကျောပေးလျက်၊ ခပ်ကွေးကွေး အိပ်ပျော်နေ ၏။ ခင်မြင့်သည် ကျွန်ုပ်အား စောင့်ကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်၏ဘက်သို့လှည့် ကာ၊ ကျွန်ုပ်၏ကုတင်ပေါ်တွင် သူ့လက်ကလေးနှစ်ဖက်က ကျွန်ုပ်၏ ရင်ပေါ်တင်လျက်အိပ်ပျော်နေရှာ၏။

ဈေး ဝက် ငှက်တိရစ္ဆာန်တို့ကဲ့သို့ မိုက်မဲတွေဝေသော စိတ်မျိုးကျွန်ုပ် တွင် ကိန်းအောင်းကြောင်းကို ထိုအခါတွင်မှ သိရ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ် ကိုယ်ကျွန်ုပ် သတ်ပစ်လိုက်ချင်၏။ ကျွန်ုပ်သည် လောကကြီး၌ အလွန် ယုတ်ညံ့သော သူတစ်ယောက်ဟု မှတ်ထင်မိ၏။ ထိုသို့မှတ်ထင်မိခြင်းကာ ကျွန်ုပ်၏ မလျော်သော အပြုအမူကိစ္စပြီးမှ၊ သတိရ ထင်မြင်ခြင်းဖြစ်၍ အကြောင်းမထူးတော့ချေ။ ခင်မြင့်ကလေး ရှိက်ကြီးတင်နှင့် ငိုယိုရှာ သောအခါ၊ မသင်နိုး၍ အနားသို့ရောက်လာ၏။ မြင့်မြင့်ဘာဖြစ်သလဲ- ဘာဖြစ်သလဲဟု ပျာပျာသလဲမေးလျှင်၊ ဦးကြီးကနှိပ်မပေးရဘူး၊ အောက် ဆင်းတော့ပြော၍ ငိုမိကြောင်းပြန်ပြောရှာ၏။ ကျွန်ုပ်သိရသလောက် ဤ အကြိမ်သည် ခင်မြင့်မှာ မုသားသုံးလိုက်သော ပထမအကြိမ်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်

လည်း သူ့စကားနှင့် လိုက်လျောအောင် အောက်ထပ်ဆင်းကြရန် ခပ်မာမာ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်အဖို့လည်း တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်တွင် ဤပရိယာယ်မျိုး ပထမ တစ်ကြိမ်အသုံးပြုမိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ တင်ကူးကြံစည်ခြင်းလည်း မရှိ။ စိတ်မျှလည်းမပြစ်မှားဘူးဘဲ၊ ဤသို့ဖြစ်ရသည်ကို ယူကျုံးမရဖြစ်လှ ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဘုရားခန်းတွင် ချုံးချ၍ငိုမိ၏။ ငါသည်ရှူးလည်း မရူး၊ အစဉ်းစားအဆင်ခြင်ဉာဏ် ကင်းမဲ့သောလူတစ်ယောက်လည်း မဟုတ် သို့ဖြစ်လျက်မကြာအပ် မစီအပ်သည်တို့ကို၊ ကြံစည်အထမြောက် သွားတော့၏တကားဟု တွေးကာ၊ ထိုနေ့ကစ၍ ကျွန်ုပ်စိတ်မှာ လေးလံ ခဲ့တော့၏။ လူငယ်လူရွယ်ကလေးမျှ ဖြစ်သော ခင်မြင့်မှာ၊ ကျွန်ုပ်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုမို၍ စိတ်ဆင်းရဲရှာမည် ဖြစ်၏။

ဦးကြီးဖြစ်သူအား ကြောက်ရွံ့သည်တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်စိတ်ဆင်းရဲ သွားမည်ကို စိုးရိမ်သည်တစ်ကြောင်း များကြောင့် ထိုစဉ်က အပြုအမူ နှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမျှမပြောရဲဘဲ၊ ဇွတ်မိတ်ရသည့်အကြောင်းကို ပြောပြ ရှာသောအခါ၊ ကျွန်ုပ်၌ အမြီးများ ပေါက်လာလေသလောဟု နောက်ဘက် ကို ယောင်၍ စမ်းသပ်ကြည့်မိ၏။ ကျွန်ုပ်အဆင့်အတန်း၊ ကျွန်ုပ်၏ရုပ်၊ ဂုဏ်ပညာစသည်တို့နှင့် ငယ်ရွယ်စဉ်ကထဲက၊ အစစပြည့်စုံလျက်၊ မိန်းမကို ရွံ့မုန်း၍ ဤအချိန်တိုင် တစ်ကိုယ်တည်း အေးအေးနေလာသူ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အား ဤအရေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သူမျှသွေးဆောင်၍ မရသည် ကို သိကြ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရသည်ကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစား၏။ ကျွန်ုပ်သဘောပေါက်ခြင်းကား၊ သွေးသားစပ်သည်ဖြစ်စေ၊ မစပ်သည်ဖြစ်စေ၊ အချိန်အရွယ်ရောက်သော မဓာတ်ဖိုဓာတ်တို့၊ နီးကပ်စွာ မနေအပ်ခြင်းသည်အရေးအကြီးဆုံးဟု တထစ်ချယူဆလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏ လက်တွေ့သည် ကျွန်ုပ်၏ယူဆချက်ကို လေးနက်စွာ ထောက်ခံခဲ့တော့ ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ကား ဤသို့စဉ်းစား၏။ အလွန်သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော ကလေးမသည် ကျွန်ုပ်ကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရ၏။ စောင့်ရှောက်ရန် ကျွန်ုပ်၏ ဝတ္တရားပင်လော၊ လွန်မိသည်ကို အပထား၍၊ နောက်ဆုတ်ရလျှင် ကောင်း

မည်လောဟူ၍ ဝေခွဲခြားငှာ မတတ်နိုင်ပေ။ ကလေးမအား တိုင်ပင်ကြည့်သောအခါ၊ ငို၍သာနေသဖြင့် မကြံတတ်အောင် ဖြစ်ရ၏။ ထိုကဲ့သို့နေရာမှ ရှေ့သို့ဆက်လက်ကာ တိုး၍ မမှားမယွင်းကြတော့ချေ။ ထိုသို့ မမှားခြင်းမှာ၊ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ငဲ့ကွက်ကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်နှင့် တစ်သက်လုံး ရန်ကုန်တွင် နေရဲစရာမရှိ။ တခြားသို့လည်း မထွက်သာသောကြောင့် နောက်ထပ်လုံးဝမမှားအောင် ရှောင်တိမ်းခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ရာ၊ အချိန်မှာ ၃-၄ လကြာခဲ့၏။ သို့စဉ်မျှဖြစ်လျက်၊ ကျွန်ုပ်တို့ကြီးမားမှုကို ဖန်တီးသောအကြောင်းတစ်ခုကို ခင်မြင့်လာရောက် တီးတိုးပြောပြသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ မျက်လုံးကျွတ်ထွက်မတတ် ပြူး၍သွားတော့၏။ ယခင်ဦးဆုံးတစ်ကြိမ်မှားကတည်းက ဘယ်နည်းနှင့်မှ နောက်ထပ်မမှားရအောင် လူချင်းလည်းနီးနီးကပ်ကပ်မနေကြ၊ နောင်အခြေမပျက် ခွဲခွာမည်ဟု တိုင်ပင်ပြီးကြမှ ခင်မြင့်၏ အရေးတကြီးကိစ္စကို ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ကံတရားသည် တစ်ကြိမ်မျှသော အမှားကိုအမှားဖြစ်အောင် သွေးဆောင်လှည့်ဖြားလေပြီဟု ပင့်သက်ကြီးနှင့်ကနဲ နေအောင်ရှုလိုက်မိတော့၏။

မြင့်မြင့် နှင့်စိတ်ထင်လို့ နေပါလိမ့်။ ၃-၄ လတောင်ကြာဖြင့်ဟာ တကယ်လို့ နင်ပြောတဲ့အတိုင်းဟုတ်ရင် လူ... ကျွန်ုပ်မှာ စကားဆက်၍ မဖြစ်ချေ။ အေး-အေး... ငါကြံမည်ဟု ပြောလိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်အကြံကား တခြားမရှိချေ။ ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို အများသူငါ ပြောဆိုကဲ့ရဲ့ မြင်တွေ့ရမည့် လောကထဲက ဖယ်ထုတ်ရန်တစ်လမ်းသာရှိတော့၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားမ၊ သသို့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ အရှက်ကို ကာကွယ်ရန် မိန်းကလေးတစ်ဦး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။ ထိုမိန်းကလေးမှာ ခင်မြင့်ထက် အသက်တစ်နှစ်ကျော် ကျော် ကြီး၍ ခင်မြင့်နှင့်နာမည်တူ၊ အတန်းတူ သင်ခဲ့ရသော အလွန်ရင်းနှီး ချစ်ခင်ကြသည့် မိတ်ဆွေဖြစ်၏။ သူ့မှာလည်း လူငယ်မှုနှင့် စိတ်ညစ်အားကြီး၍ မိဘဆီမှ ထွက်ပြေးလာရာ ခင်မြင့်နှင့် တွေ့၍ ဒုက္ခတွေ့မြင်သောအခါ ခင်မြင့်ကို ကယ်ဆယ်လိုက်ရှာ၏။

ထိုအခါ ခင်မြင့်ကြီးသည် ဆံပင်ရှည်မှ ဗိုလ်ဆံအတိုအဖြစ်ပြောင်းလဲဝံ့သောစိတ်နှင့်ပြောင်းလဲကာ 'မောင်ခင်ဦး' ဟု အမည်ပြောင်းလျက်...။

(ထိုအခါ စာကြည့်သူတို့မှာ မောင်ခင်ဦးကို စူးစိုက် အကဲခတ် ကြည့်ရှုကြသဖြင့် မောင်ခင်ဦး ခေါင်းငုံ့၍နေ၏။)

ကျွန်ုပ်၏စာရေးအလုပ်ကို လုပ်စေ၏။ မကြာမီ လက်ထပ်၏။ ဤသည်တို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဒုတိယအကြိမ် လှည့်စားခြင်း ဖြစ်၏။ မြင့်မြင့်နှင့် မောင်ခင်ဦးကို အခန်းတစ်ခန်း ပေးထားရာ မြင့်မြင့်၏ ကိုယ်ဝန်သည် သိသိသာသာကြီး ပေါ်ထွက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် တစ်အိမ်လုံး အပေါ်၌ ရှက်မိတော့၏။ မြင့်မြင့် မီးဖွား၍ သားကလေး အဖတ်မတင်ရှိသည်ကို ကျွန်ုပ် ဝမ်းသာ၏။ ကြည့်စမ်းကြလော၊ အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ ဆိုးရွားရိုင်းစိုင်းရသနည်း။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အရှက်တရားကြီးသည် အကုသိုလ်ကိုပင် ပြနိုင်သော သတ္တိရှိတော့၏တကား။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အကြံတစ်မျိုးကြံရတော့မည်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ အရှက်ကို မောင်ခင်ဦးခေါ် . . . ခင်မြင့်ကြီးကာကွယ်ပေးခဲ့ပြီ။ ခင်မြင့်ကြီး၏ ငယ်ရည်းစားဆိုသူ ပေါ်ပေါက်လာလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့ အေးအေးဆေးဆေး အကြံအစည်သည် အကုန်ပျက်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏အမှားကို ရှက်အားကြီး၍ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတွေ၏ မျက်နှာကို မကြည့်ဝံ့။ ညီ၏မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်ရဲနှင့်ဖြစ်ကာအသက်ရှင်စဉ် မည်သူ့အပြောအဆိုမှ မကြားနာလို၊ ကျွန်ုပ်၏ဝိညာဉ်သည် အခြားမဲ့၌ ပြောချင် ပြောကြပလေစေတော့ဟူသော ကြမ္မာလမ်းကို တန်းတန်းကြီး စိတ်ကူးလျက်ရှိတော့၏။ စဉ်းစားတိုင်း ရှက်စိတ်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေတော့၏။ မြန်မာနိုင်ငံ၌ သေတမ်းစာဥပဒေ၊ မြန်မာလူမျိုးအတွက်အတည်မဖြစ်သေး၍ မရေးထားခဲ့နိုင်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အမွေခံများသည် ညီ-သိန်းတန်နှင့် တူမခင်မြင့်တို့အား အကုန်ပေးလိုက်ရန် တိုက်တွန်းခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ကား ဖြေဖျောက်၍ မရသော စိတ်နှင့် အသက်ကိုလဲခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ မူလစရိုက် စင်ကြယ်သော သဘောကို ထင်ရှားဖော်ပြခဲ့ပြီ။ ဆွမ်းသွတ်အမျှဝေကြလေ။

သောင်းတန်

အခန်း-၁၄

စာဖတ်၍ ဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဦးသိန်းတန်သည် "အစ်ကို-အစ်ကို-အစ်ကို . . . မှားလေခြင်း အစ်ကို"ဟု တက်ခေါက်ကာ မျက်ရည်များ ကျဆင်းရှာလေ၏။ တစ်ဖန် ခင်မြင့်၏ လက်ရေးနှင့် စာတစ်စောင်ကို ဆက်၍ဖတ်ရှုပြန်ရာ . . . ။

သမီးဖြစ်သူ ရိုသေလေးမြတ်စွာ ရှိခိုးအစီရင်တော်ခံခဲ့ပါသည်။ မွေးသည့် ဖခင် ကျေးဇူးရှင် . . . ။

သမီးမှာ ဝိပါကဝဋ် မကင်း၍လားမသိ။ လူကြီးမိဘများဆိုဆုံးမသည်ကို ကြားဖူးလျက်-သမီး၏ စိတ်ကို တားမြစ်၍မရအောင် ကံကြမ္မာမွေ့ခဲ့သည်ဟု ထင်ပါသည်ရှင်။ ဦးကြီး၏ နက်နဲစွာ ရေးသားသွားသော စာများသည် သမီးအား တစ်ပါတည်းခေါ်ငင်သကဲ့သို့မှတ်ထင်ရပါသည်ရှင်။ ဦးကြီးမှာ တူမဖြစ်သူကို မဆိုထားဘိ။ လူစိမ်း သူစိမ်းများကို သော်မှမည်သည့်အခါမျှ ကလေးကလား-စကားပြောသည်ကို မတွေ့ဖူးပါရှင်။ ကျွန်မကို စောင့်ရှောက်ရာ၌လည်း သမီးအရင်းကဲ့သို့ တည့်မတ်စွာ အထူးဂရုတစိုက် ယုယတည်ကြည်စွာ စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏စိတ်၌လည်း

မခင်နှင့် ခွဲခြား၍မရအောင် ချစ်ခင်အားကိုးပါသည်။ ဦးကြီးသည် လူတို့ သဘာဝကို နားလည်၍ ကျွန်မကို အနားကပ်မခံဘဲနေရာ . . . ဦးကြီး မမာမကျန်းချိန်၌ ပစ်ထားနိုင်သဖြင့် အချိန်မရွေးစောင့်ရှောက် ပြုစုခဲ့ပါ သည်။

ဦးကြီး ဖောက်ပြားစဉ်ကလည်း ကျွန်မသာ သတိနှင့်နေပါလျှင် ဤသို့ ဖြစ်မည်မထင်ပါ။ ဦးကြီးအား နှိပ်ပေးရာက အလွန်အမင်း အိပ်ချင်သွား သဖြင့်-မောဟတရားများသွားသည့်အခိုက် ဖြစ်ပျက်ရပါသည်ရှင်။ မည်မျှ ရှက်ကြောက်သည်ကို အထူးမရေးခဲ့နိုင်ပါရှင်။ ထိုစဉ်အခါက ဦးကြီးသာ လုံးဝကျန်းမာလျှင် ကျွန်မယခုစာရေးချိန်ထိအောင် အသက်တည်နေမည် မဟုတ်ပါ။ ဦးကြီးရဲ့ စာထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း အခြေမလှသောအခါ မမခင် သည် ကျွန်မတို့ တိုက်ကိုရောက်လာပါသည်။ မမခင်မှာ ကျွန်မနှင့် အတန်း တူ၊ နာမည်တူ၊ ရုပ်ရည်မှာလည်း မတိမ်းမယိမ်းဖြစ်၍ အမွှာပူး ညီအစ်မ လားဟု အခေါ်ခံရပါသည်။

မမခင်မှာ တရုတ်ယောင်ဆောင်၍ . . ကျွန်မတို့ တိုက်သို့ ရောက်လာ ရာ-အစကမမှတ်မိပါ။ နောက်မှ မမခင်မှန်းသိလိုမေးတဲ့အခါ သူ့ရည်းစား သူပုန်ထ လိုက်သွားတဲ့အကြောင်း၊ မိဘကမနှစ်သက်သူနှင့်ပေးစားရန် ကြံရွယ်ကြောင်း၊ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်က တစ်ဆင့် စစ်ကိုင်းသွား သီလရှင် လုပ်မည့်အကြောင်းများကို ပြောပါသည်။

ကျွန်မမှာ ကျွန်မ၏အဖြစ်အပျက်ကို သူ့အားမပြောရန်အောင် သနား မိပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မမှာ အကြံတစ်ခုခုရသည်နှင့် မျက်ရည်ကျ နေသော မမခင်ကိုကြည့်ပြီး၊ မမခင်ရယ် . . . ဒီလိုဖြင့် မြင့်အကြံပေး တာ နားထောင်စမ်းပါဦး ဆိုပြီး၊ မမခင်-စစ်ကိုင်း သီလရှင် သွားလုပ်ရင် ကောင်းပေမဲ့ လမ်းခရီးမှာ စိတ်မချရဘူး၊ ပြီးတော့ သူတို့နဲ့တွေ့လို့ အတင်း လူဝတ်လဲခိုင်းနေရင် မခက်ဘူးလား။ ဒီမှာယောက်ျားကလေးလိုဝတ်ကာ မြင့်ရဲ့ အဖြစ်ကိုဆိုပြီး ရှေ့ကို စကားမဆက်နိုင်တော့ပါ။ သူက အတန် တန်မေးမှ ကျွန်မကအကျိုးအကြောင်းပြောပြသောအခါ ဒါဖြင့်-ခင်ကယ် ပါတယ်ဟုဝန်ခံပါတယ်။ နှစ်ယောက်သား အခန်းတစ်ခန်းမှာ ဝင်သွားပြီး ကတ်ကြေးတစ်စင်းတောင်းကာ သူ့ခေါင်းက ဆံပင်တွေ အကုန်ကိုကံဖြတ်

လိုက်ပါသည်ရှင်။ သူက ပြုံးပြီး “ပုသိမ်မှာ ဦးထုပ်ဆောင်းမဖြစ်လို့ ဆံပင် နှစ်တောင်လောက်ဖြတ်ခဲ့ရသေးကြောင်း၊ ဒီကျမှ တစ်ထွာလောက်ကျန် အောင်ဖြတ်ပြီး စိတ်ကူးရတော့တယ်လို့ ဆံပင်ညှပ်ကုလားခေါ်တာ ဗိုလ်ဆံ အတိုညှပ်ပါသည်။ ကိုင်း-မြင့်မြင့်-ခင်ကို ဘယ်သူမိန်းကလေး ထင်ဦး မှာလဲ။ ဒေါ်သင်စိတ်ချရရင် သူကိုယ်တိုင်ပင် ခင်နဲ့ တော်တဲ့ရှုပ်အင်္ကျီ လုံချည်တွေအဝယ်ခိုင်း-မြင့်မြင့် ဘာမှမပူနဲ့” လို့ အားပေးပါသည်ရှင်။ ဒီအကြောင်းကို ဦးကြီးသိတဲ့အခါ သိပ်ပြီးကျေးဇူးတင်ပါသည်ရှင်။

ဦးကြီးရဲ့ တိုက်မှာ ဖြစ်သည့်အတွက်၊ မမခင်မှာအလုံအခြုံဆုံး ပုန်း ကွယ်စရာ နေရာတစ်ခုရပြီဟု ပြောပါသည်ရှင်။ ကျွန်မ ဖွား၍ မကြာမီ ပင် မမခင်နှင့် လူတစ်ယောက်တွေ့ပြီး၊ အပြင်မထွက်စဖူး၊ စကထွက်သွား ပါသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်ထွက်သောအခါ၊ ကျွန်မ-မယောင်မလည်နှင့် လိုက်၍သွားပါသည်။ ကန်တော်ကြီးဘေးမှာ လူတစ်ယောက်နှင့် စကား ပြောနေကြသည်ကို အကွယ်တစ်ခုက နားထောင်တဲ့အခါ အလွန်ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းပါသည်ရှင်။ ကြားရတဲ့အသံမှာ...။

“ခင်ရယ်ကိုကို အသက်စွန့် အပင်ပန်းခံသ၍ အလကားပေါ့...။”

“ကိုကိုရယ် ခင်ဟာ-ကိုကိုကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်။ ကိုကိုအတွက် ဘယ်လိုဒုက္ခတွေခံစားရတယ်ဆိုတာ ပြောမပြနိုင်တော့ဘူး၊ အခုတော့ ဟိုမြင့်မြင့်ကလေး ကာကွယ်ပေးဖို့ ကတိထားလိုက်မိပြီ၊ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်”ဟု ငိုကြွေးနေပါသည်။

“ခင်-မငိုပါနဲ့-ရှိပါစေ၊ ကိုကိုကံပဲ၊ ကိုကိုမှာအဝတ်ဝါနဲ့ သေမင်း နိုင်ငံ ဒီနှစ်ခု ဘယ်ဘက်ပါမယ်မသိဘူး၊ ခင်ဒီလိုကတိတည်ပြီး၊ သူတစ် ဖက်သားစောင့်ရှောက်နိုင်တာလည်း ချိုးမွမ်းပါတယ်၊ နောက်ခင်နဲ့လည်း မတွေ့ရအောင် ရှောင်ပါတော့မယ်၊ သွားတော့သွားတော့” ဟု စကားလက် စသတ်နေစဉ် ကျွန်မတိုက်ကို အရင်ပြန်ပါသည်။

တိုက်ပြန်ရောက်သည့်အခါ သူတို့အဖြစ် မသိလေးဟန်ဆောင်ပြီး၊ ဦးကြီးနဲ့သာ တိုင်ပင်မိပါသည်ရှင်၊ သူတို့ချစ်ခြင်းကိုမခွဲလို၊ ကျွန်မတို့ တစ်မျိုး တစ်ဖုံ ကြံကြဦးစို့ဟု ပြောသောအခါ၊ အေးအေးကြံတာပေါ့ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောလိုက်ပါသည်ရှင်၊ ကျွန်မမှာ ထိုနေ့က တော်တော်နှင့် အိပ်၍မပျော်ပါ။

မမခင်မှာလည်း ကျွန်မလိုပင် တစ်စုံတစ်ခုနက်နက်နဲ့ စဉ်းစားနေဟန် တူပါသည်။ ၁၁-နာရီလောက်မှာ မမခင်၏မျက်နှာကို စမ်းကြည့်သည့်အခါ မျက်ရည်တွေကျနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူကလည်း ကျွန်မမျက်နှာစမ်းပြီး ဟင်-မြင့်မြင့်ငိုနေသလား၊ အိပ်ပါတော့ ခင်လေ- မြင့်တို့နဲ့မခွဲပါဘူးဟု လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ အသံနှင့် ပြောလိုက်တော့ ကျွန်မမှာ ရှိုက်ရှိုက်ပြီး ငိုမိပါသည်ရှင်။

အပြင်ဘက်ကလည်း ဦးကြီးရဲ့ ဘုရားရှိခိုးသံကို ကြားရပါသည်။ အတော်ကြာလျှင် တစ်တိုက်လုံး ငြိမ်နေကြပါသည်။ ကျွန်မမှာ ဒီညဟာ အလေးလံဆုံးညဟု အောက်မေ့၍၊ မျက်စိမှာမကောင်းဆိုးဝါးတွေကိုသာ မြင်နေပါသည်။ တစ်နာရီလောက်အချိန် အိပ်ရာကထတဲ့အခါ၊ မမခင်မှာ အိပ်မပျော်သေးဘဲ၊ မြင့်ဘယ်တုန်းဟု မေးပါသည်။ ဘယ်မှမဟုတ်ပါဘူးဟု ပြန်ပြီးအိပ်ပါသည်ရှင်၊ ၂-နာရီ တီးသောအခါ၊ မမခင်အိပ်ပျော်သွားသဖြင့်၊ စိတ်ထဲမှာ ဦးကြီးတစ်ခုခု ဖြစ်ပြီဟု အောက်မေ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏ခေါင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ထူသကဲ့သို့မှတ်သဖြင့် ထကြည့်ရာ၊ မမခင်မှာ အသက်ရှူကလေးမှန်မှန်နှင့် အိပ်ပျော်နေပါသည်။ ကျွန်မသည် စိတ်ဘယ်လိုဖြစ်သည်မသိ၊ ဦးကြီး၏အခန်းဆီသို့ ထ၍သွားမိပါသည်။ အခန်းတွင် ဓာတ်မီးလင်းနေသေးသဖြင့် ဦးကြီးကုတင်ပေါ်တွင် အိပ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၍ လှုပ်နှိုးသောအခါကျမှ၊ အသက်ပျောက်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်မမှာ သတိလစ်သွားရာမှ ကြိတ်ငိုသေး ဦးကြီးရေးခဲ့တဲ့ ဓာကိုဖတ်ရပါသည်။

ဪ.....ငါမှားပြီ၊ ငါမပြောရင် ဦးကြီးဒီလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ အောက်မေ့ပူဆွေးမိပါသည်။ ထိုအတွင်း မိရီပေါ်မှာထောင်လျက်နေသော အဆိပ်ပုလင်းငယ်သည် ကျွန်မအား စူးစိုက်ကြည့်ရှုသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရပါသည်။ ဝိုင်ကလပ်သည်လည်း ပုလင်းနားတွင် အသင့်ရှိနေပါသည်။ ဦးကြီးဆုံးပြီးရင်၊ ဘယ်သူ့ကိုဘယ်လိုမှ ရှေ့နောက်အမြီး အမောက်တည့်အောင် မပြောတတ်တော့ဘူး၊ နေလည်း မနေတတ်၊ ဖခင်ရဲ့မျက်နှာလဲ မကြည့်ခဲ့ဘူး၊ တွေးမိတိုင်းလူ့ပြည်နဲ့ ဝေးလျက်၊ ရှက်သွေးမွန်စိတ် ဝမ်းနည်းကြေကွဲလှသဖြင့်၊ ကျွန်မဘာမှ မကြံတတ်တော့ပါ၊ ကျွန်မအကြံသည် ဦးကြီး

နောက်လိုက်ရန်သာ ရှိပါတော့သည်။ ကျေးဇူးရှင်မွေးသည့် ဇခင်နှင့် မေခင် တို့အား နောက်ဆုံးကန်တော့ခြင်းဖြင့် ကန်တော့ခဲ့ပါသည်ရှင်။

“အမိုက်မ-ခင်မြင့်”

ထိုစာဖတ်၍ဆုံးပြန်လျှင်၊ ဦးသိန်းတန်မှာ ရုံးပွဲချ၍ ငိုကြွေးရှာပြန်လေ၏။ စာဖတ်သူနှင့်ကြားသူ အပေါင်းမှာလည်း မျက်ရည်မကျသူမရှိချေ။ မောင်ခင်ဦး မခင်မြင့်မှာလည်း မိန်းမအဝတ်အစားနှင့် ခေါင်းတွင်သိုးမွှေးတဘက်ကို ပတ်ထားကာ ငိုကြွေးပြန်သဖြင့်၊ အများကဝိုင်းဝန်း တရားချရလေ၏။ ဘဝသံသရာ ကျင်လည်ရသော ဒုက္ခဘုံသားမှန်သမျှ၊ ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ကြုံတွေ့ခံစားရစမြဲဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လျှင်လည်း ပညာရှင်တို့သည် လောကီဘုံဘဝ ကာမနယ်ကို ရွံ့ဖွယ်လိလိ ညစ်ကျိသောအလား၊ များစွာစက်ဆုပ်တော်မူကြကုန်သတည်း။

စုံထောက် ခင်မောင်ကြီးသည် ဦးသိန်းတန်အား ကြည့်လိုက်ပြီး “ကိုင်း-အချိန်လည်း အတော်ကြာသွားပြီ၊ ကျွန်တော်စုံထောက်ဖို့လဲ မလိုတော့ပါဘူး၊ ဒီအကြောင်း အစီရင်ခံဖို့ ပြန်ရန်ခွင့်ပြုပါဦး”

ကောင်းပါပြီ မောင်၊ အားလုံးကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သတ္တဝါတစ်ခုကံတစ်ခုပေါ့၊ ဘယ်မှာ တတ်နိုင်မလဲ မောင်မျိုးချစ်နဲ့ မခင်မြင့်တော့ ဒီမှာ နေရစ်ကြသေးတာပေါ့နော်”

(မောင်မျိုးချစ်မျက်နှာကို ကြည့်လျက်) ကျွန်မဒီမှာနေရင် ညီမလေးမျက်နှာကို မြင်မြင်ပြီး၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ တခြားမှာပဲ...”

“အေး... အေး... တခြားသွားရင်လဲ သွားရပါတယ်၊ ကိုဖိုးကောင်း သမီးကိုကွယ်၊ ဦးနဲ့အလုပ်တူ-ရာထူးအတူတူ လူတစ်ယောက်ပေါ့ကွယ်၊ မိဘစိတ်မကောင်းအောင် မလုပ်နဲ့နော် အားလုံးကျေနပ်... ”

“ဒါကိုပဲ ကြံစည်နေကြပါတယ်ရှင်”ဟု ပြောပြီးလျှင် ခင်မောင်ကြီးနှင့်အတူ သုံးဦးသား တိုက်ပေါ်က ဆင်း၍ ကားပေါ်သို့တက်မိလျှင်၊ ကားသည် ခင်မောင်ကြီးလက်လှည့်ရာသို့ ပြေး၍နေလေ၏။

အခန်း-၁၅

တိုက်သို့ရောက်လျှင်၊ ခင်မောင်ကြီးသည် အစီရင်ခံစာများကို ရေး၍
နေရာ။ ချစ်သူနှစ်ဦးမှာလည်း ဧည့်ခန်းတွင် ရှေးဟောင်းနှောင်းမြစ်များကို
စမြဲပြန်၍ နေကြလေ၏။

“ကိုကိုရယ် ကျွန်မဖြင့်-သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို မြင်မြင်နေတော့
တာပဲ”

“အို-ဒီဥပါဒါန်တွေ ဖျောက်လိုက်ပါ ခင်ရယ်။ ဒါထက် ခင် ၄၊ ၅၊ ၇
လ လူမရိပ်မိအောင် နေနိုင်တာများ သိပ်အံ့ဩစရာကောင်းတာပဲ”

“ဂုဏ်ရှိတဲ့တိုက်မှာ ဘယ်သူမှမစုံစမ်းဝံ့လို့ပေါ့။ ပထမ တစ်လလောက်
တုန်းကတော့ ခင်စကားပြောမှားလို့ အတော်သတိထားပြောရတယ်။
ကိုကိုလည်း သိပ်ပြီးရက်စက်တော့တာပဲနော်”

“မရက်စက်ပါဘူး။ ခင်ကို အလွန်ချစ်လွန်းလို့ စွန့်ရတာပါ။ ကိုကို
အဲဒီတုန်းက ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မပြောပါရစေနဲ့တော့”

“တကယ်ဆို ခင်ကိုတိုင်ပင်ပါဦးလား။ ခင်က ခွင့်ပြုရင်ဟုတ်ပါစေ
တော့။ ခင်စိတ် ဘယ်လိုမှန်းမှ မသိပါဘဲဟာ။ ကိုကိုဘာသာ တစ်ဖက်

သတ် ဆုံးဖြတ်ပြီး ထင်ရာလုပ်တော့ တစ်ခုတောင်တွေးမိသေးတယ်။
တကယ်လို့ ခင်နဲ့ ကိုကိုပေါင်းသင်းရတဲ့အခါ ကိုကိုက ဟောဒီလို ထွက်
သွားမှဖြင့် ခင်ရင်ကွဲပြီး မကျန်ရစ်ပေဘူးလား။ ခုဆို မသေရုံကျန်ရစ်ခဲ့
တယ်”

“စိတ်ချပါ ခင်ကိုခွဲပြီး နောက်ဘယ်မှမသွားတော့ပါဘူး။ ခင်လည်း
အတော်စွန့်သားပဲ”

“ဪ... ချစ်ရေးခင်ရေးဆိုတာ စွန့်ရတာပေါ့ကိုကိုရယ်။ အသက်တစ်
ဖျားကို စွန့်ရပါတယ်။ မတော်တဆလမ်းမှားများ မိသွားရင်ဒုက္ခပါပဲ။ ကိုကို
ဂဠုန်ထဲလိုက်မယ်ဆိုတဲ့စာများ ဖတ်ရတုန်းက လိုက်လာခဲ့ချင်တယ်။ မိန်း
ကလေးဆိုတော့ ကိုကိုနဲ့မတွေ့ဘဲ ဂဠုန်တွေရဲ့ အစာဖြစ်သွားမှာစိုးလို့
အောင်ပြီးနေရတာပါ။ ခင်ဒုက္ခတွေကို ဦးလေးသောင်းမေးကြည့်ပါ”

“ပြောလိုက်ပါတယ်။ ကိုကို ရန်ကုန်မှာ ခြေရာချင်းထပ်နေအောင် ရှာပါ
တယ်။ နောက် ခင်ကို ယောက်ျားကလေးလို မြင်ရပေမယ့် ကိုကိုမှတ်မိ
ပါတယ်။ ဒရဝမ် ရန်ဂါဆွာမိကို ချောမေးတော့ ကုလားက လုံးလုံးမပြော
ဘူး။ ဒေါသင်ကိုလည်းမေးတယ် မရဘူး။ အမှုသည်ယောင်ဆောင်ပြီး
စုံစမ်းမှ ခင်အသံဖမ်းမိလို့ အတပ်တွေးရတယ်။ ခင်ဆံပင်တွေ ဖုန်းခေါ်ထိ
နေတာ သိပ်နုမြောစရာကောင်းတာပဲ။ ခင်ရုပ်ကလေးက ချောတော့
ဘော့ဟဲယားအင်္ဂလိပ်မကလေးတွေလို တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းတာပဲနော်”

“နုမြောပေမယ့်လို့ ဘယ်မှာတတ်နိုင်မလဲ။ “ကိုယ်ရေးကြုံက သက်လုံ
ကောင်း” ဆိုတာလို စွန့်ရတော့တာပဲ။ တရုတ်လိုဝတ် မြစ်ကြီးနားသွား
သလိုလို့၊ ဗန်းမော်လိုက်သလိုလို့၊ သတင်းအမျိုးမျိုးလွှင့်ခဲ့တာ။ အပြီးသတ်
တော့ ကိုကိုဒုက္ခပေးသလိုပဲနော်”

“ဒုက္ခလည်းရောက်ရဲ့။ တစ်နည်းအားဖြင့် ခင်ကြောင့်ဒေသန္တရ ဗဟု
သုတလည်းရခဲ့ရဲ့”

“ခင်စိတ်ထဲမှာ ဟိုကန်တော်ကြီးတုန်းက စကားကုန်ပြောလိုက်လို့
ကိုကိုထွက်သွားတော့ လိုက်ခေါ်မယ်လုပ်သေးတယ်။ အစမှ မမြင်လိုက်
ဘူး။ ကိုင်း ဒါဖြင့်လည်း အကြောင်းမထူးဖူး။ ခင်မြင့်တို့ဒုက္ခကိုသာ
ကယ်တော့မယ်ဆိုပြီးနေတဲ့အခါ နောက်တစ်နေ့နံနက် စောစောမှာ သေဆုံး

နေကြပါရော။ ခင်အလိုသာဖြင့် အဲဒီမနက်က အသေပဲ။ မထူးတော့ဘူးလို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီး ကျန်တဲ့အဆိပ်တွေ သောက်မယ်တောင် လုပ်သေးတယ်။ ဒေါသင်ကြီးကလည်း တက်အလာ ကိုကိုမျက်နှာကိုလည်း ကွက်ခနဲမြင်မိ သူတို့အကြောင်းလည်းမပေါ်ပေါက်ရအောင် စာသိမ်းထားဖို့ကြောင့် အသက်ရှင်ရတယ်”

“ကိုကိုလည်း တစ်ခါတည်း ထွက်မလို့။ သတင်းစာ စောစောဝယ်ပြီး ရွှေတိဂုံဘုရားကိုနောက်ဆုံးဖူးရခြင်းရယ်လို့ ဖူးကာ သတင်းစာဖတ်တော့ အကြောင်းတွေ။ ကိုခင်မောင်ကြီးဆီ စုံစမ်းရတာပေါ့”

“အချုပ်ထဲတုန်းက ကိုကိုလက်ရေးနဲ့ လိုက်ခဲ့ဆိုတဲ့ စာသာမပါရင် ခင်ဟာ သူတို့အကြောင်းမဖော်တော့ဘူးလို့ အောက်မေ့တာ။ ကိုကိုက သေသူမှာ မထူးတော့ဘူးဆိုလို့ ဖော်လိုက်ရတယ်။ ဒါထက် ခင်တို့ ဒီလိုနေ လို့မဖြစ်သေးဘူး။ ကိုကိုဘယ်နှယ့်ကြံမလဲ”

“ကိုကိုလည်း ဒါကိုစဉ်းစားနေတာပဲ။ ခင်ဘယ်နှယ့်သဘောကျသလဲ၊ ခင်သဘောအတိုင်း ကိုကိုစီမံရတာပေါ့။

“ခင်သဘောကျတာတော့ ခင်မိဘဆီပြန်သွားပြီး ဆေးကလေးများစား ချင်တယ်။ ကိုကိုလည်း ဒီအတွင်း ဟန်ဟန်ပန်ပန်ဖြစ်အောင် ကြံပါဦး။ ခင်မိဘကို ခင်အကျိုးအကြောင်းပြောပြပါ့မယ်”

“ဟုတ်ပါ့မလား ခင်၊ ဒီတစ်ခါ ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်မှဖြင့် ကိုကို အသက် ရှင်နေနိုင်တော့မယ် မဟုတ်ဘူးခင်ရဲ့။ အို. . . ကိုကို ကံစာတာ မကောင်း သေးဘူး ထင်ပါရဲ့ခင်။ တကယ်ဆိုတော့ ကိုကိုမှာ လက်ဖဝါး၊ ခြေဖဝါး ငွေတစ်ပြားမှ မရှိပါကလား”

“ဒါတွေ ပူမနေပါနဲ့။ ခင်တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကြံပါ့မယ်” ထိုကဲ့သို့ ပြောဆို နေကြသည့်အတွင်း တိုက်ပေါက်တွင် ကားတစ်စီးရပ်နေသဖြင့် လှမ်း၍ ကြည့်ကြရာ ခင်မောင်ကြီးသည် ကားပေါ်ကဆင်းလာပြီးလျှင် “အောင်မယ် လေးဟဲ့ လူနှစ်ယောက်၊ ငါထွက်သွားတာလည်း မသိကြဘူး။ ပြန်လာတော့ လည်း စကားလက်စမသတ်ကြဘူး။ ဒီအတိုင်း မနေကြနဲ့ဦးဗျာ။ အရေးပိုင် မင်း မှာလိုက်တဲ့အတိုင်း ကျေကျေနပ်နပ်ဖြစ်အောင် ကြံကြဦး”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ဒါကိုပဲတိုင်ပင်နေကြတာပဲ”

“ဒါဖြင့် နောက်တစ်နေ့ ၇ နာရီ ရထားနဲ့လိုက်ကြပေတော့။ မောင်မျိုးချစ်လည်း သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေ အပေါ်ကြီးပဲ။ မင်းလူကျန်းမာအောင် ဓွေးရင်း ဆေးဆိုင်ကလေးများဖွင့်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား။ ကိုင်းငါလည်း အင်းစိန်သွားရဦးမယ်။ ဒီမှာ သဘောရှိနေရစ်ကြဦး..” ဟုပြောကာ ထွက်သွားလေ၏။

မောင်မျိုးချစ်နှင့် ခင်မြင့်တို့သည်လည်း နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၇ နာရီ ၄၅ မိနစ်အချိန်ထွက်သော အဆန်ရထားဖြင့်လိုက်ပါသွားကြလေ၏။ သဘာရိစ္ဆာ သာသာတွင် လက်ပံတန်းသို့ ရောက်သောအခါ သာရဝေါဆိပ်ကမ်းသွား ရထားကိုပြောင်း၍စီးကြလေ၏။ သာရဝေါမှတစ်ဖန် ဟင်္သာတသို့ ကူး၍ ဟင်္သာတမှ တစ်ဖန် ပုသိမ်ရထားသို့ဆက်စီးကြလေ၏။

ပုသိမ်သို့ရောက်လျှင် မောင်မိုက်ပြီဖြစ်၍ မော်လမြိုင်သောင်းအိမ်ကျမှ လူချင်းခွဲကြရန် တိုင်ပင်ထားကြလေ၏။ မီးရထားသည် ပုသိမ်ဘူတာသို့ ထိုး၍ရပ်လိုက်ရာ နှစ်ဦးစလုံး အထူးအံ့အားသင့်၍နေကြလေ၏။ အကြောင်းမူကား ဘူတာတွင် ခင်မြင့်၏မိဘနှစ်ပါး၊ မောင်လှသောင်းတို့ပါ ကြိုဆိုလျက် နေနှင့်ကြသောကြောင့်တည်း။ “ဟောဒီမယ် ခင်ရေ သမီးရေ” ဟုခေါ်ရင်း တွဲပေါ်မှဆင်းသောခင်မြင့်အား မင်းကတော်ကြီးသည် အတင်းပွေ့ဖက်၍ ထားလေရာ မောင်မျိုးချစ်မှာ အံ့အားသင့်၍နေစဉ် မောင်လှသောင်းသည် လက်ဆွဲလျက် “လာလေ သွားစို့” ဟုပြောကာ ဘူတာဘက်တွင် ရပ်ထားသောကားပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ “ခင် ခင်ကော အို... သူ့မိဘနဲ့ တွေ့နေမင့်ဟာ... အရေးမကြီးပါဘူး” “ဟေ့... မောင်းတော့” ဟုဆိုသဖြင့် လူနှစ်ယောက်အားနောက်သို့ယိုင်သွားအောင် ကားကိုမောင်းလိုက်လေ၏။

မောင်လှသောင်း၏အိမ်သို့ကားရပ်လျှင် နှစ်ယောက်သားကားပေါ်မှ ဆင်းကာအိမ်ပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ ကျန်ရစ်သော ကားမှာရှေ့ထိုးနောက်ငင်လုပ်လျက် သူ၏တင်းကုပ်တွင် ဝင်၍အိပ်လေ၏။ မကြာမီအတွင်း မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးကဲ့သို့ လင်းခြည် မှိန်ခြည်အရောင်ထွက်လျက် ပြေးလာသောကားကြီးတစ်စီးသည်လည်း မြောက်ဘက် အိမ်ပေါ်တွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားအသံများ ကြိတ်၍ရှိန်ငိုကြသောအသံများကို ကြားရလေ

၏။

“ကိုလှသောင်း ခင်ဗျားတို့ တယ်နည်းသိသလဲ”

“ကိုခင်မောင်ကြီးဆီက ကြေးနန်းရတယ်”

“သူတို့ဆီကလည်း အကျိုးအကြောင်းပြောပြလို့ ကျေနပ်ကြပါပြီ...”

“ဒါဖြင့် ခင်ဆီသွားလိုက်ဦးမှပဲ။ ခင် စိတ်ပူနေရော”

“နေပါဦး သိပ်လောတာကိုးဗျ။ ကောင်မကလေး မယ်တော်ကြီးကသာ ကျေနပ်တာ။ အဘိုးကြီးနူးရတုန်းမို့ မသွားပါနဲ့ဦး။ နို့ပေမဲ့ အဘိုးကြီးလည်း ဒေါပွနေတုန်းမို့ပါ ကျေနပ်မှာပဲ...”

“ဟုတ်ပါ့မလား ဆရာ၊ တော်တော်ကြာ ဝှက်နေဦးမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါထက် ခင်ဗျားတို့ အိမ်ဝယ်တဲ့မိန်းမကြီးဆီကငွေ ၅၀၀ဝိမြေကြီးထဲက ရလို့တဲ့ ခင်ဗျားကိုမေးလာတယ်။ နောက်ခင်ဗျား ပေးလိုက်ပါလို့ ကျွန်တော့်ဆီအပ်ထားတယ်။ ခင်ဗျားကံစာတာတော့ တက်ပြီ၊ အဲဒါတွေနဲ့ ဆေးဆိုင်ဖွင့်၊ ၄၊ ၅လ လောက်အလုပ်လုပ်ပြီး လက်ထပ်ကြပေတော့” (ငွေ ၅၀၀ဝိ ကား မောင်လှသောင်းက ပေးရင်ယူမည်မဟုတ်၍ ဉာဏ်ဆင်ပေးခြင်းဖြစ်၏။ မိတ်ဆွေကောင်းပီပေစွ)

“ဟင် ကြာလှပြီလား ဆရာ၊ မဆိုင်းနိုင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မတော်တာ ဆ ဒီအတွင်းလူကြီးတွေ ဖလှယ်လိုက်မှဖြင့်...”

“စိတ်သာချပါ ကျွန်တော်ရှိသေးတာပဲ၊ ဒါထက် ကိုသိန်းအောင် ဖျာပုံပြောင်းသွားရပြီ။ ကိုင်းအိပ်ကြစို့ဗျာ” ဟု အိပ်ရာဝင်ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် အိပ်ရာကနိုးလျှင်နိုးခြင်း မျိုးချစ်သည် ခင်မြင့်တို့ အိမ်ဘက်သို့ လှမ်း၍ကြည့်လေ၏။ နောက်ခင်မြင့်၏ အသံကိုကြားရမှ ကျေနပ်သွားပြန်လေ၏။ မောင်လှသောင်း၏အိမ်၌ ၃ ရက်ခန့်နေပြီးလျှင် ရန်ကုန်သို့ပြန်လာ၍ ပန်းဆိုးတန်းတွင် မျိုးချစ်ဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်လှစ်ရန်အတွက် စီမံ၍နေလေ၏။

၂ လလောက်ကြာသောအခါ မျိုးချစ်ဆေးဆိုင်မှာ လူအသိများလျက် အဝေးအနီးကပါ ကျော်ကြားသဖြင့် ဆေးစပ်သူနှစ်ယောက်၊ တိုက်အုပ်တစ်ယောက်၊ စာရေးတစ်ယောက်ပင်ချဲ့ထွင်ခန့်ထားရလေ၏။ အချို့ပေတင်ဆေးများမှာ ဂျာမနီမှတိုက်ရိုက်မှာယူ၍ ကြော်ငြာတွင် ငွေကုန်ခံကာ

အမျိုးမျိုးခေတ်မီအောင်ထည့်သွင်းရာ အများအားဖြင့် “လူအိုတောင် လူပျို ဖြစ်နိုင်သည်” ဟူသောဆေးနှင့် ပဋိသန္ဓေကာကွယ်သော ဆေးများတွင် ကျယ်သည်ကို တွေ့ရသောအခါ လောက၌ လူတို့၏အကျင့်တရားမည်မျှ ဖောက်ပြားကုန်ကြသည်ကိုသိရှိကာ ဆေးရောင်းရသည်ကိုပင် ဝမ်းနည်း လာလေ၏။

တစ်ညသ၌ မောင်မျိုးချစ်သည် ရုပ်ရှင်ကြည့်ရာမှပြန်လာ၍ မိမိအိပ် ခန်း၌ ခဏထိုင်၍စဉ်းစားနေစဉ် ခင်မြင့်၏စာကိုသတိရ၍ ထပ်ပြီးဖတ် ပြန်လေ၏။ စာတွင် အထူးအထွေမပါချေ။ သူ့အတွက် စိတ်ချရန် သူ၏ ဖခင်ကလည်း မကြာမီကျေနပ်လိမ့်မည်ထင်ကြောင်းများဖြစ်လေ၏။ မောင် လှသောင်းထံကလည်း ခင်မြင့်မှာ လာလတ္တံ့သော ၅ လခန့်အချိန်မီအောင် သူ၏ဆံပင်များကို အင်္ဂလိပ်ဆေးအမျိုးမျိုးနှင့်ပြုပြင် ငချိတ်ကောက်ညှင်း အပုပ်ရည်များနှင့် စိမ်လိုစိမ်နှင့်ပြုလုပ်နေကြောင်းများပါ ဖတ်ရလေ၏။ မိုးမင်းသည်ချိန်း၍ မနေဘဲ တစ်ရှိန်ထိုးသွန်၍ ချလိုက်ရာ မောင်မျိုးချစ် သည် အခန်းမှန်တံခါးကိုထ၍ ပိတ်ပြီးလျှင် ဆက်လက်စဉ်းစား၍နေလေ ၏။ ယနေ့သည်ကား ခင်မြင့်ကို အလွမ်းဆွတ်ဆုံးနေဖြစ်သဖြင့် မိမိတို့ အဖြစ်အပျက်ကို စမြဲပြန်နေရာ သန်းခေါင်ကျော်လောက်မှ အိပ်ပျော်သွား လေ၏။

နေကျကျကြီးပေါ်ထွက်မှ အိပ်ရာကထလျှင်ထခြင်း လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးလျှင် သတင်းစာကိုကြည့်လေ၏။ သတင်းစာ၌ မောင်လှမြင့် ဘီအက်စီနှင့် မခင်မြင့်တို့လက်ထပ်မည့်အကြောင်း ကြော်ငြာများကို တွေ့ သောအခါ မောင်မျိုးချစ်မှာ အရူးကဲ့သို့ သတင်းစာကိုလွှတ်ချပြီး ဆေးတိုက် အုပ်ကို အလုပ်အတွက်မာန်လိုမာန်၊ စာရေးတွေ ငေါက်လိုငေါက်ဖြင့် ဒေါင်း တောက်၍နေလေ၏။ ပုသိမ်ရထားကို အတင်းလိုက်ပြန်လေ၏။ “ခင်ရယ် ဘယ်နှယ့်လဲခင် ခင်ဒီစိတ်မျိုးမဟုတ်ပါဘူး” ဟု ပါးစပ်ကလည်း ညည်း လျက် မီးရထားနှေးသည်ဟုထင်မှတ်ကာ ဆင်း၍ပြေးချင်လေ၏။ ပုသိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ကြီးကျယ်သော မဏ္ဍပ်ကြီးတစ်ခုသည် ခင်မြင့်၏ဝင်း ပေါက်တွင် မားမားကြီးရပ်၍ နေလေ၏။ လူအများ၏ရယ်သံမောသံတို့ သွားလာသံကို ကြားရသောအခါ အတင်းဒေါသပြီး အကုန်သတ်မည်ဟု

ကြိမ်းဝါးကာ သွားမည်အလုပ် မောင်လှသောင်းက ဆွဲ၍တားထားလေ၏။

ရယ်မောသံကို ထပ်မံကြားရသောအခါ မောင်မျိုးချစ်မှာအသည်းကို အပ်နှင့်ဆွသကဲ့သို့ နာကျင်လှသောကြောင့် အကြိတ်ရာ နှုတ်ခမ်းကိုသွား နှင့်ကိုက်မိသဖြင့် နှုတ်ခမ်းပြတ်ပြီး သွေးများယိုစီးလာလေ၏။ မောင်လှ သောင်းကလည်း အသုံးမကျပါဘူးဗျာ။ ဒီစိတ်တွေ ဖျောက်လိုက်ပါ။ သူတစ်ပတ်ရိုက်တာ ရိုက်ပါစေ။ ဒီထက်သာတာ ကျွန်တော်ရှာပေးမယ်ဟု ပြောသော်လည်း “အိုခင်ကလွဲရင် ဘယ်သူမှ မယူဘူး။ လောကမှာ ခင်က လွဲလို့ မယူဘူး။ အသက်အသေခံမယ်” ဟုကျယ်လောင်စွာပြောနေသဖြင့် “ကိုမျိုးချစ်တိုးတိုးဗျ တိုးတိုး ဟိုကကြားသွားရင် လှောင်ပြီးရယ်နေကြ လိမ့်မယ်။ မရှက်ဘူးလား” ဟု ပါးစပ်ကိုထ၍ ပိတ်ထားလေ၏။ မောင်မျိုး ချစ်မှာ တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ အကြိတ်ခံရကိုယူရင်းမိုးလင်းသွားလေ ၏။ မိုးလင်း၍ ၇ နာရီခန့်အချိန်တွင် အဝတ်သစ်များလဲလှယ်လာကြသော လူထုကြီးများသည် မောင်လှမြင့်တို့ မင်္ဂလာဆောင်မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ ဝင် ၍သွားကြလေ၏။ မောင်မျိုးချစ်လည်း မင်္ဂလာဆောင်တွင်းသို့ အတင်းဝင် သွားရာ ခင်မြင့်က မောင်လှမြင့်ကိုဖက်ထားပြီး ဟိုလူရိုက်ထုတ်ဟု ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ပြောလိုက်ရာ လူအများသည် မောင်မျိုးချစ် အနားကပ်လာသောအခါ ခင်အကြောင်းအင်းလျားထဲက “သိပြီခင်ရေ ကိုင်း လာကြကွာ” ဟုဆိုကာ အနားလာသမျှလူတွေကို လက်သီးနှင့် တအားကုန်ထိုးလျက် သတ်မယ်၊ သတ်မယ် နင်တို့ကို ငါအကုန်သတ် မယ်” ဟုအော်ရင်း ဗလုံးဗထွေးဆူညံလျက်သတ်ပုတ်နေကြစဉ်...။

“ဟေ့ မောင်မျိုးချစ် မောင်မျိုးချစ် ဘာတွေ ပါးစပ်က သတ်နေတာ လဲ။ ထပါဦးကွဲ့” ဟု အပြင်ဘက်တံခါးကို အကြိမ်ကြိမ်ခေါက်သံကြားမှ အိပ်ရာကတကယ်လန့်၍နိုးပြီးလျှင် တံခါးကိုထ၍ဖွင့်လေ၏။

“ဘာများ အိပ်မက်မက်နေတာလဲ။ ရှေ့... ဟောဒီမယ် ကောင်မလေး ဖားသားကြီး... အုံးအင်ကြီးက ကျေနပ်ပါပြီတဲ့။ ရှေ့လမှာ ရက်ရွေးပေ တော့...” ဟု စာတစ်စောင်နှင့်ခင်မောင်ကြီးလာရောက်ပြောဆိုသောအခါ အိပ်မက်အကြောင်းပြောပြီးရယ်မောနေကြလေ၏။

၆ လခန့်ကြာသောအခါ

တိုက်ခန်း ၂ ခန်းမှ ၄ ခန်းအထိ ချဲ့ထွင်ကာ တွင်ကျယ်စွာရောင်းချ နေရသော မျိုးချစ်ဆေးတိုက်ရှင် မောင်မျိုးချစ်နှင့် မိတ်ဆွေစုံထောက် ခင်မောင်ကြီးတို့သည် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များပြောဆိုလျက်ရှိကြပြန်လေ ၏။

“ခင်ဗျားတို့ စုံထောက်ထဲမှာလည်း လူအ ရှိသေးတယ်နော်။ ကျွန်တော် သာယာဝတီခေါက်ဆွဲဆိုင်တုန်းက တစ်ပတ်ရိုက်ထားခဲ့သာ ကြည့်ပေ တော့. . .”

“လှသွင်ပါ . . . ဒီအကောင်ညံ့လွန်းလို့ အလုပ်တောင်ပြုတ်သွား ပြီ . . .” ထိုအတွင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ . . .

“တကတဲ အကျိုးဆောင်ကြီးရဲ့ ဒီအကြောင်းတွေ ပြောလို့မပြီးနိုင် ဘူး. . .” ဟုမြင်းမိုရ်ဆံထုံးကြီးထုံးထားသော ခင်မြင့်သည် စကားပြောရင်း အနားသို့ရောက်လာရာ. . .

“ဟေ့. . .ရှင်မရဲ့. . .ခေါင်းကိုသိပ်မလှုပ်နဲ့။ ဆံပင်ရင်းတစ်ထွာ လောက် ဆံစုတွေနဲ့ ဆက်ထားတာ။ ဆံထုံးပြုတ်ကျမှ အရှက်ကွနေဦး မယ်” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့်. . .

“ကြည့်ပါလား. . .ဒီဆံပင်ချည်း ရန်ရှာနေတယ်” ဟု မောင်မျိုးချစ်၏ ကျောကို အသာအယာထု၍ ခပ်ညာညာနေကြရာ စုံထောက်ခင်မောင်ကြီး မှာ ဆေးတံထဲက ဆေးချေးတွေကိုခါရင်း တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ ပြုံးငေး ကြီး လုပ်၍နေလေသတည်း။

